

Tứ Đại Thiên Dương

Contents

Tứ Đại Thiên Dương	2
1. Chương 1: Về Việt Nam	2
2. Chương 2: Hội Tụ. (Part 1)	3
3. Chương 3: Hội Tụ. (Part 2)	4
4. Chương 4: Kỉ Niệm Cũ	6
5. Chương 5: Đêm Quây Đầu Tiên (Part 01)	7
6. Chương 6: Đêm Quây Đầu Tiên (Part 02)	9
7. Chương 7: Chạm Tráng	11
8. Chương 8: Oan Gia Ngổ Hệp. (part 01)	12
9. Chương 9: Oan Gia Ngổ Hệp.(part 02)	16
10. Chương 10: Cầm Giác Lạ	18
11. Chương 11: Mất Ngủ	21
12. Chương 12: Đại Chiến Căn Tin	23
13. Chương 13: Biệt Thự Số 06	26
14. Chương 14: Đua Xe	28
15. Chương 15: Ghép Đôi	31
16. Chương 16: Không Biết Lượng Sức	33
17. Chương 17: Nằm Viện	34
18. Chương 18: Đừng Đùa Với Bọn Này	37
19. Chương 19: Dưa Dấm	38
20. Chương 20: Khi Các Daddy Ra Tay Bảo Vệ Các Công Chúa	40
21. Chương 21: Ngày Này 2 Năm Trước	42
22. Chương 22: Nhường Và Nhịn	45
23. Chương 23: Sóng Gió Bất Đầu	47
24. Chương 24: Nó Mất Tích	51
25. Chương 25: Cơm Cuộn	54
26. Chương 26: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 01)	56
27. Chương 27: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 02)	59
28. Chương 28: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 03)	62
29. Chương 29: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 04)	64
30. Chương 30: Ngoại Truyện, Tóm Tắt Chương Tiếp Theo	68
31. Chương 31: Đuổi Học	69
32. Chương 32: Lo Lắng	72
33. Chương 33: Tìm Kiếm Manh Mối Và Hành Động	74
34. Chương 34: Chuẩn Bị	76
35. Chương 35: Đại Quyết Chiến	78
36. Chương 36: Liều Cả Mạng Sống	80
37. Chương 37: Chuyện Ở Bệnh Viện	83
38. Chương 38: Cuộc Gặp Mặt	85
39. Chương 39: Mẹ Kế Và Quá Khứ	89
40. Chương 40: Thừa Nhận Tình Cảm Của Chính Mình	93
41. Chương 41: Anh Sẽ Bảo Vệ Em Suốt Đời, Ngốc Nhé	94

42. Chương 42: Chuyện Bất Ngờ	98
43. Chương 43: Ngày Xuất Viện (Part 1: Lâm - Mai)	102
44. Chương 44: Ngày Xuất Viện (Part 2: Minh - Nhi)	104
45. Chương 45: Ngày Xuất Viện (Part 3: Đức Anh - Ngọc)	105
46. Chương 46: Ngày Xuất Viện (Part 4: Đức Anh - Ngọc)	108
47. Chương 47: Ngày Xuất Viện (Part 5: Vương Khang - Thanh Như)	109
48. Chương 48: Ngày Xuất Viện (Part 6: Vương Khang - Thanh Như)	112
49. Chương 49: Trở Lại Trường	115
50. Chương 50: Thi Học Kỳ	117
51. Chương 51: Đêm Trước Tai Họa	119
52. Chương 52: Trò Chơi Sinh Tử - Nhấn Nút Khởi Động	123
53. Chương 53: Trò Chơi Sinh Tử - Khúc Đạo Đầu Nguy Hiểm	125
54. Chương 54: Trò Chơi Sinh Tử - Mèo Vờn Chuột Một Chút!	130
55. Chương 55: Trò Chơi Sinh Tử - Sống Không Được, Chết Không Xong.(Part 01)	134
56. Chương 56: Trò Chơi Sinh Tử - Sống Không Được, Chết Không Xong.(Part 02)	135
57. Chương 57: Trò Chơi Sinh Tử - Kết Thúc!	137
58. Chương 58: Ngoại Truyện	141

Tứ Đại Thiên Dương



Giới thiệu

- Bảo Nhi - Biệt danh: Ju. 17 tuổi. + Dễ thương, khá là hiền nhưng tốt nhất đừng giỡn. Kỹ năng gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-thien-duong>

1. Chương 1: Về Việt Nam

“ Bốp...”

- Mà đọc cái gì đây hả? – Ba nó hỏi nó.

- Sách! – Nó đứng dưng trả lời, tay đưa lên phía bên mặt vừa bị tát.

- Mà còn dám trả lời hả? Mà bao nhiêu tuổi mà đọc sách này?

- 17! – Vãn cái giọng đó.

- 17? 17 mà bày đặt yêu đương đúng không? Yêu đương mới lo đọc mấy loại sách này! – Ba nó quát thẳng vào mặt nó.

- Không yêu đương gì ở đây hết. Ông nghĩ tôi là loại người gì mà ông nói như thế? Ít ra ông nuôi tôi 17 năm thì ông cũng hiểu tôi kĩ càng như thế nào việc mua sách chứ! – Nó nói mà nước mắt bắt đầu ứa ra.

- Mày còn dám trả lời. Tao nhìn là thấu mày rồi! – Ba nó trừng mắt, định tát nó nữa nhưng nó lại lên tiếng:

- Thấu? Hahaha... Ông hiểu tôi được bao nhiêu? Tôi thích cái gì ông nói thử xem? Không biết chứ gì? Vì trước giờ ông chỉ lo công việc của ông thôi thì làm sao ông quan tâm tôi được. Ông và bà ta, hết đi công tác thì cũng đi với bạn bè, làm sao có thời gian để ý tới tôi. – Nó khóc, nước mắt chảy nhiều hơn nãy.

Ba nó trở mắt. Đúng là đã từ rất lâu rồi ông đã bỏ mặt nó. Nói đúng hơn là từ khi ông mở thêm chi 3 chi nhánh cách đây hai năm. Ông cứ nghĩ rằng, cho nó tiền là nó sẽ ổn, là nó sẽ đầy đủ và ảm no. Ông đâu biết nó cần nhiều hơn thế. Cả mẹ nó, bà cũng đâu biết nó thiếu thốn tình cảm nặng nề như thế nào. Bà chỉ lo cho công việc. Có thời gian rảnh, bà cũng chỉ chăm sóc ình, không thôi bà cũng chỉ đi làm đẹp hay đi với bạn bè của bà.

1 giây, 2 giây, 3 giây... Nó đẩy ba nó ra khỏi phòng rồi đóng sầm cửa lại. Ông định níu tay nó lại, nhưng không biết nghĩ gì, ông lại thôi.

Nó chạy vào phòng tắm rồi xả nước. Cứ mặt cho dòng nước lạnh như cắt tràn vào người, nó cắn môi bật máu. Nó đang khóc, rồi nấc lên từng tiếng. Rõ ràng cả ba lẫn mẹ nó đều không hiểu nó, không biết nó cần tình thương của họ như thế nào. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó: “ Về Việt Nam, nó phải về Việt Nam. Nó không thể ở lại được nữa!”.

Nó tắt nước, quệt máu trên môi rồi bước ra khỏi phòng tắm. Nó ướt và nó rất lạnh nhưng nó vẫn mặt kệ. Nó dọn hết quần áo vào ba cái vali lớn rồi thay quần áo và điện đặt vé máy bay.

- Chuyến sớm nhất có thể. Từ Sydney về Việt Nam, TP.HCM, hàng đầu. – Nó nói với người bán vé máy bay qua điện thoại.

Xong nó điện cho taxi. Lên xe, nó ra hiệu cho bác tài chở tới nó làm thủ tục lấy vé rồi chạy thẳng ra sân bay. Mọi việc diễn ra khi chưa tới 2h đồng hồ. Trước khi bước vào cửa cách li, nó điện cho Ngọc.

- Alô, Ngọc hả? – Nó hỏi, giọng hơi buồn.

- Ủ, tao nghe. Có gì mà điện giờ này? Mày đã ăn tối chưa? – Ngọc hỏi một cách tự nhiên.

- Không! Tao về Việt Nam. Tao đang ở sân bay. Nếu được, tao mong bọn bây sẽ về với tao.

Ngọc đang ngồi trên sofa, nghe được câu này của nó thì giật mình đứng dậy:

- Mày nói cái gì? Mày về Việt Nam Thật á? Mà sao đột xuất vậy?

- Tao ghét cái nhà đó, vậy thôi. Giờ tao chỉ cần biết là mày đi với tao không?

- Tao thì ok! Vậy để tao điện cho tụi nó há? Mày phải đi liền à?

- Ủ. Mày điện cho tụi nó đi. Giờ tao phải đi liền. Nếu bọn bây có qua được thì hẹn tại số 02 ngoại ô Sài Gòn nha. Tụi bây biết chỗ đó mà!

- Ok. Chắc sẽ ổn. Thôi mày đi đi. Bye mày!

- Ủ! Chào mày.

Nó gát máy, chuyển sang chế độ máy bay rồi bước vào cửa cách li sau khi nhìn dòng người ở sân bay lần cuối.

2. Chương 2: Hội Tụ. (Part 1)

- Oa... oa... oa... - Nó ngoáy ngủ mệt mỏi và bước khỏi giường.

Nó xuống máy bay lúc 5h sáng và giờ thì mệt không tả nổi. Nó chỉ nhớ sau khi bắt taxi về số 02 ngoại ô Sài Gòn thì nó lao vào ngủ như chết, không biết gì hết. Giờ thì 11h trưa mà bụng nó trống rỗng. Nó làm vệ sinh cá nhân xong rồi thay quần áo. Việt Nam đang vào tháng 4, thời tiết oi bức không tài nào chịu nổi.

Nó thay quần áo và chọn ình một áo sát cánh màu trắng in chữ “ Mee Too”, khoác thêm áo ngoài cũng là áo sát cánh cùng quần jean rách.

- Trong mầy ổn rồi đó! – Nó nghĩ thầm rồi khẽ cười.

Nó với lấy cái điện thoại, mở hộp thư thoại ra. Nó nhận được tin nhắn của Ngọc và Mai. Bọn nó nói bọn nó sẽ về và có thể sẽ xuống sân bay vào 8h tối hôm nay. Nó không trả lời tin nhắn. Bỏ điện thoại vào túi xách, nó đi xuống nhà lấy xe. Nó đứng cạnh chiến mã của nó. Có lẽ gần 3 năm rồi không có người dùng. Nhưng là dòng xe của BMW nên nó nhờ dượng nó giúp nó bảo trì định kì.

- Trông em vẫn đẹp đấy. – Nó vừa nói vừa mở khóa xe.

Nó lên xe rồi nói vọng vào trong với bác quản gia già, nhờ ông ấy đóng giúp cửa giúp. Chưa nhận được câu trả lời của ông quản gia thì nó nó phóng xe mất hút.

Nó lái một mạch đến trung tâm thương mại của thành phố. Vừa bước ra từ bãi đỗ xe, mọi ánh mắt như dồn thẳng vào nó. Họ hết chỉ chỗ lại quay vào bàn tán. Nó quá quen nên chẳng thèm quan tâm và cũng vì tâm trạng không vui nên nó muốn ăn cho đỡ buồn.

Bước đến quầy thức ăn, nó lật lật menu vài cái rồi gọi:

- Một mỳ Ý sốt cà chua, salas gà kiểu Nhật, gà rán B1, hamburger B1 và cam ép.

Anh bồi bàn chẳng ghi chép gì vì bận nhìn nó chăm chăm. Thấy thế nó lay mạnh anh ta. Lúc này anh ta mới giật mình và hồi hã vào trong lấy thức ăn. lát sau, anh mang ra một khay thức ăn to tướng rồi để trước mặt nó. Nó hỏi:

- Có thanh toán bằng thẻ không?

- Có, thưa cô! – Anh ta lễ phép.

- Ok! Thanh toán luôn.

Nói rồi nó rút trong túi xách ra một cái bóp nữa. Vừa lật bóp ra, các quý ông của các bàn bên cạnh dường như đều nhìn chăm chăm vào đó. Một cái bóp có thiết kế riêng để đựng ATM. Không những thế, hơn 10 ngăn của nó đều để kín thẻ.

- Đẳng cấp thật! – Một người thốt lên.

- Đúng. Quá quyết. – Người thứ 2.

Rồi thêm không ít người bàn tán. Nó mặt kệ. Mắt nó lướt một vòng rồi chọn một thẻ màu bạc (Thẻ ảnh kim đó bà con, quá V.I.P).

- Tôi gửi.

- Vâng thưa cô. – Anh ta đáp.

Nó đưa thẻ cho anh ta rồi quay xuống ăn. lát sau anh ta cũng đem trả thẻ cho nó. Nó khẽ gật đầu rồi tiếp tục ăn. Khoảng 10 phút sau, khi đã ăn hết phần mỳ của mình, nó lấy điện thoại ra điện cho dượng nó và thông báo về việc cần một ngôi trường để vào học vào năm sau. Tất nhiên dượng nó không từ chối đứa cháu cưng của mình (Dượng là chồng của dì nha bà con). Sau khi điện cho dượng, nó điện qua Úc cho Nhi. Nó nhờ Nhi nói với ba của Nhi, làm thủ tục nghỉ học giúp nó. Là con cưng của ba nên chắc ba của Nhi sẽ đồng ý. Và Nhi hứa giúp nó trước khi Nhi lên máy bay vào tối nay.

Xong xuôi, nó quay xuống ăn tiếp thì...

3. Chương 3: Hội Tụ. (Part 2)

- Mày đi ăn mà không rủ bọn tao hé con quỷ nhỏ! – Một giọng nói vang lên sau lưng nó.

Giọng nói đó quá quen với nó. Nó quay lại với vẻ mặt dấu chấm hỏi.

- A...A...A! Sao bọn bây ở đây? Không phải tối mới bay à? – Nó trở mắt hỏi 3 đứa bạn thân mình.
- Sau khi con Ju điện thì bọn tao đã đặt vé liền luôn, chuyến bay của bọn tao cách mày có 2 tiếng thôi. Ba mẹ tao đi công tác cả. Điện thông báo là xong ngay. Dù gì ở nhà cũng rõ chán. – Mai hào hứng kể.
- Vậy lúc này tao vừa điện cho ai? – Nó trở mắt hỏi.
- Đương nhiên là cho tao. Sao khi nhận điện thoại của mày thì tao cũng điện qua nói cho ba tao việc của mày. Sẵn dịp tao cũng xin ba tao cho tao ở lại rồi. – Nhi đáp, vẻ ung dung.
- Vậy chuyện học hành của tụi bây thì sao? Không sợ à? – Nó.

Nó vừa dứt lời thì Nhi tiếp ngay:

- Mày cũng vậy thôi. Trong trường hợp này thì thủ tục của mày sẽ xin học nhảy lớp và đương nhiên tao cũng vậy.
- Thôi thôi hai bà cho tui xin đi. Không lẽ mày để bọn tao đứng nói chuyện hoài sao Như? Dù gì cũng đợi bọn tao ngồi xuống rồi hẵng hỏi gì hỏi. Mày không biết là tao đói sắp xỉu rồi hả? Ồi tội cái dạ dày của tao, tội nó quá hai bà ơi! – Ngọc tung một tràn làm Như và Nhi không đỡ kịp.
- Ờ ờ đúng đó. Tao cũng đói hết chịu nổi rồi nè. Thôi ngồi xuống ăn đi rồi tính tiếp. – Mai đồng tình với Ngọc.

Nói rồi ba đứa cũng kéo ghế ngồi xuống gọi món. Một lần nữa anh bồi bàn lại trở ra trước ba đứa nó (xinh cũng có tội, khổ ghê ^^). Nhưng rồi cũng tỉnh lại và đi lấy thức ăn. Ba đứa nó gọi nhiều quá nên phải hết ba lần mang ra mới xong. Rồi ba đứa cũng tính tiền bằng thẻ giống nó.

Sau khi toàn bộ những món đã gọi yên vị trên bàn và tụi nó bắt đầu ăn thì nó mới hỏi lại:

- Giờ nói lại cho tao biết, sao tụi bây lại ở đây chứ? Rõ ràng trong tin nhắn, tụi bây nói là tối nay mới đáp mà?
 - Hì, tính ày bất ngờ! Thế mày bất ngờ không? – Mai đáp vui vẻ.
 - Ủ, cũng khá bất ngờ. Nhưng sao tụi bây biết tao ở đây mà tới? – Nó.
 - Thì vừa đáp máy bay là chạy ra số 02 ngoại ô liền. Nhưng ông quản gia nói mày ra ngoài khoảng 30' rồi nên bọn tao đoán mày ở đây, quá hiểu tính mày mà. Còn chuyện của mày, lúc trên máy bay bọn tao cứ đoán mò mà chả rõ đầu đuôi ra sao cả! – Mai nói một hơi.
 - Không cho tao đọc sách, đánh tao, ra về hiểu tao. Còn nhiều lắm! – Nó dừng dừng.
 - Thế mày về, họ biết không? – Ngọc.
 - Làm sao biết được. Trước khi rời khỏi nhà tao nghe ông ta nói với bà giúp việc không cần nấu bữa tối, ông ta sẽ đi công tác ngay. – Nó.
 - O, ông ta không ăn thì mày ăn, thật hết chỗ nói. Còn mẹ mày thì sao? – Mai trở mắt.
 - Đi du lịch với bạn rồi. Bà ấy cũng không quan tâm tao đâu, nói làm gì! – Nó.
- Cả bọn im lặng, không nói gì. Tính nó là vậy, quyết định rồi thì không thay đổi.
- Vậy năm học tới tụi mày có định về bên đó học không? – Nó quay sang hỏi Mai và Ngọc.
 - Không! Tao ở lại với mày! – Hai đứa đồng thanh lên tiếng.
 - Vậy tốt quá. Tối tao điện cho dượng tao, nhờ làm thủ tục luôn cả ba đứa. Thôi ăn đi. – Nó.

Nó nói rồi bốn đứa liền ăn tiếp.

Sau khi ăn xong, bốn đứa nó đi hướng vào khu mua sắm. Trên đường đi, mọi ánh mắt cứ như đổ dồn về bốn đứa. Đẹp, sành điệu và thời trang là những từ ngữ gắn liền với hình ảnh của bốn đứa từ lâu. Sau khi đi hết các cửa hàng quần áo và phụ kiện của trung tâm thương mại, khi đi ngang qua quầy bán quà lưu

niệm, bỗng Ngọc khựng lại và nhìn chăm chăm vào một món hàng trong tủ kính.

4. Chương 4: Kỉ Niệm Cũ

Trong cửa hàng, một chiếc khăn choàng caro màu đỏ nổi bật đập vào mắt Ngọc. Không chần chờ thêm, Ngọc lao ngay vào cửa hàng và chớp lấy chiếc khăn trong sự ngỡ ngàng của Nhi, Mai và nó. Đúng như Ngọc nghĩ, đây là chiếc khăn cũ, được thêu bằng tay và có cả tên của cô.

- Đúng là nó, không sai vào đâu được. Nhưng sao nó lại ở đây kia chứ? – Ngọc thốt lên.

- Gì vậy? Mày bị làm sao với chiếc khăn choàng này à? Tao thấy nó cũng có gì đặc biệt đâu? – Nhi lo lắng.

- Chiếc khăn này là ngoại nuôi đã tặng cho tao năm tao 15 tuổi. Nhưng đột nhiên ngoại nuôi lại biến mất, đem cả chiếc khăn theo. Sao bây giờ nó lại xuất hiện ở đây. – Ngọc nói, giọng buồn.

Rồi không đợi thêm phút nào nữa, Ngọc lao vào hỏi người bán hàng:

- Ở đâu mà cửa hàng này có chiếc khăn này? Hả? Ở đâu nói mau.

- Thưa cô – Người bán hàng nhẹ nhàng đáp – Chiếc khăn này của ông chủ cũ của chúng tôi. Cửa hàng này trước kia là của ông ấy thừa cô!

- Ông ấy tên gì? Giờ ông ấy ở đâu? Nói mau cho tôi biết! – Ngọc xông lên trước mặt người bán hàng, nhưng nó và Mai đã kịp ngăn lại còn Nhi thì nhặt chiếc khăn lên do nó vô tình đánh rơi.

- Ông ấy tên Đức Trọng thưa cô. Nhưng ông ấy đã mất trong một tai nạn giao thông trước khi cửa hàng này được sang lại theo di chúc của ông ấy rồi ạ! – Người bán.

- Nói cái gì hả? Tai nạn giao thông? Chuyện này là thế nào hả? – Ngọc thốt hồn, ngã quỵ xuống đất mà mắt thì không cầm được dòng lệ tuông rơi.

- Cô đây là...? – Người bán hàng hỏi Ngọc.

Lúc này thì Ngọc không còn đủ bình tĩnh để trả lời câu hỏi đó nữa. Cô đang khóc, khóc rất nhiều. Thấy vậy, nó cùng Nhi và Mai đỡ Ngọc ngồi lên ghế. Sau một hồi, Ngọc cũng bình tĩnh lại. Cô nói với người bán hàng rằng cô là cháu của ông Đức Trọng và yêu cầu người bán kể lại cho cô nghe về tình tiết của sự việc.

Người bán kể lại toàn bộ sự việc cho Ngọc và ba đứa nghe. Rằng, 2 năm về trước, cửa hàng này bán quần áo. Bỗng sau một đêm, nó biến thành cửa hàng lưu niệm. Bà chủ lúc bấy giờ được thay bằng ông Trọng. Ông ấy rất tốt, đối xử với nhân viên như người trong nhà. Cho đến một hôm, sau 5h chiều, ông chủ rời cửa hàng như thường ngày bằng xe máy thì từ đâu, một chiếc xe chạy như bay đâm thẳng vào ông trước sự chứng kiến của người nhân viên đi sau ông lúc đó. Do bị thương quá nặng nên ông Trọng đã ra đi trên đường đến bệnh viện. Sau đó, theo di chúc của ông, cửa hàng này trở thành sở hữu của một cô nhi viện trong thành phố. Người bán hàng kể lại mà khóc không ngừng.

Còn Ngọc, sau khi nghe thì như người mất hồn. Từ khóe mắt cô, hai dòng lệ đầm đìa tuông ra. Nó, Mai và Nhi cũng khóc.

Sau một hồi, bốn đứa cũng trấn an được tinh thần của chính mình. Rồi không ai nói với ai lời nào, cùng đứng dậy ra về. Khi vừa ra đến cửa, người bán hàng chạy theo, dúi vào tay Ngọc một cái hộp.

- Nó là của em. Em cứ giữ lấy đi. Như vậy sẽ tốt hơn. – Người bán hàng.

- Em cảm ơn chị. Bao nhiêu em gửi? – Ngọc hạ giọng.

- Không cần. Chị sẽ nói với cô nhi viện. Nó vốn dĩ là của em mà.

- Vậy bọn em cảm ơn chị. Chào chị bọn em đi. – Ngọc.

Nói rồi, bốn đứa cùng tiến thẳng ra cửa. Còn người bán hàng dừng nhìn đến khi bốn đứa khuất bóng.

Ra đến tầng hầm gửi xe, nó vào trong xe rồi nhấn nút, chọn chế độ muôi trần. Nó lại bước xuống xe, hỏi ba đứa:

- Lúc này tới đây bằng gì vậy mấy người đẹp?
- Taxi! – Ba đứa đồng thanh.
- Vậy bây giờ có muốn ngồi xe do con Ken này lái không ta? – Nó trêu.
- Tất nhiên là có! – Lại đồng thanh.
- Ok. Giờ về nhà nghỉ ngơi rồi tính tiếp được không ta? – Nó.
- Không thành vấn đề! – Đồng thanh tiếp tục. Thế là bốn đứa cùng bước lên xe và thẳng tiến về số 02 ngoại ô Sài Gòn.

5. Chương 5: Đêm Quay Đầu Tiên (Part 01)

Về tới nhà, nó nhờ quản gia đậu xe vào gara rồi dẫn ba đứa lên phòng.

Mai về phòng Mai. Nhi về phòng Nhi. Ngọc về phòng Ngọc và tất nhiên, nó về phòng nó. Sau khi tắm, nó dọn đồ quần gia chuẩn bị bữa tối rồi cùng ba đứa kia ăn tối. Trong lúc ăn, bọn nó nói cười rôm rả. Có lẽ rất lâu rồi, cả bốn đứa không ngồi ăn tại nhà cùng nhau như thế. Hầu hết các bữa ăn, đứa thì gọi thức ăn nhanh, đứa thì ăn một mình, cũng có đứa ăn cùng ba mẹ. Ăn xong, cả bọn lên sân thượng hóng gió.

Không khí trên này thật tuyệt. Gió thổi xua tan cái nóng oi ả ngày hè. Ở đây trồng rất nhiều cây, rồi có cả một giàn hoa lan đủ sắc. Vì nó thích lan và quản gia cũng thích lan nên ông chăm sóc rất kỹ. Một chiếc bàn tròn bốn ghế được đặt cạnh một chiếc xích đu xinh xắn. Khi lên đến nơi, vừa nhìn thấy chiếc xích đu, Mai đã chạy lại giành ngay (Chị này baby quá ^^). Nó, Nhi và Ngọc ngồi quây quần bên chiếc bàn. Do Mai đã dọn trước nên quản gia đã chuẩn bị café, trà sữa và cả bánh ngọt cho bốn đứa.

Bốn đứa ngồi dùng bánh, uống trà rồi trò chuyện. Không lạnh chanh, không rôm rả, bọn nó nhẹ nhàng trò chuyện với phong cách tiểu thư, lạnh lùng và nhẹ nhàng. Bỗng tiếng chuông điện thoại của Mai vang lên.

- Con chào mẹ! – Mai lễ phép.
- Chào con! Về mệt không? – Mẹ Mai hỏi thăm.
- Không thưa mẹ ! Mà việc hôm qua con nói với mẹ, mẹ đã nói với ba và bà nội chưa mẹ?
- Rồi con! Ba thì đồng ý, nội có vẻ không tán thành nhưng vẫn cho con đi.
- Ôi cảm ơn mẹ nhiều. Thôi bên đó cũng trễ rồi nên mẹ đi ngủ đi nha mẹ! – Mai hí hửng.
- Ủ! Con cũng ngủ đi. Mai mẹ sẽ chuyển khoản cho con. Ngủ ngon!
- Vâng! Mẹ cũng ngủ ngon. – Mai nó rồi tắt máy.

Không gian lại trở về vẻ yên tĩnh như trước. Thời gian đang trôi từng giây một. Bỗng nó hỏi Ngọc:

- Chuyện ông ngoại nuôi của mày, mày tính sao?
 - Dù gì chuyện cũng qua rồi nên thôi cũng cho qua. Lúc này tao cũng đã diện ẹ rồi. Mẹ nói nên cho qua. Mọi người đừng lo, không sao đâu! – Ngọc đáp.
 - Ủ! Nói vậy tụi mày yên tâm! – Nhi.
- Nói xong, Ngọc cầm điện thoại lên xem giờ. Đập vào mắt nó là con số “8:24” to đùng.
- Ê! Mới có 8h hơn thôi! Làm gì bây giờ? Ở nhà chán chết! – Ngọc thốt lên.

Ba đứa trở mắt nhìn Ngọc. Đúng là quá sớm cho việc đi ngủ. Nếu bây giờ mà đang bên Úc thì có lẽ tụi nó đang trong phòng tập gym hoặc cũng không có ở nhà. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó và Nhi khi Nhi đưa mắt sang nhìn nó.

- Đi bar! – Nó và Nhi cùng thốt lên khi đưa tay chỉ về nhau.

- Ý hay đó! Tao tán thành! Mấy lần trước về cũng vậy mà sao không nhớ ra vậy ta! – Mai trầm trồ.

- Vậy thì bây giờ đi thay quần áo đi. 20' nữa có mặt dưới gara! Ok không? – Nó lên tiếng.

- Ok! – Nhi, Mai và Ngọc đồng thanh.

Thế là bốn đứa cùng về phòng thay quần áo. 20' sau, cả bốn đứa đều có mặt tại gara.

Ngọc mặc áo gọn sóng cúp ngực màu đen liền với quần sot. Phụ kiện của Ngọc là túi xách đen, dây chuyền nhiều tầng họa tiết thánh giá và giày boot lửng ngang ống chân màu đen. Tóc xịt màu đỏ hồng và xoa tự nhiên.

Mai chọn ình jumpsuit caro trắng đen hai dây liền quần sot đi kèm với áo măng-tô mỏng màu xanh dương. Mai mang giày cao gót đen hở mũi nơ đôi viền vàng và túi xách đen của CK. Tóc cột đuôi ngựa mái phòng xịt màu nâu hạt dẻ.

Nhi chọn áo ống cúp ngực gọn sóng liền quần sot màu nâu café. Nhi phối cùng phụ kiện là giày cao gót đen hở mũi chữ Y, túi xách đen. Tóc xoắn nhẹ, xoa tự nhiên.

Về phần nó, nó chọn áo thun in hình galaxy phối lưới phần vai và quần sot đen lưng cao. Nó chọn trang phục đi kèm là boot cổ lật màu đen, ví ánh kim. Tóc để thẳng, vén sang một bên.

Bốn đứa nhìn nhau và cười tự tin. Nó tiến vào gara và lấy ra chiếc Lexus mui trần màu đỏ. Xon, nó nhìn ba đứa và hỏi:

- Tự lấy hay đi chung người đẹp?

Ba đứa đồng thanh:

- Tự lấy!

-Vào vào trong lấy xe đi. Có 5 chiếc.

Thế là ba đứa vào lấy xe.

Ngọc lấy chiếc Ford màu trắng thuộc dòng xe của Mỹ.

Mai chọn Hyundai màu đen thể hệ mới.

Nhi lấy Nissan xanh dương đậm, loại có ra-da định vị loại tối tân.

4 chiếc xe phóng như bay trong màn đêm, từ ngoại ô vào trung tâm thành phố.

Một lúc sau, trước bãi đậu xe của sàn nhảy kiêm quán bar lớn nhất nhì Sài Gòn, 4 chiếc xe của 4 cô gái xuất hiện. Bọn nó cho xe vào bãi rồi đi ra trước con mắt kính ngạc của tất cả mọi người có mặt ở đấy. Họ ngạc nhiên bởi độ hào nhoáng và chịu chơi của bọn nó. Bọn nó vẫn thản nhiên và bước tiếp vào bên trong. Vừa bước qua cánh cửa, mặt kệ cho tiếng nhạc sàn đang vang lên inh ỏi, mọi ánh mắt gần như đổ dồn vào bọn nó.

Phớt lờ tất cả mọi ánh nhìn, bọn nó tiến đến một bàn trống trong quán. Các ánh mắt hầu như vẫn không rời. Vừa ngồi xuống ghế, anh phục vụ đã hốt hải chạy ra:

- Cho hỏi các quý cô đây uống gì? – Hấn vừa hỏi, vừa nhìn bốn đứa mà bị hút mắt vào những vẻ đẹp đó.

- Tôi lấy Cocktail Margarita không bọt – Nhi

- Mang cho tôi Cocktail Pina Colada lắc nhẹ – Ngọc.

- 1 Cocktail Negroni chanh lát – Mai.

- Ly Cocktail Sangria loại 2 truyền thống. – Nó.

- Vâng! Các quý cô đợi trong chốc lát.

Dường như sau khi bọn nó gọi đồ uống, tất cả mọi người đều trầm trồ khen ngợi về độ sành điệu và hiểu biết của bọn nó vì hầu hết những đồ uống nó bọn nó gọi đều thuộc hàng cocktail ngon nhất thế giới.

Sau khi gọi xong, Nhi quay sang hỏi ba đứa:

- Vào phòng riêng đi. Không gian này không hợp với bọn mình đâu. Nhìn đi, toàn là người không ra gì!

Không đợi người thứ hai lên tiếng, nó ra hiệu cho tên bồi bàn mang thức uống vào phòng V.I.P rồi bốn đứa cùng đứng lên đi vào trong.

Bốn đứa bước đi trong một hành lang sâu và hẹp. Trên hành lang đó có rải rác các phòng V.I.P, hầu hết đều có khách và có người đứng gác. Sau một hồi ung dung trên hành lang gần như tối om đó, bọn nó dừng lại trước số phòng 004. Vừa thấy bọn nó, một tên bảo vệ liền chạy đến mở. Bọn nó bước vào trong.

Không gian trong này không có gì thay đổi từ khi lần cuối bọn nó đến đây vào gần một năm trước. Vẫn là bộ sofa hoàng gia màu trắng tinh tể. Vẫn là dàn điều khiển âm thanh và chọn nhạc của riêng bọn nó. Vẫn là sàn nhảy thiết kế theo phong cách của riêng bọn nó. Tất cả vẫn như xưa, cứ như bọn nó mới đến đây hôm qua.

6. Chương 6: Đêm Quậy Đầu Tiên (Part 02)

Ngọc, Mai và nó tiến đến bộ sofa còn Nhi thì đến giàn chỉnh nhạc. Khi ba đứa vừa ngồi xuống cũng là lúc Nhi bắt đầu nổi nhạc. Không phải vũ điệu sôi động hay nhạc số huyền thoại, Nhi mở bản ballad của một năm về trước rồi trở lại bàn với ba nhỏ. Cuối cùng thì anh bồi bàn đã đem đồ uống vào, rồi thận trọng hỏi:

- Các cô cần gì nữa không?

- Không! – Nó lạnh lùng đáp.

- Vậy tôi xin ra ngoài!

- Khoan! – Nó lên tiếng rồi rút trong ví ra tờ 100\$(USD) đưa cho anh bồi bàn.

Anh không ngạc nhiên vì nhận được tiền boa. Anh cầm lấy tờ giấy bạc rồi bước ra khỏi phòng sau khi quay đầu nhìn 4 tiểu thư xinh đẹp.

Bây giờ thì bốn đứa đang ung dung thưởng thức ly cocktail của mình trong khi tiếng nhạc đang vang lên đều đặn.

Bên ngoài, bỗng có một đám người tay cầm vũ khí xông vào. Nhạc sàn vụt tắt. Người quản lý liền bước ra. Là người trên chiến trường nên nhìn người quản lý này không có vẻ gì là lo sợ.

- Hôm nay bọn tao đến đây để xem quán kinh doanh thế nào ấy mà! – Một giọng nói vang lên từ trong đám còn đồ đó rồi một tên cầm đầu bước ra, vẻ kiêu ngạo.

- Thành thật xin lỗi, chúng tôi không có dịch vụ đón tiếp những “vị khách” như mọi người. Xin mọi người đi cho! – Người quản lý gần giọng yêu cầu đám còn đồ đó.

- Mày là cái thà gì mà lên tiếng. Dẹp cái giọng dạy đời đó cho tao! Tao ày biết, hôm nay tao đến đây là phá quán mày đó, mày làm gì tao? Trừ khi mày gặp cứu tinh thôi chứ có chạy đằng trời cũng không thoát. – Tên cầm đầu đó vừa nói vừa lao tới nắm cổ áo người quản lý.

Bỗng từ trong đám đông phía sau người quản lý vang lên một giọng nói sắt như lưỡi dao:

- Thế bọn tao có được coi là cứu tinh của quán bar này trong hôm nay không?

Lúc này tên cầm đầu đó mới buông người quản lý ra và nhìn xung quanh xem ai vừa lên tiếng.

- ** đứa nào mà láo dám lên mặt dạy đời tao? Bước ra thử xem, tao cho đàn em chém chết ** tại chỗ cho coi. – Tên đó quát lên, mắt láo liên tìm kiếm.

Đám đông liền bật ngang hai bên. Từ phía sau, bốn đứa bước lên một cách hiên ngang. Là do lúc này bọn nó gọi thêm đồ uống nhưng không thấy ai trả lời nên mới đi ra xem sao thì thấy cảnh này đây. Thấy bốn đứa nó, tên cầm đầu, bọn đàn em cũng như người quản lý cùng hầu hết những ai có mặt lúc ấy đều nhất ngáy(Mấy chị xinh quá mà).

- Mấy em xinh đẹp này sao lại ở đây? Anh chưa bao giờ thấy ai đẹp như mấy em vậy? Thôi đừng làm cho bên đây nữa về làm cho anh đi, anh sẽ chịu chuộng mấy em hết mực! – Tên cầm đầu nói với bốn đứa.

- Nực cười! Các người đến gây sự ở quán bar này chúng tôi còn chưa tính sổ, đừng ở đó mà giở trò! – Ngọc nói, giọng lạnh như băng.

- Nè cô em, sao cô em nóng giũ vậy? Bọn anh có làm gì người của em đâu mà em lo thế! – Tên đó nói giọng nham nhở.

- Đừng có mà nhiều lời thế, đồ rác rưởi. Muốn giải quyết thì lên đi, bốn đứa bọn tôi chấp hết! – Nhi lên tiếng, mặt không biểu cảm nhìn thẳng vào đám côn đồ đó.

- Con khốn, mày mới nói gì hử? Được lắm, tao sẽ ày biết tay!

Vừa nói xong, tên đó vừa xông lên định tóm lấy Nhi thì bị một cước Keri waza đá thẳng rất mạnh của nó nhắm vào, may ra không trúng mà trượt ngang qua đầu nên bảo toàn được mạng nhưng mắt của tên đó thì đứng tròng, toàn thân chết cứng rồi té xuống trong sự kinh hãi tột độ.

Thấy đại ca bị té, ba bốn tên đàn em liền chạy đến đỡ hấn. Lúc này mặt của bốn đứa vẫn lạnh như băng nhìn thẳng vào bọn côn đồ, còn đám đông thì trách ra khá xa.

- Đập... đập bốn... con quỷ cái đó cho tao! – Tên cầm đầu lên tiếng, giọng lấp bắp như mới gặp ma.

Nghe lệnh, cả đám đàn em hơn 50 tên có vũ khí xông lên đánh bốn đứa.

Bốn đứa nó nhếch mép cười khinh bỉ trước khi ra đòn đánh trả đám côn đồ. Chưa đầy 15', cả bọn kia nằm lằng lóc dưới nền nhà trong sự kinh sợ của tên cầm đầu và sự trầm thán phục của tất cả mọi người.

- Còn ai lên nữa không? – Ngọc vừa hỏi vừa phất tay.

Tên cầm đầu lúc bấy giờ đang bò lẩn bò càng dưới đất thì tay bỗng đụng trúng thanh sắt. Hấn ta nhìn lên bốn đứa rồi nhặt liền tay, nhưng không may cho hấn là hành động nhục nhĩ đó đã lọt vào mắt của Mai. Nhanh như cắt, Mai chạy lại đá vào tay hấn rồi dùng chân giậm lên bàn tay đó.

- Rốp!... Âm thanh kinh người vang lên.

- A...A...A...A...A... - Tên đó hét lên đau đớn.

Mai nhấc chân ra, nói:

- Đồ hèn, giang hồ định đánh lén đây mà! Nhưng hôm nay số người xuôi nên kế hoạch bất thành.

- Con khốn! Được lắm. Tao sẽ trả thù cả lũ bốn đứa bọn bây. – Hấn ta vừa nói, vừa ngược lên nhìn Mai và ba đứa, cặp mắt đỏ ngầu.

Vài tên đàn em bị đánh ít, còn đủ sức nên chạy lại đỡ hấn dậy rồi quay đầu đi, cả đám nằm dưới đất cũng rãng mò dậy đi theo.

- Nhớ cho kĩ mặt bốn đứa bọn này và cái tên Tứ Đại Thiên Dương để lần sau còn trả thù đấy. – Nó nói khi tên đó vừa quay mặt đi.

Tên cầm đầu không nói gì, cứ bước đi mà vừa sợ vừa tức nhưng cũng không làm được gì.

Một lát sau, chiến trường lúc này cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Tứ Đại nhà ta nhận lời cảm ơn của người quản lý rồi ra về (Bắt đầu từ giờ sẽ gọi tất bốn đứa là Tứ Đại nhà). Toàn bộ chi phí của Tứ Đại đêm nay sẽ coi như chiêu đãi. Nói là chiêu đãi vậy thôi chứ trước khi ra khỏi phòng, Tứ Đại đã để trên bàn 3 tờ 100\$ rồi.

Trước khi vào bãi lấy xe, nó quay ra hỏi ba đứa:

- Về hay đi tiếp?

Nghe nó hỏi xong, Nhi định lấy điện thoại ra xem giờ thì chợt giật mình, điện thoại đã biến mất từ lúc nào không hay. Rồi Nhi nhớ lại, chắc là do lúc đánh nhau, vì sơ ý nên đánh rơi.

- Điện thoại rơi rồi! – Nhi nói.

- Rơi khi nào được chứ? – Ngọc thốt lên.

- Chắc là lúc đánh nhau, sơ ý quá nên rơi. – Nhi.

- Giờ mới 10h16 thôi á! Đi mua điện thoại lại cho con Ju rồi tính tiếp há? – Nó vừa nói vừa xem điện thoại.

- Ok! – Ba đứa đồng thanh.

Tứ Đại liền vào bãi lấy xe rồi nhấn ga tiến thẳng về siêu thị điện thoại. Trên đường đi, Tứ Đại đã cướp đi bao ánh nhìn trêu mến của các chàng trai và bao ánh nhìn ganh ghét của mấy cô gái.

7. Chương 7: Chạm Tráng

10' sau, trước cổng siêu thị điện thoại, sau khi đã cho xe vào bãi...

Tứ Đại tự tin bước vào với đầy rẫy những ánh phán xét.

Nào là con nhà ai mà xinh thế, con nhà ai mà đẹp dữ. Rồi sành điệu, phong cách,...v...v... Rồi ý kiến trái chiều như là con gái con lứa gì mà hơn 10h mà còn chưa về nhà. Quậy, ăn chơi...v...v... Tất nhiên là Tứ Đại chả thèm để ý làm gì và cứ thẳng tiến.

Quầy điện thoại đầu tiên, thương hiệu của Sony. Toàn mẫu mới nhất. Lúc đầu Tứ Đại dường như thích chí lắm nhưng rồi cũng không có “em” nào vừa ý của Nhi nhà mình.

Quầy điện thoại số 2, thương hiệu Samsung. Nào là Galaxy S5, Galaxy Trend,... Nhi cũng chẳng ưng ý nhưng Mai nhà ta thì đã rinh thêm một em Galaxy Note màu trắng trong khi đang dùng Iphone 5S.

Quầy điện thoại số 3, thương hiệu Nokia. Ôi dào một lượt Lumia sáng loáng làm Tứ Đại hoa cả mắt. Xem tới xem lui mà Nhi cũng chưa chọn được em nào. Nhưng Nhi chưa mua được mà Ngọc nhà mình đã rước em Lumia 1520 màu đỏ luôn rồi.

Quầy điện thoại thứ 4, thương hiệu Apple. Không chần chừ thêm gì nữa, Nhi chọn ngay 5S White cáo cạnh. Sau khi thanh toán, Tứ Đại quyết định đi hóng mát.

Thế là bốn chiếc xe hộp lại thẳng tiến ra cầu Ánh Sao mà không chần chừ gì thêm. Tứ Đại quyết định đi bộ lên nên cho xe vào một bãi gửi dưới chân cầu. Ngọc, Mai và Nhi cho xe vào bãi trót lọt. Khi đến lượt nó thì:

- Rầm...Két!...

Xe nó bị một chiếc xe đi sau đâm phải. Nó điên lên, mở cửa bước xuống xe rồi tiến lại “thủ phạm” vừa làm “cục cứng” của nó “bị thương”.

- Lấy xe kiểu gì hả? Bước xuống xe cho tôi! – Nó hét vào cửa kính.

Nó vừa dứt lời, từ hai bên cửa xe, hai chàng trai bước xuống. Một người tóc bạch kim, kính đen và gương mặt gần như là “perfect”. Hắn ta khề cau mày.

- Tên khốn này cầm lấy! – Nó lườm rồi thăm nghĩ.

Người còn lại tóc hớt tài tử, dáng vẻ rất ư là “good”. Gương mặt thì không cần chê. Nhưng làm sao lung lai được tim nó.

- Ôi nhìn mặt hai tên đều quá! – Nó lại nghĩ.

Vừa lúc đó thì ba đứa bạn nó từ trong bãi đi ra và chiếc xe đi sau chiếc xe vừa đâm vào nó cũng có thêm hai tên nữa bước xuống. Phải nói là mấy tên này rất đẹp, những vẻ đẹp gần như là hoàn hảo. Nhưng làm sao mà lay động được Tứ Đại.

- Xe cô cũng không bị xước nhiều mà! Bao nhiêu tiền nói đi tôi kí chi phiếu luôn cho. – Tên tóc bạch kim vừa nói vừa rút trong túi áo ra một xấp chi phiếu.

- Anh là hạn người gì thế hả? Ít ra ba mẹ anh cũng dạy anh nói tiếng xin lỗi chứ. – Nó điên lên.

Lúc này thì Mai, Nhi và Ngọc cùng hai tên bạn kia của hắn cũng hiểu chuyện gì xảy ra rồi như không nói gì. Hắn lại chau mày.

- Tôi không biết nói xin lỗi thì sao? Cô là mẹ hay ba tôi sao? Tôi đền tiền rồi mà còn lên mặt.

- Tên khốn! Trừ khi anh xin lỗi, bằng không đừng hòng tôi bỏ qua.

- Cô mới gọi tôi cái gì hả? Cô nói lại xem?

- Tôi nói anh đồ khốn đó thì sao? Anh đâm vào xe tôi còn giở cái giọng đó.

- Cô...Cô...

10' sau...

Từ nãy giờ bảo vệ và sáu đứa cứ đứng nhìn, bây giờ mới lên tiếng.

- Thôi không nói nữa. Mặt xác tên đó đi Ken. Mày cho xe vào bãi rồi mình đi. Kệ hắn! – Ngọc lên tiếng.

- Cô ta nói đúng đó! Dù gì mày cũng đâm vào xe người ta mà. Thôi xin lỗi một tiếng thôi. – Tên đi chung xe với hắn chen vào.

- Tôi cóc cần tên khốn này xin lỗi. – Nó điên lên.

- Tôi mà xin lỗi cô á? Đừng có mơ! – Hắn cũng không vừa.

- Các vị làm ơn tìm chỗ giải quyết được không ạ? Cho chúng tôi còn làm ăn với!Bảo vệ ở đâu chen vào.

Lúc này nó nói chịu cho xe vào bãi. Còn hắn cùng đám bạn cũng cho xe vào bãi. Nó cùng ba đứa tiến lên cầu còn hắn cùng ba tên kia thì đi vào quán bar. Trước khi rời bãi xe, nó và hắn còn ném cho nhau cái nhìn đốt chết người.

Tứ Đại đứng hóng mắt trên cầu đến hơn 1h sáng thì mới lấy xe về nhà. Tội nghiệp “cục cưng” của nó. Vậy là bây giờ lại phải đem sang tổng công ty sơn lại, hơn 2 tháng mới được “thả” về Việt Nam. Tạm thời nó cứ lấy BMW.

8. Chương 8: Oan Gia Ngõ Hẹp. (part 01)

4 tháng trôi qua nhanh chóng. Ngày nào Tứ Đại cũng đi chơi đến sáng rồi lại lết thân tàng ma đại mà về. Trong 4 tháng, Tứ Đại đã đi hết các tụ điểm ăn chơi của đất Sài Thành phồn thịnh. Ngày mai là ngày vào học. Đã sắp xếp trước, đương nó lo xong thủ tục cho Tứ Đại, chỉ còn việc “Học” là xong.

Hôm nay Tứ Đại sẽ đi spa. Thế là cả ngày hôm đó, Tứ Đại đi xông hơi, ngâm thảo dược, đắp bùn khoáng rồi mát xa cơ thể để chuẩn bị ột hình tượng đẹp nhất khi xuất hiện. Tứ Đại vốn dĩ đã đẹp rồi, nay tuốt lại thì càng xinh hơn.

Sáng hôm sau...

- Ôi đầu mình, sắp nổ ra rồi! – Nó lảm nhảm, tay cốc nhẹ vào đầu, làm vệ sinh cá nhân rồi xuống lầu ăn sáng.

Tứ Đại đã có mặt tại bàn. Trong bốn nàng mặc đồng phục xinh ơi là xinh, kiểu này chất con trai lé mắt.

Đang dùng bữa, nó quay sang gọi quản gia:

- Lấy giúp cháu 2 viên thuốc giảm đau loại mạnh!

- Vâng! – Quản gia cung kính.

- Mày lại uống thuốc an thần ấy hả? – Nhi nói, tay buông dao và nĩa xuống, nhìn nó.

- Có một chút! – Nó đáp.

- Một chút của mày là gấp ba lần người khác đó! – Nhi lườm nó rồi ăn tiếp.

- Bình thường! Thôi ăn đi còn đến trường, trễ học bây giờ!

Nó vừa nói xong thì quản gia mang thuốc ra đưa nó. Nó uống một hơi rồi bỏ dở phần ăn, đứng dậy đi rửa tay. Ba đứa chỉ biết nhìn nó ngao ngán rồi cũng buông nĩa đi ra xe.

- Tao không muốn lộ thân phận! – Ngọc thở dài.

- Tao cũng chả muốn! Đi học làm gì, khổ thân! – Mai đồng tình.

- Vô bọc của bọn mình trước giờ cũng do ba mẹ tạo còn gì. Ba mẹ tao có ghi rõ đâu. Đi tới đâu cũng là “Doanh nhân” thôi. – Nó nói, tay mở cửa xe bước vào.

- Ủ! Mà lần này dưỡng mày có tiết lộ thân phận bọn mình không Ken? – Nhi hỏi rồi ba đứa cũng bước vào xe.

- Bị lộ không thì tao không rõ. Nhưng địa vị của ba mẹ chúng ta ở Việt Nam thì cũng không vừa. Do là trước giờ không có phô trương nên chủ yếu mọi người chỉ biết tiếng tăm chứ ít người biết mặt! – Nó vừa nói vừa thắt dây an toàn, ba đứa cũng vậy.

- Không quan tâm! Đi thôi! – Nhi.

Nó cảm thấy việc thắt dây an toàn là trên hết. Nổi tiếng với tài đua xe nên số người dám ngồi xe của nó cũng có hạn. Đường như ngoài Ngọc, Mai và Nhi ra thì không ai dám.

Từ ngoại ô thành phố đến trường mà Tứ Đại học cũng không gần mấy. Nhưng lần này người lái là nó nên chỉ mất 8'. Nó vượt đèn đỏ 2 lần nhưng cũng may không gây tai nạn.

Thay vì đi xe đạp hoặc đi bộ thì Tứ Đại lại chạy oto nên bãi xe của giáo viên là đích đến. Tới nơi, nó thắng gấp, làm mấy học sinh gần đấy toát mồ hôi. Nhưng đối với ba đứa kia thì quá sức là bình thường. Tứ Đại mở cửa xe, bước xuống, hiên ngang tiến thẳng đến phòng giáo viên. Mọi ánh mắt lúc đó hướng thẳng vào Tứ Đại. Rồi biết bao nhận xét cũng xảy ra. Hầu như là khen nhiều hơn chê. Ai chê thì cũng là do ganh tị mà ra.

Tứ Đại thì cứ sải bước mà cứ bỏ ngoài tai tất cả những “chương ngại vật” đó.

Sau hơn 10' gần như lục tung toàn trường và cướp đi bao ánh nhìn triu mến, giờ thì Tứ Đại đã đứng trước phòng giáo viên.

- Vào không? – Mai hỏi.

- Vào nghỉ một. Giờ là 6h50. Dưỡng tao nói 7h00 bắt đầu khai giảng rồi nhận lớp tầm 9h00. Lớp chúng ta học học là 11A. Vào đợi đi. – Nó nói rồi rút điện thoại ra điện cho dưỡng nó.

Tứ Đại hiên ngang bước vào trong. Các giáo viên có mặt lúc đó thấy Tứ Đại liền cúi chào. Tứ Đại khề gật đầu rồi ngồi xuống.

- Alo! Dưỡng đến chưa ạ? – Nó.

- Dưỡng đến rồi con! Đang ở bãi xe. Chà hôm nay đi xe ghê ta! – Dưỡng nó trầm trồ.

- Bình thường mà dượng! Vậy dượng vào chúng ta nói tiếp. – Nó nói rồi cúp máy.

1' sau, một người đàn ông trung niên vẻ chững chạc và thành đạt bước vào. Là dượng nó. Nó chạy lại ôm dượng rồi ba đứa kia cũng cúi chào. Ông ấy khẽ gật đầu.

- Thân phận của tụi con thì sao dượng? – Nó hỏi khi dượng nó đã ngồi xuống chiếc ghế hiệu trưởng.

- Các giáo viên có thâm niên dạy lâu ở trường thì biết rõ. Số nhiều không biết.

Rồi ông ấy quay sang Ngọc, Mai và Nhi hỏi:

- Về thân phận của ba đứa, ta cũng không rõ lắm. Ta mong các cháu có thể cho ta biết chi tiết hơn. Yên tâm, mọi bí mật ta đều giữ kín.

Ba đứa nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Nhi tên đầy đủ là Trần Nguyễn Bảo Nhi, đại tiểu thư của nhà họ Trần. Cô là con gái rệu của ông chủ tập đoàn xuất nhập khẩu Trần Thị, tập đoàn số 1 Anh Quốc.

Mai tên đầy đủ của là Bùi Yến Mai, là con gái cưng của ông Bùi Mạnh Quân, giám đốc tập đoàn hàng hải Đông Dương – Công ty du thuyền số 1 nước Anh.

Ngọc tên đầy đủ là Nguyễn Quỳnh Bảo Ngọc, là người kế thừa duy nhất của tổng công ty thời trang cao cấp số 1 nước Anh – Công ty H&H.

[Giới thiệu nhân vật: Nó (Phần này mình thêm vào). Nó tên đầy đủ là Hoàng Minh Thanh Như, con gái của ông Hoàng Nhất Phong – CEO của công ty kinh doanh bất động sản hàng đầu châu Á.]

Vì lí do an toàn nên thân phận của Tứ Đại được giữ kín từ nhỏ. Mọi giấy tờ dường như đều nói ba mẹ là doanh nhân hay gì đó mà không nêu rõ. (Giống như mình nêu trong tóm tắt đó bà con). Tứ Đại là người kế thừa chính thức của các tài sản nêu trên. (Cho em mơ... cho em mơ...).

- Reng...Reng...Reng...!

Tiếng chuông khai giảng vang lên đều đặn. Dượng nó đứng dậy nói với Tứ Đại:

- Ta ra ngoài dự lễ khai giảng. Nếu muốn các con cũng có thể ra. Không thì về hoặc lên lớp trước cũng được!

- Gì chứ bọn con không ra đâu dượng. Thôi dượng ra dự lễ đi! Bọn con lên lớp. – Nó.

- Ủ! Vậy ta đi trước! – Dượng nó.

Sau khi dượng nó đã có mặt trong buổi lễ khai giảng, Tứ Đại đi tìm lớp 11A. Theo như những gì dượng nó hướng dẫn thì lớp 11A nằm trên lầu 3 của dãy lầu đối diện. Tứ Đại khéo léo băng ngang cánh gà để không gây chú ý rồi thông thả đi lên lầu 3.

Ngọc và Mai háo hức đi trước. Nhi và nó chậm rãi bước sau. Bỗng...

- ***Xin em đừng ra đi...

Con tìm anh mãi mãi yêu em như ngày nào (woh oh ho..)

Cho anh chạm nhẹ phút giây

Làn gió dịu êm đưa em ra đi, em đang chôn nao

Cơn mưa kia vẫn rơi

Anh vẫn ngồi đây mong chờ em

Cơn mưa kia vẫn rơi

Hãy níu em về đi , quay về trở lại trở lại giây phút đầu

Đừng bỏ lại anh nữa mà, chỉ còn lại kí ức đó.....***

Tiếng chuông điện thoại của nó vang lên. Nhìn vào màn hình điện thoại, sắc mặt nó thay đổi rõ rệt.

- Đi trước đi. Tao có tí việc! – Giọng nói lạnh băng của nó vang kên làm Ngọc và Mai khựng lại.

Nó nói rồi quay lưng đi ngược xuống, vừa đi vừa nhấc máy. Nhi đang từ từ hiểu ra vấn đề nên giục Ngọc và Mai đi tiếp. Hai đứa không hiểu gì nhưng bị Nhi giục thì cũng đi tiếp.

Nó đứng quay lưng, một chân ch ổng vào tường, một chân trụ. Tay trái khoanh trước ngực, tay phải cầm điện thoại, trông rất là “đại ca”.

- Đang dự lễ khai giảng à? – Giọng một người đàn ông vang lên trong điện thoại.

- Vâng! Nhưng sao ba biết? – Nó nói, có hơi lo lắng.

- Dựng con điện! Về ổn không?

- Bình thường! À...Ba và mẹ... Khỏe...khỏe không? – Nó ngập ngừng rồi cũng nói thành câu.

- Khỏe! Mẹ nhớ con lắm đó!

- Vâng! Con...

- Ba biết con muốn nói gì mà! Được rồi, ba xin lỗi. Hôm đó ba không nên...

- ... - Nó.

- Ba cũng không biết nói gì nữa! Ba nghĩ con nên làm những việc con thích. Có lẽ con thích sống tự do. Nếu rảnh cứ về thăm ba mẹ cũng được.

- ... - Nó.

- Sao con không trả lời? Mà thôi ba đi làm đây! Chào con. – Ba nó nói rồi gác máy.

Nó vẫn im lặng, khẽ cúi đầu. Nó đang suy nghĩ. Nó đang cố gắng đẩy ngược nước mắt vào trong. Nhưng nếu như không làm vậy, nó cũng không khóc được. Cảm xúc của nó hóa băng rồi.

Nó ngẩng mặt lên, hít một hơi thật sâu rồi đi lên tầng trên. Nó đâu biết được ba nó đã khóc khi điện cho nó.

Ngọc, Mai và Nhi lên đến lớp học thì nhận thấy dường như có người trong lớp nên đứng đợi nó bên ngoài. Nó lên đến, thấy ba đứa liền hỏi:

- Sao không vào? Tối rồi mà!

- Đợi mày! Mà lúc này ai điện thế? – Nhi.

- Ba! – Giọng nói lạnh băng xuyên qua tai của ba đứa.

Ba đứa không hỏi gì thêm. Nó kéo ba đứa vào lớp. Đúng là trong lớp có người, lại là bốn đứa con trai nữa.

- Ôi trời sao mà quen thế không biết!/? – Tứ Đại thoáng nghĩ.

Thấy Tứ Đại bước vào, bốn chàng trai đó quay sang nhìn, mặt hơi đỏ trước những vẻ đẹp đó nhưng cũng lấy lại vẻ lạnh băng lúc đầu rồi quay đi.

- Chúa ơi! Thằng khốn trong bấy giữ xe tối hôm đó.

Nó hét lên, buông ba đứa ra rồi nhìn chằm chằm vào chàng trai tóc bạch kim, ngồi nghe nhạc, chân gác lên bàn giáo viên. Anh ta gỡ tai phone, quay sang nhìn nó.

- Lại là cô! – Hắn ta khẽ cười rồi bước lại gần nó.

- Thật không ngờ! – Nó.

Giờ thì hắn đang đứng trước mặt nó, hai cặp mắt nhìn nhau trân trân. Nó thoát lướt qua người hắn. Cao hơn nó cả cái đầu. Tóc bạch kim. Đôi mắt xanh nước biển lạnh lùng. Không cài nút hai nút đầu tiên. Một vẻ đẹp hoàn hảo.

Hắn cũng lướt nhìn nó từ đầu đến chân. Một cô gái có ánh mắt lạnh tanh. Làn da trắng hồng và mái tóc màu nâu hạt dẻ phát phơ. Hắn khẽ đơ người trước vẻ đẹp đó.

Không khí lúc này hết sức là im lặng. Mọi thứ đi vào tĩnh mịch. Ba đứa bạn của nó và ba đứa bạn của hấn cũng lườm nhau.

Theo nhận xét của bên nó thì bạn hấn cũng có vẻ đẹp hoàn hảo không thua gì hấn. Những cặp mắt biết nói nhưng lạnh vô hồn. Những khuôn mặt điển trai, làn da không thua gì con gái.

Còn về phần bạn hấn nhận xét thì bạn nó rất đẹp. Những vẻ đẹp không tì vết, tựa thiên thần. Các mái tóc đen huyền, nâu đỏ khẽ bay trước gió. Ba đứa bạn nó cũng rất đẹp. Cả nó cũng thế.

9. Chương 9: Oan Gia Ngõ Hẹp.(part 02)

***[Giới thiệu nhân vật: Người có cái tên gọi “hấn”. Hấn tên thật là Phan Trọng Vương Khang. Ba là CEO của thị trường cổ phiếu hàng đầu Đông Nam Á. Là một trong 4 chàng Hotboy của trường. Nickname: David.

- Trương Gia Minh. Bạn thân của Vương Khang. Cháu kế thừa tài sản trị giá 4 triệu đô của ông nội cùng hơn 80 nhà hàng khắp Đông Nam Á. Là một trong bốn chàng Hot boy của trường. Nickname: Ivan.

- Lý Đức Anh. Ba được mệnh danh là “ Ông hoàng điện tử” của Đông Nam Á với tài kinh doanh hàng điện tử cao cấp. Là một trong bốn chàng Hot boy của trường. Nickname: Colin.

- Nguyễn Hoàng Lâm. Đương nhiên là bạn thân của ba người kia. Ba mẹ là quan chức cấp cao và là ông bà chủ của hơn 60 bệnh viện khắp Đông Nam Á. Là một trong bốn chàng Hot boy của trường. Nickname: Bill.

=> Thân phận của mấy chàng này đương nhiên là được tiết lộ chứ không như Tứ Đại.]***

Bỗng tiếng chuông kết thúc lễ khai giảng vang lên từng hồi. Hấn và nó vẫn nhìn nhau. Sáu đứa kia nhận ra đã vào học nên ba đứa bạn của nó thì kéo nó ra ngoài và ba đứa bạn của hấn kéo hấn vào chỗ ngồi.

Các học sinh ủa về lớp. Tứ Đại đứng trước hành lang lớp 11A nghịch điện thoại. Các học sinh khác đi ngang đều phải trầm trồ nhìn Tứ Đại.

Cô giáo đi vào lớp. Thấy Tứ Đại là học sinh mới, bà ấy ra oai nên gằn giọng:

- Các cô gan cũng lớp nhĩ? Thấy tôi chẳng những không chào mà còn ở đó “ múa” điện thoại.

Tứ Đại không lên tiếng cũng không ngược lên nhìn bà ta, mắt vẫn chăm chăm vào điện thoại làm bà giáo điên lên, quát lớn:

- Tôi cho các cô biết, tôi dạy ở đây đã 10 năm rồi đấy. Chắc các cô là học sinh của lớp này nhĩ? Bước vào cho tôi!

Bây giờ nó mới liếc sang bà ta, trao cho bà ta ánh mắt sát người. Ba đứa kia vẫn không mán. Rồi nó cũng cúi xuống với chiếc điện thoại, bỏ mặt bà giáo già đang điên tiết lên.

Bà ta vừa sợ vừa giận, bước vào lớp.

- Chào các em. Hôm nay là ngày khai giảng của trường chúng ta. Các em đang có mặt trong này chắc là đã biết nhau hết rồi nhĩ? Hôm nay sẽ có bốn học sinh mới chuyển vào! – Bà ta cố làm vẻ “ nhân hậu” rồi quay sang cười với Tứ Đại, ra hiệu mời Tứ Đại vào.

Tứ Đại bước vào. Một lần nữa các nam sinh dường như ngất ngây trước Tứ Đại còn các nữ sinh thì ỏng ẹo ra vẻ hơn Tứ Đại.

- Các em có thể giới thiệu về mình! – Bà giáo già nghiêng răng.

- Thanh Như, nếu thích thì cứ gọi là Ken.

- Bảo Nhi, mọi người hay gọi là Ju.
- Yến Mai, Ry.
- Bảo Ngọc, biệt danh Zeny.

Tứ Đại giới thiệu xong thì mắt mới rời điện thoại rồi ngược lên. Cách giới thiệu của Tứ Đại quá ngắn gọn, giọng nói thì quá ư là lạnh lùng, nhưng nhan sắc thì chìm sa cá lặn.

Hắn, Gia Minh, Đức Anh và Hoàng Lâm khẽ cười, một nụ cười bán nguyệt. Bọn con gái nhìn thấy đều ngất ngây. Chỉ có Tứ Đại là mắt vẫn lạnh như tiền, nhất là nó và Nhi.

- Các em muốn ngồi ở đâu? – Bà giáo cố nói giọng ngọt ngào trước mặt các chàng Hotboy.
- Tùy cô! – Ngọc thản nhiên.

Bà giáo nhìn tới nhìn lui, và kết quả như sau:

Nó – Hấn Nhi – Gia Minh Ngọc – Đức Anh

Mai – Hoàng Lâm

Tứ Đại không nói gì, bước về chỗ ngồi.

* Nhi và Gia Minh.

- Chào! – Nhi lạnh lùng.

- Chào! Minh tên Minh. Nhi thấy chỗ này thế nào? – Minh hí hửng rồi nở một nụ cười sát gái.

- Ồn! – Nhi đáp cụt ngủn, có vẻ Nhi không ăn thua gì với nụ cười đó, Minh tụt hứng nên không nói gì nữa.

* Mai và Hoàng Lâm.

- Chào bạn! – Lâm vui vẻ.

- Chào. Minh tên Mai. Bạn tên gì? – Mai cũng vui vẻ đáp.

- Minh là Lâm, Hoàng Lâm. Rất vui được ngồi cạnh một người xinh đẹp như Mai đây. – Nói rồi Lâm cười làm lộ cái răng khểnh trông rất duyên dáng làm Mai hơi đơ.

Rồi hai người này tiếp tục nói cười vui vẻ...

* Ngọc và Đức Anh.

- Tôi sẽ ngồi ở trong sao? – Ngọc hỏi.

- Nếu bạn thích thì Đức Anh nhường chỗ cho. – Đức Anh.

- Cũng được. Phiền bạn một tí! – Ngọc

- Không sao! – Đức Anh.

* Nó và hấn – Vương Khang.

- Lấy chân ra. – Nó nói rồi hất chân hấn khỏi ghế.

- Cô không diệu dàng được sao? – Hấn nói rồi nở nụ cười giết người.

- Ủ! Tôi là thế đấy. – Nó trả lời rồi ngồi xuống.

- Rồi cô sẽ biết tay tôi. – Nói xong, hấn lại lấy điện thoại ra nghe nhạc.

Nó thì lườm hấn một cái rồi cũng rút điện thoại ra lướt web cho đã, ba đứa bạn nó và bạn hấn thì cũng không khác là mấy. Mai và Ngọc thì nói chuyện với Lâm và Đức Anh. Nhi thì lướt web còn Minh thì cứ len lén nhìn Nhi.

10. Chương 10: Cảm Giác Lạ

Cuối cùng thì giờ học cũng kết thúc. Sắc mặt Tứ Đại chuyển từ mệt mỏi sang hào hứng ngay sau khi nghe tiếng chuông ta trường. Tứ Đại đứng ở cửa lớp tính xem sẽ đi đâu.

- Đi ăn nha! Rồi tính tiếp! – Nhi cảm râm.
 - Thôi! Thẳng tới khu mua sắm rồi về nhà dùng bữa! – Ngọc nhí nhố.
 - Mà thì sao Ken? – Mai hỏi nó.
 - Bọn bây quyết định đi. – Giọng lạnh lùng khó tả.
 - Tối bar của bọn này đi, bọn này mời! – Đức Anh từ sau lên tiếng, ba chàng kia cũng tiến lại gần.
- Tứ Đại quay sang nhìn.
- Đi không? – Nhi hỏi nó.
 - Tùy! – Nó.
 - Vậy đi! – Ngọc.
 - Ủ! Đi thôi, chần chừ gì nữa! – Mai.
 - Tốt quá! Máy bạn có xe không? – Minh hỏi mà nhìn chăm vào Nhi.
 - Có. – Nó đáp.
 - Máy chiếc? – Hấn hỏi.
 - Bọn này đi chung. – Nó
 - Vậy đi theo cặp đi. Giống như lúc ngồi trong lớp ấy! – Minh cười nói.
 - Thôi! Lẳng nhần quá! – Nó.
 - Ủ! Xe ai người đó đi. – Hấn.

- Hai người này hợp ghê! Thôi quyết định vậy đi. – Ngọc.

Hấn và nó nhìn nhau mà im lặng đồng ý. Nó thì không vui tí nào còn hấn thì thấy khá là thú vị.

- Được bọn này mời đi là may mắn quá còn gì! – Hấn nghĩ.
- Mình xui mới phải đi chung với tên này. – Nó nghĩ.

Nhi đi chung với xe với Minh bằng xe của cậu. Ngọc đi chung xe với Đức Anh bằng xe của nó. Mai đi chung với Lâm bằng xe của Lâm. Nó đi chung với hấn bằng xe của hấn.

- Bảo “ tài xế” của mấy you ghé shop thay đồ! – Nó gửi tin nhắn cho ba đứa.
- Ok! – Ba đứa nhắn lại.
- Cho tôi xuống shop quần áo phía trước! – Nó nói với hấn.
- Ủ! – Hấn lạnh lùng.

Bốn chiếc xế hộp dừng trước cửa hàng quần áo khá lớn. Tứ Đại bước vào. Các chị bán hàng trầm trồ trước những vẻ đẹp không tì vết đó. Tiếp theo sau là bốn chàng kia bước vào. Thế là lần này mấy chị bán hàng “ bay lên chín tầng mây” luôn.

Tứ Đại vào được 15’ rồi bước ra.

1s...

2s...

3s...

Rồi chừng một phút sau đó, bốn chàng chết đứng trước Tứ Đại. Tứ Đại thì hai má ửng đỏ, duy chỉ có nó là bình thản ra quầy thanh toán.

- Quẹt thẻ! – Giọng nói lạnh lùng của nó vang lên làm mấy chị bán hàng và bốn chàng nhà ta trở về thực tại.

- Không cần! Tôi trả cho! – Hấn nói rồi cầm tay nó lại.

- Nhưng tôi không thiếu tiền- Nó.

- Coi như quà gặp mặt cũng được. – Hấn.

- Nhưng tôi không đi coi mắt! – Nó.

- Tôi tặng cô được chưa? – Hấn.

Nó ngạc nhiên, tim đập thình thịch vì bị hấn quát. Nhận thấy có gì đó không ổn ở đây, hấn quay sang nói với chị bán hàng:

- Tính cho cô ấy và cả bạn cô ấy.

- Vâng! - Chị bán hàng đáp mà mắt long lanh nhìn hấn không ngớt.

Xong xuôi, Tứ Đại cùng bốn chàng bước ra xe để đi tiếp.

Lúc này thì nó và hấn còn nói được vài lời nhưng giờ hai người im thinh thịch. Hấn thì tự hỏi tại sao mình lại có hành động như vậy với một cô gái mới gặp hai lần. Nó thì đầu óc rồi tung lên, hai má ửng đỏ. Hấn nhìn thấy khuôn mặt đó thì khẽ cười, một nụ cười ấm áp thật sự.

10' sau, bốn chiếc xe có mặt tại quán bar Back Pearl. Tứ Đại vào trước, bốn chàng thì cho xe vào bãi. Khi Nhi vừa quay lưng đi thì bị Minh kéo tay lại và nói:

- Bốn bạn nói với tên phục vụ là vào phòng Tổng Thống, hành lang V.I.P 03 ấy. Nơi đó ít người qua lại. Nhìn bốn bạn thế kia thì người ta chết mất.

- Ủ! Nhưng bọn này đến đây nhiều lần rồi mà không biết có hàng lang V.I.P với không V.I.P đấy. – Nói rồi Nhi quay lưng đi theo ba đứa kia.

Sau khi làm theo những hướng dẫn của Minh, giờ thì Tứ Đại đã gọi xong đồ uống và an tọa trong phòng Tổng Thống. Bốn chàng bước vào.

- Gọi đồ uống chưa? – Lâm hỏi.

- Rồi! Ngọc.

- Gọi gì? – Hấn.

- Cocktail! – Nó.

- Bọn này bảo đem vào rượu mạnh rồi đấy! Có uống được không? – Minh.

- Bình thường. – Nhi.

Vừa nói xong thì tên phục vụ mang nước vào. 4 ly cocktail ưa thích của Tứ Đại và 8 chai Vodka Diva Diamonds.

- Ở đây cũng có loại này à? – Ngọc hỏi ngây thơ.

- Đương nhiên! Quán của FK bọn này là phải thế thôi! – Minh.

- Lúc này nghe mấy you nói dối mà! Có gọi gì không tôi cho người đi mua. – Hấn.

Nghe thế, Nhi quay sang hỏi nó:

- Đói không Ken?

- Cũng đói!

- Vậy mày gọi đồ ăn đi! – Nhi.

- Để tao coi... - Nó.

Rồi nó quay sang hỏi hần:

- Người phục vụ có đứng ngoài đó không đấy? – Nó nói, mắt hướng ra cửa.

- Có! – Hần đáp vắn vện một chữ rồi gọi người phục vụ vào.

- Rồi đấy! Ăn gì kêu nhé các tiểu thư! – Hần quay sang Tứ Đại.

- Mỳ tương Hàn Quốc, kem Patbingsu dứa! – Ngọc.

- Mỳ Ý hải sản, bánh hương chanh. – Mai.

- Mỳ Ý sốt cà chua thịt bò, bánh mỳ Ấn Độ. – Nhi.

- Mỳ Ý sốt cà chua cay, gelato dâu tươi. – Nó.

- Các cô ăn cầu kỳ quá đấy! Nhưng bọn tôi gọi thêm cho nhé! 4 phần đôi bánh Macaron, 4 lẩu đôi kem hương trái cây và socola. – Hần gọi thêm, làm người phục vụ ghi muốn không nổi.

- À còn nữa! 8 phần gà chiên Hàn Quốc. 8 phần bánh su đôi. Ok! Anh đi được rồi! – Lâm gọi thêm.

- Nhiều thế! Mấy ông ăn không? – Nó trố mắt.

- Ăn mới gọi – Hần.

Thế là Tứ Đại và FK trong lúc ngồi đợi thức ăn thì bắt đầu uống. Đúng là không hổ danh Tứ Đại, uống rượu mạnh mà cứ như uống cocktail. FK cũng không vừa, tương ừng ực mà không say.

- Sao mới gặp có hai lần mà mời chúng tôi đi chơi hào nhoáng thế? – Nó hỏi FK.

- Chẳng sao hết! Nhưng có lẽ bốn người không giống với những cô gái khác. – Hần.

- Đúng! Phải nói là rất khác. Lần đầu tiên có người khác giới không thêm chú ý tới FK bọn tôi. – Đức Anh.

- Tứ Đại bọn này trước giờ là vậy! Con trai không quan trọng! – Nhi lạnh lùng.

- Thế mấy bạn có thất tình bao giờ chưa mà nghĩ thế? – Lâm hỏi.

Nghe đến hai chữ “ thất tình ” thì Tứ Đại cười sặc sụa vì trước giờ toàn coi con trai như cỏ rác thì làm sao thất tình nổi.

- Sao cười? – Đức Anh.

- Trong từ điển của Tứ Đại không có từ đó. Hahaha! – Ngọc.

- Nói hay lắm! – Hần nói rồi ngợp ngậm rượu.

- Thế thì mấy bạn từ trường nào chuyển tới thế? – Minh.

- Từ Sydney về! – Nhi đáp.

- Du học sinh? – Lâm thốt lên.

- Không! Sống từ nhỏ! – Ngọc.

- Vậy sao lại về Việt Nam? – Hần.

- Có vài chuyện ngoài ý muốn! – Nó.

- Ừ! – Hần.

Vừa lúc đó thì người phục vụ cùng 4 người nữa mang đồ ăn vào mà thở hồng hộc.

- Thưa cậu chủ, thức ăn đây ạ!
- Ủ! Tốt lắm. Tôi sẽ có thưởng. – Hấn.
- Thưa cậu chủ chúng tôi lui.
- Ủ! – Hấn đáp rồi xua tay ra hiệu.

1...2...3 Tứ Đại và FK lao vào cuộc chiến thực phẩm. 8 người vừa nói vừa ăn rất vui vẻ, như là đã quen từ rất lâu rồi vậy. Thỉnh thoảng thì Minh cứ ngược lên nhìn Nhi rồi tim lại đập loạn lên. Hấn cũng thế. Hai người cứ tự hỏi cảm giác đó là cảm giác gì? Tại sao trước giờ chưa từng có! Chỉ có Lâm và Đức Anh là bình thường và Tứ Đại cũng bình thường.

Sau khi quây tưng bừng, ăn xong rồi lại hát, hát xong lại chơi kéo búa bao, bây giờ Tứ Đại má ửng đỏ hết. (Ui dùi, hơi ngấm rồi) Còn FK thì vẫn tỉnh như sáo.

- Về đi! 11h hơn rồi. – Nó nói mà còn bị nắc. Nói rồi Tứ Đại đứng dậy quay đi thì nó bị hấn kéo lại.

11. Chương 11: Mất Ngủ

- Tui tui đưa về cho. Lúc này chỗ đi thì giờ chỗ về. Ai đời lại để 4 đứa say khướt thế này lấy xe về một mình. – Hấn kéo nó lại.
- Bọn tôi đâu phải trẻ con! – Nó gạt tay hấn ra nhưng hấn vẫn kéo lại.
- Khang để bọn này về đi! Con Ken nó lấy xe được mà! Không thì tôi lấy cho! – Nhi kéo nó ra.
- Không được! Bọn này đưa về cho! – Minh thì kéo Nhi.
- Nè! Buông tay tôi ra! – Nhi hất tay Minh.
- Nhưng mà Như không lấy xe được đâu! Để bọn này đưa về cho! – Lâm quay sang nhìn Mai.
- Mệt quá! Giống như lúc đi đi! Tôi muốn ngủ! – Ngọc quát lên. (Say rồi kaka.)
- Quyết định vậy đi! Bốn đứa bọn tôi đi lấy xe. Bốn người ra cổng đi. – Đức Anh nói rồi bốn chàng cùng bước đi.

Tứ Đại thì chỉ biết nghe theo vì đang ở Việt Nam chứ không phải Úc. Đúng là Tứ Đại uống say thật rồi, dù chỉ là ngà ngà say thôi. Ở Việt Nam mà phóng xe như bên đó sau khi uống say thì chỉ có mức đi thăm ông bà.

Tứ Đại ra đến cổng thì xe đã đợi ở đấy. Tứ Đại chỉ kịp nói cho “ tài xế” của mình biết địa chỉ rồi dường như ngủ mất không hay.

- Đến nơi rồi thì phải. Có cần tôi...- Hấn chưa nói dứt lời thì quay sang bắt gặp nó ngủ.
- Cô rất đẹp! – Hấn khẽ nói rồi vén vài sợi tóc trên mặt nó. Nó giật mình thức giấc.
- Tôi vào nhà đây! Chào! – Nó bối rối rồi mở cửa xe bước xuống.

Vừa lúc đó thì xe của Nhi và Mai cũng đến nơi. Do rượu hơi mạnh nên hai nàng cũng ngủ thiếp đi. Trước khi đánh thức Nhi và Mai thì Minh và Lâm cũng đã hơi choáng trước vẻ đẹp của hai nàng lúc ngủ.

Hai nàng mở cửa xe và bước xuống cùng lúc.

- Cảm ơn về tối nay! – Mai nói rồi nở một nụ cười thiên thần với Lâm.
- Bye! – Lâm đáp.
- Ngủ ngon! – Nhi nói với Minh sau khi bước xuống xe.

- Nhi cũng ngủ ngon! – Lâm vui vẻ đáp.

Nhi và Mai bước vào nhà thì xe của Ngọc mới xuất hiện.

- Mình nghĩ mình sẽ đến trước chứ nhỉ? Biết vậy thì không ngừng đèn đỏ làm gì! – Đức Anh thăm nghĩ.

- Ngọc à đến nhà rồi! – Đức Anh nói mà không hay Ngọc đang ngủ làm cô giật mình.

- À! Haiizz... Cảm ơn! – Ngọc nói mà ngoái ngủ.

- Không có gì! Ngủ ngon! – Đức Anh.

- Bạn cứ để xe ở đây đi! Mình gọi quản gia cho vào gara! – Ngọc.

- Ủ! Tạm biệt! – Đức Anh.

- Tạm biệt!

Ngọc nói xong thì quay vào nhà còn Đức Anh thì đi qua xe của hấn. Ba chiếc xế hộp phóng như bay vào màn đêm.

- Mày về nhà hay đi đâu tao chở đi luôn? – Hấn nói với Đức Anh.

- Về đi! Hôm nay tao mệt! À mà...

- Gì?

- Cách mày nhìn Như hơi lạ ấy Khang! Haha..!

- Mày đúng là... À mà tao cũng thấy hơi lạ thật!

- Đừng nói mày thích Như nha?

- Mày điên quá! Gặp mới 2 lần chứ mấy!

- Nhưng trước giờ mày có đối xử với ai thế đâu?!!

- Thôi dẹp chuyện đó đi! Đến nơi rồi này!

Vừa nói hấn vừa thắng xe trước cổng một căn biệt thự màu trắng khang trang.

- Chào mày! – Đức Anh nói rồi vẫy tay chào hấn.

- Ủ! – Hấn trả lời xong thì phóng xe chạy một mạch về nhà.

Lâm và Minh thì cũng không khác. Sau khi đưa Mai và Nhi về thì cũng về nhà.

Còn về phần Tứ Đại thì sau khi an toàn về đến nhà thì lao vào ngủ không biết trời đất gì cả, mặc luôn quần áo đấy mà ngủ.

Hấn và Minh sau khi về tới nhà thì không tài nào chợp mắt được. Hấn thì nghĩ về nó còn Minh thì nghĩ về Nhi. Hai người cứ thế mà thức. Hấn thì đến 1h sáng hơn thì thiếp đi. Còn Minh thì tận 3h sáng mới ngủ được. Trong khi đó Lâm và Đức Anh thì lao vào ngủ như con thiêu thân.

Nó ngủ tới hơn 1h sáng thì thức giấc, đầu đau như búa bổ. Nó thức dậy đi tắm rồi thay ra đồ ngủ. Nó bước xuống lầu thật khê. Xuống đến dưới thì nó gặp Nhi. Nhi đang lục tủ thuốc.

- Mày cũng đau đầu à? – Nó hỏi làm Nhi giật mình.

- Quỷ! Làm tao giật cả mình! Ủ, tao có hơi đau đầu tí nên mới dậy tìm thuốc! – Nhi quay sang trả lời rồi lại tìm tiếp.

- Mày xuống lầu chưa?

- Được khoảng 10' hơn thì phải!

- Để tao lấy cho! – Nó nói rồi lại chỗ tủ thuốc.

- Đây này! Mày mấy viên? – Nó chìa vỉ thuốc ra hỏi Nhi.

- 1 thôi chứ mấy! Mày lấy giúp tao đi để tao đi lấy nước.
- Nhi chạy đi lấy nước cho nó và cả Nhi.
- Chúng ta sẽ chuyển nhà vào trung tâm thành phố! Mày thấy sao? – Nó hỏi Nhi.
- Vậy cũng tốt. Ở nhà của đứa nào đây?
- Theo mày nên ở chung hay riêng?
- Ở chung! Tao thích thế!
- Vậy thì nhà mày được không?
- Tất nhiên! Dù gì ba mẹ tao cũng không ở đây!
- Quyết định vậy đi! Ngày mai sau giờ học thì chuyển vào đó!
- Ừ! Thôi tao đi ngủ đây! Mày cũng tranh thủ ngủ một tí nữa đi. Không thôi ngày mai làm sao đi học.
- Lát tao lên! Ngủ ngon.
- Ngủ ngon. Nhi nói rồi bước lên phòng, để nó lại một mình. Cứ như vậy, nó thức đến sáng.

12. Chương 12: Đại Chiến Căn Tin

- Chào buổi sáng, tiểu thư! – Quản gia nói với nó khi thấy nó bước từ trên lầu xuống trong bộ đồng phục.
- Chào bác! Café sữa và trứng ốp-la nha bác! – Nó đáp.
- Vâng.
- Nó ngồi xuống bàn, vừa lúc đó Ngọc cũng xuống.
- Café sữa và salas nha bác! – Ngọc nói với quản gia.
- Vâng.
- Ngọc ngồi vào bàn với nó. Quản gia mang 2 ly café và phần ăn của nó lên rồi quay vào mang phần của Ngọc.
- Nhi và Mai bước xuống cùng lúc. Nhi và Mai uống đậu nành và dùng trứng ốp-la.
- Chiều này chúng ta sẽ chuyển nhà vào trung tâm thành phố. – Nó nói mà không ngước lên nhìn.
- Cũng tốt! Nhưng còn đồ đạc? – Ngọc.
- Đã liên lạc với dịch vụ chuyển nhà rồi! Khi chúng ta đi học họ sẽ làm việc đó giúp chúng ta! – Nhi.
- Bác sẽ đi với bọn cháu nha bác! – Nó quay sang nói với bác quản gia.
- Vâng.
- Nhưng là nhà ai? – Mai.
- Nhà con Ju. – Nó đáp.
- Biệt thự số 06? – Ngọc.
- Ừ! – Nhi.
- Thôi ăn nhanh đi học! Mỗi đứa một chiếc! – Nó.
- Nó nói rồi uống một ngụp café rồi đứng dậy ra xe đợi ba đứa. Ba đứa sau khi ăn xong thì chào quản gia rồi cũng ra xe.

Tứ Đại và FK trải qua hai tiết đầu cùng chiếc điện thoại.

- Reng... Reng... Reng... - Tiếng chuông ra chơi vang lên.

- Xuống căn tin Ken ơi! - Nhi nói rồi kéo nó theo.

- Từ từ! - Nó đáp.

Nói rồi Tứ Đại bước xuống căn tin trong bao ánh mắt ngưỡng mộ.

- Ê... ê... Đợi... đợi bọn tôi với chứ... Nè! - Giọng nói yếu ớt của Minh vang lên làm Tứ Đại phải quay đầu lại.

Thì ra FK đang bị bao vây bởi một tốp fan hâm mộ. Nhìn bộ mặt đỏ của FK làm Tứ Đại cười phì. Nhi và nó đâu biết nụ cười đó đã làm cho tim của hai người đập loạn lên.

- Tránh ra. - Ngọc hét lên là một số chạy toán loạn, số còn lại trở mắt nhìn Ngọc.

- Bạn là gì của FK? - HS 1.

- Đúng đó, bạn là gì mà làm thế? - HS 2.

!%^&#%^%&*\$#%*&%

Hàng loạt câu hỏi vang lên làm Ngọc chóng mặt.

- Là gì đó là chuyện của tôi! - Đức Anh lại hét lên. Lần này thì chạy hết trơn.

- Đi thôi! - Hấn kéo ba đứa bạn của mình đi theo Tứ Đại.

Tứ Đại và FK xuống đến căn tin thì cứ như trùm khủng bố đi làm từ thiện, tất cả những ánh mắt dồn hết vào họ. Các nam sinh thì ganh tị với FK vì được đi chung với Tứ Đại. Nữ sinh thì nhìn Tứ Đại bằng ánh mắt nãy lửa vì dám đi chung với FK.

8 người chọn một bàn ở góc khuất để tránh đi phần nào mấy ánh nhìn “ không đâu ra đâu”.

- Sao đi theo bọn tôi? - Nó hỏi lạnh lùng.

- Thích! - Minh trả lời xong thì nở một nụ cười sát gái làm mấy nữ sinh khác chết mê, còn với Tứ Đại thì vô hiệu quả.

- Thôi ăn gì gọi đi. - Hấn.

- Không thích đồ uống ở căn tin! - Nhi trả lời cứng nhắc.

- Chứ Nhi thích gì? - Minh nắm bắt cơ hội.

- Tứ Đại bọn tôi thích café kem. - Ngọc.

- Ở đây có không? - Nó.

- Đây là Việt Nam chứ không phải Úc đâu nhá. Dù là trường tư nhân đi chăng nữa thì làm sao có thứ đấy!

- Hấn quát nó.

- Làm gì lớn tiếng vậy! - Nó quát lại.

Hấn nhún vai ra vẻ vô tội (Tội lỗi quá).

- Thôi gọi gì tạm đi! - Lâm lên tiếng.

- Trà sữa cam. - Nhi.

- Trà sữa trân châu. - Mai.

- Sữa tươi. - Ngọc.

- Café sữa. - Nó nói ra vẻ giận.

Nghe nó nói café sữa, Đức Anh đẩy nhẹ vai hấn:

- Đi lấy đồ uống cho “ người ta” đi Khang. Nhớ lấy cho bọn tao với! - Đức Anh nói rồi nháy mắt với hấn.

- Gì gì chứ? Sao tao phải đi? Tao tao... - Hấn ấp a ấp ứng.

- Thôi đi đi! – Minh cũng nháy mắt.

- Đi thì đi!

Hấn nói rồi đứng dậy đi lấy nước, Minh cũng đi chung, nó thì quay mặt chỗ khác.

10 phút sau, Minh quay lại với một khay 6 ly nước theo yêu cầu trên tay. Minh đưa cho Nhi cuối cùng rồi không quên cười lấy lòng. Nhi cũng cười nhẹ đáp lại làm Minh đứng tim.

- Cửa tui đâu Minh? – Nó hỏi.

- Kìa. – Minh đáp rồi quay lại nhìn hấn đang đi tới bàn với 2 ly café sữa trên tay.

- Nè! – Hấn đưa cho nó mà không dám nhìn mặt nó.

Mặt nó nóng ran, định với tay lấy thì...

- Anh Khang mua cho em hả? Sao anh biết em thích café sữa mà mua vậy? Thấy ghét anh Khang quá đi!

Giọng nói nhào nhẹt vang lên làm FK và Tứ Đại nổi da gà. Tứ Đại và FK nhìn qua thì thấy nhỏ Linh 11C đang uống ừng ực ly café sữa mà hấn mua cho nó.

- A ! Ra không phải của tôi! – Nó nói rồi cười khở.

- Tui mua cho Như đó chứ. – Hấn giải thích ngay.

- Thôi đi! Rõ là ông phá con Ken còn gì! Có em này rồi mà còn...- Ngọc lắc đầu.

- Khang mua cho Như đấy! – Minh đập lửa.

Lúc này con Linh đang uống ngon lành thì phun cái phụt, kết quả là mặt của hấn đầy café sữa.

Nó và ba đứa bạn không nhịn được cười, còn ba thằng bạn của hấn thì ngao ngán.

- Cô biến cho tôi trước khi tôi giết cô! – Hấn điên lên.

- Em xin lỗi! Anh có sao không? – Con Linh riu rít lấy khăn giấy trên bàn lau mặt cho hấn thì bị nó nắm lại.

- Khang bảo cô biến thì cô biến đi chứ! – Nó nói rồi rút khăn giấy lau cho hấn làm tim hấn đập loạn lên.

Nó vừa đưa khăn lên mặt hấn thì bị con Linh cầm tay lại.

- Cô là cái thá gì mà lên tiếng ở đây?

Con Linh nói giọng đanh đá rồi đưa tay lên định tát nó thì bị Ngọc kéo tay lại.

- Làm gì mà nóng thế người đẹp? – Ngọc giỡn cợt con Linh.

- Mà là con đầu đường xó chợ nào mà cầm tay bạn tao? – Nhỏ Vân, nhỏ đi chung với Linh kênh mặt với Ngọc.

- Chát... chát...- Ngọc tặng cho con Vân hai cái tát.

- Câm miệng lại! – Ngọc trừng mắt làm nhỏ điếng người mà khóc.

- Đức Anh ơi con quỷ cái này ăn hiếp em nè anh!

Con Vân sà vào lòng của Đức Anh làm Đức Anh nổi da gà xô nhỏ làm nhỏ chúi nhủi. Thấy con Vân sắp té, con Linh quay sang đỡ, Tứ Đại thì cười phì.

Nó rút thêm khăn giấy để lau cho hấn. Bỗng hấn cầm tay nó lại.

- Cầm ơn! – Hấn nói với nó.

- Không có gì đâu! Ra là mua cho tôi! – Nó bối rối.

- Ủ!

Rồi nó quay sang ba đứa bạn của mình đang nhìn hai đứa kia trân trân. Bọn con Linh bốn có thêm hai nhỏ Quyên và Huyền chạy tới. 4 chọi 4, giờ thì công bằng rồi. (Chời ui ta nói sao mà công bằng được. 50 chọi với Tứ Đại còn chưa công bằng nữa, giờ hướng hồ có 4 đứa.)

13. Chương 13: Biệt Thự Số 06

Lúc này tất cả học sinh có mặt tại căn tin dường như im thinh thích, mọi nhất cử nhất động của Tứ Đại và 4 con quỷ kia dường như họ đều không rời mắt.

- Bọn nhãi tụi bây dám tiếp cận với FK của Tứ Tỉ (Viết tắt là TT nha) bọn tao à? – Con Linh lên mặt.

- Thế thì sao? Mai.

- Thế thì đừng trách bọn tao! – Con Huyền bước lên định tát Mai thì bị ăn tát của nó.

Thấy bồ nhà bị đánh, con Linh bước lên thì bị hấn nứ tay lại.

- FK bọn tôi cảnh cáo các cô, nếu dám đụng đến người của FK thì đừng trách. – Giọng nói lạnh lùng phát ra từ hấn kèm cái siết tay thật chặt làm con Linh phát sợ.

- Anh làm em đau đó anh Khang. – Nhỏ mếu máo.

Hấn buông tay con Linh ra. TT nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí của FK cùng Tứ Đại thì phát sợ rồi quay lưng đi.

- Tao không để yên đâu! – Con Linh nghiêng răng.

Nhưng làm sao câu nói trong miệng của nó có thể lọt khỏi tai của Tứ Đại.

Vừa lúc đó thì tiếng chuông vào học vang lên. Đám đông hiếu kỳ ở căn tin giải tán hết, chỉ còn Tứ Đại và FK ở lại.

- Tao về! – Hấn.

- Vậy mày về đi! – Đức Anh.

Đức Anh nói xong thì hấn quay lưng bước đi.

- Lên lớp thôi! – Nhi.

- Ừ! Lên thôi! – Mai.

Thế là Tứ Đại cùng ba chàng bước lên lớp. Cả 3 tiết học còn lại, nó ngồi gù một chỗ nghe nhạc, thậm chí còn không ra chơi, mặc cho những lời chèo kéo của 6 người kia. Trong người nó cứ cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó to lớn lắm. (Ai biết thiếu cái gì không ta?)

Tan trường, ba người của FK rủ Tứ Đại đi chơi nhưng do phải chuyển nhà nên đành từ chối. Bốn chiếc xe hộp của Tứ Đại phóng như bay về biệt thự số 06 của Nhi.

Với tài lái xe của Tứ Đại, chưa đầy 10 phút sau, bốn chiếc đã yên vị trước cửa biệt thự số 06. Tứ Đại đưa chìa khóa cho người giúp việc, bảo họ cất xe rồi vào trong. Trước khi đến đại sảnh phải đi qua một khuôn viên trồng rất nhiều hoa ly, hoa đỗ quyên và hoa hồng. Biệt thự số 06 là căn biệt thự kiểu Pháp, sang trọng và rất nguy nga.

- Có tổng cộng 10 phòng ngủ và 12 phòng tắm. 2 nhà khách ở tầng trệt và lầu 1. 2 nhà bếp, 1 kiểu Á và một kiểu Âu. Hồ bơi ở sân sau, sân tennis và phòng tập cũng ở trong khuôn viên sân sau. Có tầng hầm để xe và nhà kho. – Nhi giải thích một mạch.

- Là mẹ Ju thiết kế tất cả? – Nó hỏi.

- Ủ! Hii! – Nhi cười tươi.

- Một người phụ nữ tuyệt vời! – Ngọc trầm trồ.

- Hihi! Quá khen! – Nhi.

- À. Đây là chìa khóa phòng. Tông màu thì đã cho người sửa lại theo sở thích của mấy bà rồi đó. Ken phòng số 01. Zeny số 02. Ry số 03, tui số 04! Vào trong đi. – Nhi.

Tứ Đại bước vào đại sảnh.

- Chào mừng tiểu thư trở về! Chào Nguyễn tiểu thư, Hoàng tiểu thư, Bùi tiểu thư! – 4 quản gia của Tứ Đại cùng 10 người hầu cúi chào.

- Chào mọi người! – Tứ Đại đồng thanh đáp.

- Mời các tiểu thư vào dùng bữa tối! Các món ăn của hôm nay đã được chuẩn bị theo yêu cầu của tiểu thư ạ! – Quản gia Khiêm, quản gia của Nhi cung kính.

- Vâng! Vào thôi. – Nhi kéo ba đứa.

Đúng là mẹ của Nhi có khác. Bàn ăn dài theo phong cách hoàng gia được trạm trổ rất tinh tế, từ giấy trải bàn đến chân nến và hoa văn bàn ghế đều rất trang nhã toát lên vẻ quý tộc cho bộ bàn 18 ghế.

Tứ Đại không ai ngồi ghế đầu mà tản ra ngồi hai bên và để trống ghế đó.

Nhi và nó ngồi phía bên phải còn Ngọc và Mai ngồi bên trái.

Tiếp sau đó, các món ăn theo yêu cầu của mỗi người được bày lên.

- Các bác ngồi ăn với bọn cháu đi! – Ngọc quay lại nói với các quản gia.

- Mọi người nữa, cứ ngồi xuống đi! – Mai nói với 10 người hầu.

- Không cần đâu thưa tiểu thư! Chúng tôi còn phải hầu cận! – Quản gia Tuấn của Ngọc lên tiếng.

- Zeny nói đúng đó! Mọi người cứ ngồi xuống ăn đi! Dù gì cũng vừa đủ 18 ghế. Cứ coi như người trong nhà đi! Nó.

- Đúng đó! Các bác cùng mọi người ngồi xuống ăn chung đi mà! – Nhi.

- Nhưng thưa tiểu thư... - Quản gia Khanh của nó.

- Không nhưng nhị gì cả! Ngồi xuống đi!

Nó nói rồi kéo bác quản gia của mình ngồi xuống ghế đầu với cái lí do: bác là người lớn tuổi nhất. Mọi người thấy thế thì không biết làm thế nào đành đi lấy thức ăn ỉnh và quản gia Khanh rồi cũng ngồi xuống ăn.

Tứ Đại cùng tất cả người hầu tối hôm đó cùng ăn với nhau một cách rất vui vẻ như người trong nhà. Lần đầu tiên nó và Nhi cười nhiều như thế.

Sau khi dùng bữa thì ai về phòng nấy. Phòng mà Nhi chuẩn bị cho bọn nó thật sự rất đẹp, rất đầy đủ tiện nghi, đúng như sở thích của bọn nó.

Sau khi đã tắm rửa và thay đồ, các quản gia đem sữa lên cho Tứ Đại rồi căn dặn Tứ Đại ngủ sớm. Vì hôm nay là ngày đầu tiên chuyển về và thấy tâm trạng của các quản gia rất vui nên Tứ Đại cũng không cãi lời làm gì.

Nhi, Mai và Ngọc sau khi uống sữa thì ngủ mất, chỉ có nó là cứ trần trọc mãi rồi thấy bức rức trong người.

Về phần FK thì sau khi tan học là chạy lại nhà hấn đón hấn rồi lại đi bar, không có gì đặc biệt. .

14. Chương 14: Đua Xe

Ba tháng trôi qua thật nhanh chóng. Sau lần gặp TT đến giờ thì sống vẫn yên và bình vẫn lặng. Một phần là bọn TT nể FK. Một phần là vì đang tập hợp lực lượng để đánh hội đồng Tứ Đại.

(T/g: Thua là chắc! Lè lè... TT: Nói gì hả? T/g: Tứ Đại ơi cứu em!).

Sau giờ học thì Tứ Đại lại đi chơi với FK rất là thân mật. Minh và hần vẫn chưa rõ cảm giác dành cho Nhi và nó là gì. Vì trước giờ chưa rung động trước con gái. (Cổ hủ quá ^^)

...

Hôm nay là thứ hai, Tứ Đại lại uể oải bước đến trường sau ngày chủ nhật quây tung bùng cùng FK, mặc cho những ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ganh tị cứ chĩa vào.

Tứ Đại lên đến lớp thì FK đã đến rồi. Thấy nó thì hần lại có cái cảm giác lạ, vừa vui mà tim lại đập mạnh. Minh thì sau khi thấy Nhi đã nở nụ cười sát gái làm bọn con gái cạnh đó ngất ngây nhưng với Nhi thì vô hiệu hóa. Tứ Đại về chỗ ngồi.

- Tỏi qua mệt lắm hả? Sao nhìn bơ vậy? – Đức Anh hỏi Ngọc.

- Như điên luôn! – Ngọc thở dài.

- Còn chơi với FK thì Tứ Đại mấy you còn mệt dài dài! – Đức Anh nói rồi cười làm lộ răng khểnh trông rất bánh trai.

- Mệt thì mệt mà chơi thì chơi. – Nó đáp thay Ngọc.

- Đúng! – Ngọc.

Lâm nãy giờ gục đầu xuống bàn, nghe thấy nó và Ngọc nói vậy thì ngước lên:

- Dám đua xe không?

- Tất nhiên! – Nghe Lâm hỏi thì Tứ Đại hào hứng thấy rõ.

- Được thôi! Tối nay có một nhóm người thách đấu đấy. Đua không? – Lâm.

- Đua! – Tứ Đại đồng thanh.

- Để bọn này chuẩn bị xe. – Lâm.

- Thời gian và địa điểm? – Mai quay sang nhìn Lâm.

- 10h, bãi đất trống gần sân vận động ngoại ô thành phố! – Hần lạnh lùng trả lời.

- Đi thì đi! – Nhi.

Cuộc trò chuyện của Tứ Đại và FK kết thúc ở đấy, sau tiếng trống vào học. Nhưng điều mà họ không ngờ là ngoài các học sinh chung lớp thì còn có một số người khác nghe được. Không ai khác chính là bọn TT. Bọn nó cười đều rồi hẹn tối nay sẽ đến sớm để được làm người ngồi sau xe của FK. (Oẹ ọe ọe... Làm sao mà so sánh được với Tứ Đại nhà ra.)

...

9h15 phút,

FK đã có mặt tại điểm hẹn. Trông FK mới hoàn hảo và phong độ làm sao. Găng tay hở ngón, giày boot phong cách cao bồi, trong mới lạnh lùng và thu hút đến kì lạ. FK tháo mũ bảo hiểm và bước xuống xe thì bên đối thủ cũng vừa đến. Trong bọn chúng ăn mặc cũng rất là bụi bặm và đại ca, nhưng về lạnh lùng thì và phong độ thì xếp sau FK.

- Ai ra trận? – Giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ của hần vang lên.

- Bọn tôi! – Từ sau đám đàn em, bốn tên bước ra với chiếc mũ bảo hiểm trên tay. Phong cách thì cũng không đến nỗi nào, chỉ có điều là thuc FK.

- 4 người? – Lâm.

- Đương nhiên là còn 4 cô em nữa. – Một tên trong số đó ra hiệu cho ba ả nữa bước lên.

Vừa nhìn thấy FK thì bốn ả đã xiêu lòng vì họ quá bảnh. Nhưng những người phụ nữ như thế thì làm sao lọt vào mắt xanh của FK được. Ăn mặt thì thiếu vài trâm trọng, đầu tóc thì vừa đỏ vừa tím, người thì ổng a ổng ọ. FK nhìn mà phát ón.

Vừa lúc đó, một chiếc Innova màu ánh kim xuất hiện và đỗ ngay chỗ bọn họ.

- Haha... Người của các người đi xe thể cơ à? – Một tên cười đều.

FK không nói gì. Từ trên xe, bốn cô gái bước xuống trong những bộ quần áo thuộc dạng “đẹp khoe xấu che”. Không biết bọn này dùng nước hoa thương hiệu gì mà mùi hương bay xe đến thế. Họ đứng xa xe gần 8m mà mùi hương cứ lan tỏa làm họ ho sặc sụa. Đức Anh thì thào vào tai hấn:

- Họ sao?

- Chưa biết! – Hấn.

4 nhỏ vừa từ trên xe bước xuống lúc này mới quay mặt lại.

- Chúa ơi! – Hấn khẽ hét lên.

- Sao lại thế này được? – Lâm.

- Không lẽ Tứ Đại nhờ họ...- Minh.

- Không thể nào! – Lâm.

Thấy FK, bọn TT liền chạy đến bên mà giở trò này nọ. FK xô họ ra.

- Sao lại xô người của mình ra thế không biết? – Một tên chọc tức FK. FK vẫn im lặng.

- Vào cuộc được chưa? – Tên khác kênh mặt hỏi

FK chưa trả lời thì một chiếc Edo LP640 màu đen xuất hiện. Xe hiệu thì đương nhiên bằng số cũng đẹp: 0004. Không những bọn thách đấu mà cả FK cũng phải trầm trồ sự tuyệt vời của chiếc xe này. Chỉ có bọn không hiểu biết TT là chê nhúng chề khen.

- Đây mới là Tứ Đại của chúng ta! – Hấn nở nụ cười bán nguyệt làm mấy người khác giới có mặt lúc đó đều ngất ngây.

Không chần chừ gì nữa, Tứ Đại bước xuống xe. Không phải nói gì thêm, vừa thấy gương mặt tựa thiên thần của Tứ Đại thì bọn kia đã đổ mà không cần cựa, kể cả FK còn phải ngất ngây. Tứ Đại thấy bọn TT thì tức điên, mặt lạnh như tiền bước đến đứng đối diện FK cùng bọn TT.

- Rủ bọn họ rồi còn rủ bọn tôi làm gì? – Nó lạnh lùng nói thẳng vào mặt FK làm TT thích chí.

- Đúng vậy! FK rủ bọn tôi chứ không rủ bốn đứa quê mùa các cô! – Con Huyền kênh mặt.

- Cô im ngay cho tôi! – Hấn quát lớn.

Nhi khoanh tay trước mặt nhìn Minh:

- Còn gì không? Không thì chúng tôi về!

Nhi nói rồi Tứ Đại quay lưng bước đi thì nó bị hấn kéo lại. Nó hất tay hấn ra thì hấn lại kéo lại tiếp và lần này Minh, Đức Anh cũng kéo tay Nhi, Ngọc và Mai lại.

- Bọn họ là phụ diễn! – Hấn.

- Thế bọn tôi là hề à? Buông ra! – Nó khó chịu kéo tay ra khỏi tay hấn nhưng bất thành.

Minh quay sang búng tay ra hiệu cho đám đàn em lấy xe lại rồi quay sang bọn TT:

- Chỉ những người cô gái danh giá như họ mới thể đi chung với chúng tôi. Bốn người các cô làm gì có may mắn lại gần họ và ngồi xe của FK!

Minh vừa dứt tiếng thì bốn chiếc xe moto của họ đổ ngay mặt. FK kéo Tứ Đại lên xe, tự tay đội mũ bảo hiểm cho họ.

- Bắt đầu đi! – Hấn quay sang bên đối thủ.

- Ok! – Một tên vừa trả lời xong thì cả bọn bên đó cũng lên xe.

- Ôm cho chặt vào! – Hấn nói với nó.

Nó thì không biết thế nào vì quá bất ngờ nên cũng làm theo.

- Chưa muốn chết thì ôm eo tôi đây! – Giọng Minh nói với Nhi.

- Ra lệnh à? – Nhi trả lời như thế nhưng cũng làm theo khiến cho Minh phấn khởi.

Về phần Ngọc và Mai thì sau khi bị kéo lên xe thì do phản xạ nên cũng ôm vòng lấy Đức Anh và Lâm làm cho tim hai chàng loạn nhịp tùm lum. (Biểu hiện gì đây?)

“Đoàng...”! Phát súng xuất phát vang lên. Tám chiếc moto phân khối lớn lao vút vút vào màn đêm còn bọn TT chỉ biết đứng nhìn mà tức anh ách vì vừa quê do không đi chung với FK được vừa quê vì xe bị chê là “cùi bắp”.

- Ngọc có bao giờ đua xe chưa? – Đức Anh hỏi Ngọc, vẻ quan tâm.

- Rồi! Rất nhiều là khác! Nhưng mà... - Ngọc ấp úng.

- Nhưng sao? – Đức Anh tò mò.

- Nhưng chưa bao giờ đi xe do con trai cầm lái! – Ngọc đáp mà má đỏ ửng.

- Hihi! Đức Anh không ngờ nha! Thế thì lần này Ngọc sợ không?

- Không! – Ngọc đáp tỉnh bơ.

- Vậy Đức Anh tăng tốc nha! Ngọc ôm chặt vào! – Đức Anh hét lên.

Ngọc không trả lời mà chỉ siết chặt vòng tay của mình qua eo Đức Anh làm Đức Anh thấy rất ấm áp. Đức Anh tăng tốc, vượt mặt hai đối thủ.

Mai và Lâm thì im thinh thích. Dù là đang chạy với vận tốc ánh sáng nhưng hai người có thể nghe rõ mồn một tiếng tim của mình và đối phương. Bỗng Lâm lên ga làm cái ôm của Mai càng chặt hơn.

- Lâm lên ga thì nói chứ! – Mai quát lớn.

- Lâm tưởng Mai không sợ. Hihi! – Lâm cười hạnh phúc. (T/g: Sao lại hạnh phúc nhỉ?)

Xe của hấn và Minh đang dẫn đầu với cái ôm không thể chặt hơn của nó và Nhi. Bỗng hai xe của Đức Anh và Lâm cũng vọt lên ngang hàng với xe của hấn và Minh, bỏ lại 4 xe của đối thủ xe tít phía sau.

- Như sợ không? – Một giọng nói quan tâm phát ra từ hấn.

- Không! Chỉ thấy thú vị thôi! – Nó.

- Không sợ sao ôm tui chặt thế? – Hấn trêu nó.

Nghe thấy câu này thì nó nới lỏng vòng tay của mình ra ngay lập tức vì ngượng. Cảm nhận được điều đó, hấn rồ ga phóng nhanh hơn làm nó ôm còn chặt hơn lúc đầu. Tim nó đập mạnh, hấn cũng thế. Nó tựa đầu vào lưng hấn,

vòng tay siết chặt làm hấn vui vô cùng.

- Tôi yêu em thật sao? – Hấn suy nghĩ rồi tiếp tục rồ ga.

Bây giờ thì xe hấn và Đức Anh đang dẫn đầu, ngay phía sau là Lâm và Minh. Mấy đối thủ thì dường như mất dạng.

- Chở người đẹp chạy nhanh thế? – Câu hỏi bất ngờ của Lâm làm Minh và Nhi bối rối.

- Thì Lâm cũng chở một người đẹp đó! – Nhi đánh trống lảng.
- Lên đi! Về đích luôn! – Lâm hét.
- Ok!

Minh trả lời rồi cùng Lâm lên ga tiến lên ngang hàng với hấn và Đức Anh. Bốn chiếc xe của FK chở Tứ Đại về đích cùng lúc. Về phần đối thủ thì chừng 2' sau mới đến nơi.

- Chúng tôi phục các cậu rồi! – Một tên bước xuống xe, cúi đầu thán phục trước FK và Tứ Đại.

FK bước lên đứng ngang hàng với bọn họ. Bọn họ bắt tay cùng FK rồi kết thúc bằng một cái ôm huynh đệ.

- Hẹn ngày gặp lại! – Hấn nói vọng khi các đối thủ đã lên xe.
- Hẹn ngày gặp lại. – Một tên trả lời hấn.

FK quay lại nhìn Tứ Đại. Tứ Đại cũng nhìn FK chăm chăm. Không gian bây giờ im lặng tột độ. Bỗng nhiên bọn TT từ đâu xuất hiện trên chiếc Innova lúc này. Bọn nó vừa xuống xe thì đã chạy lại bên FK nhưng bị Tứ Đại kéo ra ngay lập tức.

- Lại là các cô! Lúc này nở mặt nở mày chưa? – Ngọc kéo tay Đức Anh lại rồi quay sang nói với TT.
- Mày... mày...- Vân gờ lên định đánh Ngọc thì bị Đức Anh ngăn lại.
- Cầm cô chậm bàn tay bấm thiu vào người cô ấy! – Đức Anh quát làm nhỏ Vân sợ sệt.
- Sao anh lại mắng em! Em là người của anh mà Đức Anh! – Nhỏ Vân meo mếu.
- Cầm miệng lại! – Đức Anh quát thêm lần nữa rồi kéo Ngọc lên xe. Ngọc thì mặt đỏ như quả cà chua vì ngượng.

Bỗng con Huyền và con Quyên sà vào lòng Minh và Lâm rồi đẩy Nhi và Mai ra.

- Người anh yêu là em mà đúng không Minh? – Con Huyền ỏng ẹo liết Nhi.
- Anh thì sao Lâm? Anh cũng yêu em mà Lâm? – Con Quyên định hôn Lâm thì Mai kéo Lâm ra rồi ban cho nhỏ một cái tát đau như trời giáng.
- Cô tránh xa tôi ra. Ôi bắn hết quần áo tôi rồi. – Minh nói, tay phải phải quần áo.
- Nhi thấy cảnh tượng đó thì không khỏi phát cười. Còn Mai thì Kéo Lâm lại xe.
- Cô dám tát tôi? – Nhỏ Vân kéo tay Mai lại thì bị Lâm đẩy ra làm nhỏ quê quá lùi ra.

Con Linh thì từ này giờ đứng xem, bây giờ mới hành động. Ắ tiến lại sát bên hấn, kéo nhẹ cổ áo hấn làm mặt hấn và mặt ả chỉ còn khoảng 5cm là cùng. Nhỏ chớp chớp đôi mắt toàn mi giả, định hôn lên mặt hấn thì...

15. Chương 15: Ghép Đôi

- Cô xong chưa? Xong rồi thì trả bạn trai lại cho tôi. – Nó cười khẩy, kéo hấn ra rồi nháy mắt với hấn.
- Cô làm bạn gái tôi giận đấy. – Hấn nói rồi khẽ vòng tay mình qua eo của nó.

Cảnh tượng bây giờ là 6 đứa bạn của nó và hấn thì há hốc, TT thì tức như điên. Nó và hấn thì nhìn nhau rất ư là ngọt ngào.(T/g thích cảnh này.)

- Minh về nha ông xã! – Nó nũng nịu với hấn.
- Ok bà xã. Để ông xã đưa bà xã về! – Hấn trả lời mà tim đập liên hồi.

Thế là FK cùng Tứ Đại lên xe phóng đi mất hút, bỏ TT lại đang tức điên lên.

- Tao sẽ ày biết tay! Con khốn! – Nhỏ Linh hét lên rồi cả bọn lên xe về.

- Bến cảng khu C! – Nó thì thào vào tai hấn.

Hấn không nói gì, chỉ chạy thẳng ra bến cảng theo lời nó nói. Xe của Minh, Đức Anh và Lâm cũng chạy theo.

“Két...”. Bốn chiếc xe thẳng cùng lúc. Nó tháo mũ bảo hiểm, đi hướng ra mép cảng. Nhi. Ngọc và Mai bước theo nó. FK thì ngồi trên xe.

Nó đứng dang tay, nhắm mắt hít một hơi dài rồi quay lại chỗ FK cùng ba đứa bạn.

- Thấy tôi “ diễn” thế nào?

Nó cười tươi làm hấn trơ ra. Nhưng nghe từ “ diễn” thì hấn cũng hơi thất vọng.

- Biết ngay! – Hấn cười.

- Tưởng thật sao? – Nó đùa.

- Có thể!

Câu trả lời của hấn làm ba đứa bạn của nó và cả nó hết sức ngạc nhiên. Cả Đức Anh và Lâm cũng hết sức sốc dù đã biết lúc này chỉ là đùa. Minh cười nhẹ, ghé vào tay hấn:

- Yêu rồi à?

Câu hỏi của Minh làm hấn hơi bối rối, nhưng rồi hấn cũng không trả lời.

- Mà làm tao tưởng thật ấy Ken!!? – Ngọc thở phào.

- Làm sao có thể chứ! – Nó.

- Mà diễn đạt lắm ấy! Cả tao còn bị gạt hướng hồ là bọn TT. – Nhi trầm trồ.

- Hahaha! Quá khen. – Nó hãnh diện.

- Ôi xem “ bà xã” của ai đó kìa?!! – Mai liếc xéo hấn.

Nghe câu này của Mai làm hấn giật bắn người, quay sang nhìn nó, n1o cũng nhìn lại hấn.

- Mình về nha ông xã! – Minh giả làm nó.

- Ok bà xã. Để ông xã đưa bà xã về! Đức Anh tiếp ngay làm cả bọn cười sặc sụa, nó thì đỏ mặt, hấn thì không dám nhìn nó.

“ Cốp...cốp...!”.

- Mà làm gì thế? Bị đoán trúng nên đánh à? – Minh vừa nói vừa xuyt xoa chỗ mới bị hấn kí.

- Đúng đúng! Người trung thực luôn bị ghét! – Đức Anh chen vào với cái đầu u.

- Thôi đi! Chỉ là diễn thôi mà! Nhưng sao mà Như nghĩ ra hay vậy? – Lâm hỏi nó.

- Thì kinh nghiệm đúc kết từ bọn con Ju kìa. – Nó hướng mắt về phía Nhi.

Nhi nhún vai a về vô tôi.

- Chạy xe xung quanh bến cảng đi. Tui thích lắm á! – Ngọc hô.

- Ủ! Cũng được á! Tui cũng thích. – Mai đồng tình.

Vừa nói xong thì hai nhỏ phóng lên sau xe hai chàng Đức Anh và Lâm.

- Chở hai nàng của tui bây đi chứ! – Lâm nói, mắt hướng về phía nó và Nhi.

- Đi không? – Hấn hỏi nó.

- Đi! Tui đâu nói là không thích! – Nó nói rồi leo lên xe của hấn.

- Còn Nhi thì sao? – Hấn quay sang hỏi Nhi khi thấy Nhi còn đứng lưỡng lự.
 Nó lại bước xuống xe, đẩy Nhi lên rồi lấy tay nhỏ choàng qua eo của Minh rồi bước lên xe.
 - Mày... mày...- Nhi lắp bắp không thành câu.
 - Sao? Muốn cảm ơn tao à? Không cần! Tao biết tao tốt rồi. – Nó nói rồi ra hiệu cho hấn tiến lên.
 - Ngồi vững nhé tiểu thư! – Minh quay lại nói với Nhi rồi rồ ga đuổi theo ba đứa bạn.
 FK chở Tứ Đại đi dọc bên cảng rồi đưa Tứ Đại về biệt thự số 06. Xe của Tứ Đại thì hấn đã cho người lấy về.
 Sau khi chào tạm biệt FK thì Tứ Đại lao vào ngủ. Nó cũng ngủ mà chả quan tâm gì.
 Đêm đó, hấn trần trọc không ngủ vì chuyện của nó. Nhưng rồi, hấn lại nghĩ đó chỉ là cảm giác nhất thời nên quyết định lơ đi.

16. Chương 16: Không Biết Lượng Sức

Từ ngày gặp Mai đến giờ, Lâm vẫn tự hỏi Mai là ai mà trong rất quen. Rồi cuối cùng, Lâm cũng nhớ ra Mai là ai nhưng vẫn im lặng.

Một tuần sau khi đưa xe, Tứ Đại nghe nói TT không đến trường. Hôm nay Tứ Đại vừa bước vào cổng trường thì có cảm giác rất lạ nhưng vẫn không quan tâm là mấy. Sau khi ra chơi tiết thứ 2 vào, thì Tứ Đại đều nhận được một tin nhắn với nội dung như sau: “ Sau giờ học, hẹn gặp các cô tại bãi đất trống đưa xe lần trước. Chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng.”

Tin nhắn vồn vẹn hai câu với nội dung hăm dọa Tứ Đại. Tất nhiên họ không trả lời tin nhắn và xem việc không trả lời đó như một lời chấp nhận.

Tứ Đại không đợi tới cuối giờ học mà đã cúp khi ra chơi tiết thứ 4. Trước khi đi, họ nói với FK có việc gia đình để FK không tò mò thêm.

Tứ Đại lấy con Edo LP640 lần trước ra chỗ hẹn, hàm ý nhất nhỡ lần trước TT đã nhục nhã như thế nào.

Đến nơi thì chưa có ai đến nên họ quyết định đợi. Chừng 30' sau, hơn 100 chiếc moto phân khối lớn chở 2 người và tầm 20 chiếc xe hơi khác,

với một chiếc Spectra LX màu bạc dẫn đầu.

- Xe sang nhỉ? – Ngọc nói giọng lạnh lùng xen lẫn khinh bỉ khi thấy TT bước xuống từ con Spectra LX đó.
 TT có phần hơi què nhưng vẫn cao ngạo.
 - Vào vấn đề chính! – Mai lạnh lùng.
 - Bọn mày là cái thá gì mà tiếp cận FK của bọn tao? – Giọng nói kinh tởm của con Linh.
 - Nực cười! Rõ là bọn bây không có được FK nên ganh tị đây mà. – Nhi nói giọng mỉa mai.
 - Mày... - Con Linh tức giận rằng – ...Nhưng hôm nay nay bọn bây đến được nhưng về không được đâu.
 - Đúng thế! Ở đây người của bọn tao có hơn 200 người. Với bốn con nhãi bọn bây thì chết là vừa! Hahaha.
 - Giọng cười của con Quyền chỉ làm Tứ Đại thêm khinh bỉ bọn chúng.
 Tứ Đại im lặng, mặt lạnh như hóa băng, khắp người đầy sát khí của những cao thủ.
 - Nếu muốn sống thì cứ quỳ xuống xin tha! Biết đâu TT bọn ta nhân hậu quá nên tha cho bò về thì sau??!
 - Con Vân kênh mặt.

- Không nói nhiều, lên thì Tứ Đại bọn ta chấp hết! – Giọng nó không thể lạnh hơn của nó làm cả bọn gợn tóc gáy.

- Lên cho tao! Đứa nào lấy được ngón áp út tay phải của bọn nó có thưởng cao. – Giọng của con Linh, vừa nói vừa ra hiệu cho hơn 200 người có vũ khí xông lên đánh Tứ Đại.

Tứ Đại nở nụ cười bán nguyệt đầy khinh bỉ rồi ra tay. Tứ Đại đánh một lượt, hạ hơn 200 tên đó thì...

- Mai coi chừng!

Nó hét lớn làm Mai giật mình quay lại phía sau thì thấy con Huyền đang cầm một thanh sắt dài gần nửa mét định giáng xuống đầu mình. Không đợi đến giây thứ năm, Ngọc chạy đến ban cho con Huyền một cước ngay bụng làm nó văng ra xe nằm như cá vẩy chết. Ba nhỏ còn lại thấy vậy thì kinh sợ tột độ, chạy lên đỡ nhỏ Huyền dậy rồi lên xe chạy mất.

- Không sao chứ? – Nó lo lắng.

- Không! Mà có bị gì không Mai? – Nhi.

- Cũng không! Tao với con Ngọc vẫn vẹn nguyên. Ken, tay mày chảy máu kìa! – Mai nói, cầm tay nó lên.

Trên cánh tay nó, từ khuỷu tay trở xuống, một dòng máu tươi tuông đầm đìa.

- Đi bệnh viện đi! Có sẹo đấy! – Nhi kéo tay nó.

Nó gỡ tay Nhi ra, nói:

- Về nhà đi! Không cần đến bệnh viện gì hết.

- Nhưng tay của mày...

- Không sao, đâu phải lần đầu! – Mai chưa nói hết câu thì nó đã lên tiếng.

Ngọc cầm lấy chỗ cả ba về nhà. Đến nhà, ba đứa kéo nó lên phòng ngay lập tức sau khi căn dặn chuẩn bị cháo thịt bò cho nó.

Dù bị ngăn cản nhưng nó nhất quyết đi tắm rồi mới chịu băng vết thương lại. Nó bị mất màu rất nhiều. Sau khi tắm xong thì máu vẫn còn chảy.

- Người gì khó cầm máu thế không biết! – Nhi giả vờ kêu la.

- Người bằng xương bằng thịt chứ người gì vậy! – Nó cười gượng để ba đứa không lo lắng.

- Nhưng sao ra thế này? – Ngọc tò mò.

- Tao đỡ lưỡi kiếm Nhật của con Linh ấy! Ái đau! – Nó khẽ hét lên do Nhi hơi mạnh tay.

- Bọn đều, chơi bần thế không biết. Cũng may là mày chưa có gì nghiêm trọng, không thôi tao lột da bọn chúng. – Mai nói mà nghiêng răng tức giận.

Sau khi bị ba đứa ép ăn cả tô cháo thịt bò, giờ nó bị quần gia ép uống sữa rồi ngủ sớm.

17. Chương 17: Nằm Viện

Tối đó, nó sốt cả đêm. Nó không cho quần gia làm phiền ba đứa và cũng bảo nó không sao nhưng quần gia Khanh một mực đòi thức chăm sóc nó nên nó đành nghe theo.

Đêm, nó cứ mê man không hạ sốt. Đến 1h sáng thì lên đến 39 độ hơn nên quần gia tức tốc đưa nó vào bệnh viện và tất nhiên ba đứa cũng bị đánh thức. Không biết nó sốt cao đến cỡ nào mà phải vào phòng cấp cứu. 3 đứa cùng quần gia Khanh ngồi ở ngoài mà trong lòng cứ nóng như lửa đốt, cứ đi tới đi lui, đứng lên ngồi

xuống. Nhi lấy điện thoại ra gọi cho cho hấn. Vừa nghe nó phải nhập viện, hấn đã tức tốc ra khỏi nhà, kéo theo đông đủ người của FK. Nhi vừa cúp máy thì bác sĩ bước ra. Ba đứa cùng quần gia Khanh liền chạy lại.

- Mọi người là người nhà cô ấy? – Bác sĩ.

- Vâng! Cô ấy sao rồi bác sĩ? Như sao rồi? Đã tỉnh lại chưa? –Ba đứa làm một lèo.

- Bệnh nhân đã hạ sốt. Nhưng vết thương bên tay trái của của ấy làm cô ấy mất máu rất nhiều nên chúng tôi cần tiếp máu. Đây là bệnh viện tư nhân nên việc máu dự trữ là có hạn. Không biết là... - Bác sĩ ngập ngừng.

- Lấy máu của tôi! – Nhi vừa lên tiếng.

Câu nói của Nhi làm mọi người sửng sốt. Vừa lúc đó thì FK đến. Thấy Lâm, bác sĩ cúi chào. Lâm xua tay cho qua.

- Nhóm máu của cô thuộc nhóm máu nào? – Bác sĩ quay sang hỏi Nhi.

- Nhóm O. Truyền được cho tất cả các nhóm còn lại! – Nhi.

- Vậy được. Cô đi theo tôi. Phiên mọi người đợi ở đây. Lát nữa y tá sẽ thông báo ọi người việc vào thăm bệnh nhân. Xin phép cậu chủ. – Bác sĩ nói với Lâm.

Bác sĩ nói rồi bước đi, Nhi cũng bước theo.

- Như bị gì mà nhập viện? Nói mau? – Hấn trừng mắt hỏi quần gia Khanh.

Quần gia cũng không rõ việc là thế nào nên cứ ấp úng mãi.

- Lúc chiều có đánh nhau. Không may nên con Ken bị thương! – Ngọc cố bình tĩnh.

- Ai dám? – Hấn quay sang Ngọc.

- TT lớp 11C! – Ngọc nghiêng răng.

- Khốn khiếp! – Hấn tính quay đầu chạy đi thì bị Mai kéo lại.

- Đừng có làm thế! Trước khi con Ken ngất nó đã cố dặn dò đừng làm gì cho đến khi nó khỏe lại! – Mai quát hấn.

- Nhưng...- Hấn không biết nói thế nào.

Vừa lúc thì hai cô y tá bước ra. Thấy Lâm, họ cũng cúi chào.

- Có thể thăm bệnh nhân chưa? - Lâm.

- Vâng thưa cậu chủ. Nhưng bệnh nhân chưa tỉnh.

- Được rồi! Cho cô ấy nằm phòng dịch vụ.

- Vâng! Giờ phiên người nhà làm hủ tục nhập viện cho cô ấy! – Y tá.

- Để tôi! – Quần gia nói rồi bước theo một nửa y tá.

- Vào thôi. – Hấn sốt sắng.

FK cùng Ngọc và Mai mở cửa bước vào. Nó vẫn ở đó, nhưng sao khác thường ngày đến vậy. Mặt xanh xao. Tay thì băng bó. Ngọc và Mai không cầm được nước mắt. Hấn thì chết đứng. Bỗng bác sĩ lại vào.

- Phiên cậu chủ và mọi người ra ngoài. Bệnh nhân cần truyền máu.

Bác sĩ vừa dứt lời, Nhi từ ngoài cửa bước vào với khủy tay băng bó một khoảng.

Cả bọn bước ra. Quần gia cũng tới.

- Tiểu thư sẽ phải nằm viện khoảng 2 tuần. Cô y tá đã chuyển lời với tôi. – Quần gia.

- Vâng! Thôi bác về đi. Bác thức cả đêm rồi. Để bọn cháu chăm sóc cho. – Mai.

- Vâng! Phiên các cô cậu chăm sóc tiểu thư! – Quần gia nói rồi ra về.

- Như sẽ chuyển đến phòng dịch vụ sau khi truyền máu. Ở đây có giường nên mọi người có thể nghỉ ngơi. – Lâm.

Lâm vừa dứt lời thì băng chuyền của nó được đẩy ra và chuyển đến phòng dịch vụ. Nó vẫn chưa tỉnh. Sau khi đã chuyển đến phòng dịch vụ thì cũng đã hơn 5h sáng. Mọi người thiếp đi.

Mọi người vừa chợp mắt được một lúc thì nó tỉnh dậy. Nó đưa tay sờ trán nhưng bị ống truyền làm vướng víu.

- Tay mình! Đau quá. – Nó nhìn cánh tay trái của mình.

Chợt nó giật mình. Hắn đang gục bên giường của nó, bàn tay hắn nắm chặt tay nó. Nó nhận ra đây là bệnh viện và nhẹ nhàng kéo tay mình ra.

- Tỉnh rồi sao? – Hấn ngược dậy.

- Tôi làm phiền bạn à? – Nó bối rối, bàn tay vẫn bị nắm chặt.

- Không. Còn mệt chứ?

- Có một chút.

- Để tôi gọi bác sĩ vào kiểm tra.

Hấn đứng dậy ra ngoài nhưng vô tình đá trúng chân ghế, làm cả phòng thức giấc. Ba đứa bạn nó chạy lại.

- Còn đau chỗ nào không? – Nhi.

- Sao sao còn nóng không? – Ngọc nói, tay sờ trán nó.

- Hay đói không? Tao mua cháo cho? – Mai.

- Được rồi! Tao không sao hết! Chẳng phải là chưa chết hay sao?!! – Nó cười gượng.

- Để mình đi gọi bác sĩ! Mày ở lại đi Khang. – Lâm nói rồi bước đi.

10' sau, bác sĩ vào kiểm tra cho nó. Bác sĩ thật sự rất ngạc nhiên trước mức độ bình phục nhanh đến như vậy. Bác sĩ nói chỉ cần ở lại theo dõi khoảng 1 tuần là có thể xuất viện. Rồi Lâm cho bác sĩ lui ra.

Tất cả rất vui mừng vì kết quả rất khả quan. Nhưng trên gương mặt của mọi người vẫn còn nét tức giận.

- Mày bỏ qua sao Ken? – Ngọc.

- Mày nghĩ tao sẽ dễ yên à? Ít ra cũng cảnh cáo bọn chúng một “ít”. – Nó nham hiểm trả lời.

- Thế Như sẽ làm gì bọn nó? – Đức Anh.

- Tôi xuất viện thì tính. Nhưng không nhẹ đâu! – Nó.

- Thôi Như nghỉ ngơi đi! Bọn tôi về. – Hấn thở phào.

Sau đó, FK ra về sau một đêm ròng rã mệt mỏi. Ngọc ở lại chăm sóc nó, Nhi và Mai cũng ra về.

Sáng hôm sau, quần gia mang cháo dinh dưỡng đến cho nó rồi Ngọc cũng về. Cứ như thế, nó nằm viện hết 9 ngày ròng.

Ngày nó ra viện cũng là ngày vết thương trên cánh tay trái đã lành miệng. Nó về nhà và nghỉ ngơi để ngày mai đến trường “Học”. Đêm đó, Tứ Đại thức “nói chuyện” đến khuya, trước khi ai nấy đều yên giấc vào màn đêm tĩnh mịch.

Sáng nay, sau khi Tứ Đại dùng bữa sáng thì FK đến đón họ đi học. Nó và hấn. Nhi và Minh. Ngọc đi cùng Đức Anh. Mai thì chung xe Lâm.

Đến nơi tất nhiên là FK bước xuống trước mở cửa cho Tứ Đại làm bao nữ sinh không khỏi mơ mộng. 8 người đi lên lớp. FK thì đi vào lớp còn Tứ Đại thì: 11C thẳng tiến.

18. Chương 18: Đùng Đua Với Bọn Đây

Tứ Đại vừa xuất hiện ở cửa lớp thì bao nam sinh đã đổ gục, nhưng sát khí từ họ lại lần át cảm giác ngưỡng mộ đó. TT đã đến lớp. Tứ Đại lướt một vòng quanh lớp rồi ánh mắt dừng ngay bọn chúng. Bọn chúng khiếp đảm nhìn Tứ Đại nhưng vẫn cố vênh mặt.

Tứ Đại bước từng bước đến TT. Không gian yên lặng từ hai phía khiến cho tiếng bước chân của Tứ Đại và hơi thở hồi hộp của TT rõ mồn một.

(TT thở giống quá!!!).

- Khỏe không? – Giọng nói đầy hàn khí của nó vang lên khi đã đứng đối diện TT.

- Muốn gì? – Con Linh rung như cây sậy.

- Không chơi dơ như người ta nên đừng lo. – Nhi nói, giọng lạnh như băng.

- Lần trước bị bọn này đánh chưa sợ sao? – Con Quyên kênh mặt.

“ Bốp”. Âm thanh của cái tát tay điếng người mà nó dành tặng cho con Quyên làm nhỏ mắt thẳng băng, khóe môi rỉ máu. Nhỏ Huyền nhanh chóng đỡ lấy con Linh. Nhỏ Linh ngược lên nhìn Tứ Đại, ánh mắt đầy tức giận nhưng sợ sệt.

Nhân cơ hội, con Vân định luồng chạy ra phía sau nhưng bị Ngọc nắm đầu lại quật xuống đất. Ngọc bước đến gần nhỏ, lấy tay nâng cằm nhỏ lên, nhỏ hất mặt ra thì bị Ngọc nắm phần tóc mái lại và lãnh đủ ba cái tát vào mặt. Đương nhiên là tét môi và chảy máu.

Thấy cảnh đó, con Quyên và Huyền định qua giải vây thì bị Nhi và Mai xô lại, kết quả là hai nhỏ ngã nhào ra sau, té cạnh con Linh và Vân.

- **! Bọn mày muốn gì? – Nhỏ Linh nghiêng răng, cổ lên mặt.

- Thế sao bọn mày không đánh trả đi? – Ngọc.

TT im lặng, không dám trả lời. Vì bọn chúng biết không tài nào đánh lại Tứ Đại.

- Sao không trả lời? Đứng dậy mà ra oai đi chứ?! – Mai bước lên, bọn chúng lùi lại.

- Nếu không chống trả thì đừng trách nhé người đẹp! – Câu nói của nó làm bọn chúng đã rung nay càng sợ hơn. Nó tháo balo xuống, lấy từ trong đấy ra một túi giấy. Ngọc cũng lấy từ trong balo ra một chai thủy tinh lớn đựng một dung dịch màu xanh đen.

- Một là bọn bây quỳ xuống xin lỗi bọn này và tự cắt một gang tay tóc. Hai là bọn bây lãnh đủ hậu quả. – Nhi lớn tiếng.

- Bọn chó tụi bây, có ngon thì giết TT bọn tao đi. Đờ...

Cái giọng ngang ngược của con Linh chưa kịp dứt thì cái dung dịch màu xanh đó đổ hoàn toàn lên người TT.

- Mực viết máy!? – Nhỏ Vân hét lên trong kinh hoàng.

Nhỏ Quyên với nhỏ Huyền điên lên, đứng dậy xông lại đánh Tứ Đại thì bị Nhi và Mai đạp ngã xuống mà nằm ôm bụng.

- Sao? Xin lỗi không? – Nó nói, tay nhẹ nhàng mở túi giấy.

Giờ thì trông TT không khác gì ác quỷ. Đầu tóc lẫn quần áo đầy mực, kinh không tả nổi nhưng vẫn vênh mặt lên:

- ** *** bọn mày! – Giọng con Vân.

Con Vân nói xong thì đỡ nhỏ Linh đứng dậy, con Huyền với con Quyên cũng ráng gượng dậy.

“Soạt”. Nó hất cái túi giấy vào người bọn này, bụi bay trắng xóa. Tứ Đại lùi ra xa. Thì ra trong cái túi mà nó cầm là bột mì.

- Á á á á... - TT thất thanh.

- Bọn mày... bọn mày...- Con Linh tức không nói thành lời nhưng không làm gì được Tứ Đại vì đã quá mất mặt.

Giờ thì trông TT thế nào nhỉ? Quá ư là kinh khủng. Vừa bị tạt mực xanh xong thì ăn ngay một túi bột mì thì không còn gì để tả.

- Đẹp quá! – Ngọc chếp miệng.

- Nhưng thích hợp trong bệnh viện tâm thần! – Nhi nói giọng khinh bỉ.

- Về nha người máy “người đẹp”. – Mai chế nhạo.

Nói rồi, Tứ Đại quay lưng bước về lớp, bỏ TT lại với cơn giận không thể lớn hơn và chữ NHỰC viết rõ trên mặt. Bọn chúng vội vã ra về và được tặng kèm những tràng cười “khả ái” của học sinh trong trường.

Sau khi Tứ Đại về lớp thì FK cũng không hỏi già. Hết giờ học lại đi chơi. Tứ Đại thoáng nghĩ TT sẽ trả đũa nhưng rồi cũng chẳng mấy quan tâm nên cũng hòa vào cuộc chơi một cách vui vẻ.

Còn TT thì phải nghỉ học hơn một tuần vì màu mực khó tẩy và còn vì chữ NHỰC lần trước. Bọn chúng vẫn nung nấu ý trả thù của mình.

19. Chương 19: Dựa Dẫm

***[Giới thiệu nhân vật: Ông Phan Khiết, ba của Phan Gia Linh. Giám đốc công ty kinh doanh bất động sản Phú Mỹ Hưng, thuộc một chi nhánh của gia đình nó. Vợ ông, bà Trần Mỹ Hạnh, phó giám đốc của công ty.

- Phạm Gia Triều, ba của Phạm Mai Quyên. Ông chủ của công ty đông lạnh lớn trong thành phố. Mẹ là bà Mai Lương Nghi.

- Nguyễn Khắc Phú, ba của Nguyễn Bảo Vân, ông là phó tỉnh trưởng thành phố. Vợ ông là bà Lý Xuân.

- Tô Thức, ba của Tô Ngọc Huyền, trưởng phòng giáo dục tỉnh. Vợ là Lê Hồng Nhung, hiệu trưởng một trường trung học trong địa bàn tỉnh.]***

- Ba ơi! Ở trường có một đám học sinh ăn hiếp con ba ơi... - Con Linh quay sang người phụ nữ ngồi cạnh...- Mẹ ơi mẹ phải làm chủ cho con.

- Đứa nào dám ăn hiếp con nói ba biết? – Ba nhỏ Linh bỏ tờ báo xuống hỏi nó.

- Một đám học sinh nữ mới chuyển vào trường đó ba.

- Bọn đó làm gì công chúa của mẹ nào? – Mẹ nhỏ Linh nghiêng răng.

- Bọn nó đổ mực với bột mì vào người bọn con đó ba mẹ. Híc...Híc...- Nhỏ chơi trò nước mắt cá sấu.

- Thật hỗn xược, dám động đến thiên kim của nhà họ Phan thì ta không để yên đâu. Được rồi, thứ hai ba mẹ sẽ vào trường giải quyết bọn đó cho con. Giờ con lên phòng đi. – Ông ta tức giận.

- Híc...Híc... Con cảm ơn ba mẹ đã làm chủ cho con

Nhỏ Linh nói rồi gạt nước mắt đi lên phòng với một nụ cười tủn tủn mà không biết rằng, thân phận thật sự của Tứ Đại cả Đại Sứ Việt Nam còn trọng ba phần hướng hồ là ba mình.

- Anh sẽ về nước thăm con bé! Chú sắp xếp nha. Thứ hai anh sẽ vào trường cho nó bất ngờ. - Giọng của một người đàn ông qua điện thoại.

- Vậy thì tốt quá. Anh cứ về đi, mọi chuyện cứ để em lo. Thứ hai em cũng đến trường. - Một người đàn ông khác.

- Vậy được! Chào chú. Gặp lại ở trường. - Người đàn ông kia nói xong thì cúp máy.

Sáng thứ hai...

Nhỏ lớp trưởng hốt hải chạy vào lớp, mặt mày xanh lè như tàu lá chuối, thẳng đến chỗ Tứ Đại và FK.

- Như... Như...oi có chuyện rồi! - Nhỏ thở hồng hộc.

Nó quay sang hỏi:

- Chuyện gì?

- Ba.. ba con Gia Linh lớp 11C vào trường. - Nhỏ xua xua quạt quạt.

- Thì sao? - Nhi.

- Nghe đâu là do mấy bà đánh nó hôm trước nên nó về nó mét ba mẹ nó.

- Rồi sao nữa? - Ngọc.

Thấy thái độ này của Tứ Đại thì không những nhỏ lớp trưởng mà cả các học sinh xung quanh đó đều rất ngạc nhiên. Lí do của sự ngạc nhiên đó thì vô cùng đơn giản: TT của lớp 11C cậy thế ba mẹ nên kiêu căng.

- Cảm ơn vì đã thông báo! - Nó nhẹ nhàng nói với nhỏ lớp trưởng.

- Mời các em Hoàng Minh Thanh Như, Trần Nguyễn Bảo Nhi, Nguyễn Quỳnh Bảo Ngọc, Bùi Yến Mai lớp 11A xuống phòng hiệu trưởng có việc cần! - Giọng bà cô chủ nhiệm vang lên trên loa của trường.

- Let's go nào các quý cô! - Nó phấn khởi.

Tứ Đại bước ra khỏi lớp và trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường. Các học sinh tụ tập thành nhóm bàn tán xôn xao. Tứ Đại tay chấp sau lưng ung dung bước xuống phòng hiệu trưởng.

Đến nơi, Tứ Đại bước vào và ngồi đối diện với ba mẹ của bọn TT. 8 người bọn họ nhìn Tứ Đại khinh bỉ. Vừa lúc đường của nó vào.

- Con chào đường! - Nó.

- Chào chú! - Nhi, Ngọc và Mai.

Câu chào hỏi của Tứ Đại làm 8 vị phụ huynh kia và bà giáo viên chủ nhiệm ngạc nhiên đến mức trợn mắt. Theo thông tin mà họ biết được thì Tứ Đại vào được trường là do học bổng, sao hôm nay lại xưng đường cháu với cả hiệu trưởng.

- Chào mấy đứa!...- Rồi ông ấy quay sang 8 phụ huynh kia ... Các vị đến lâu chưa?

- Hiệu trưởng nên biết thời gian của chúng tôi vô cùng quý báu. Ông có biết việc chậm trễ của ông làm chúng tôi không hề hài lòng không? - Ba nhỏ Linh lên mặt.

- Đúng vậy! Hơn nữa, hiệu trưởng còn để cho học sinh đánh nhau ngay trong trường mà không có biện pháp giải quyết. - Mẹ nhỏ Linh.

Nó nhìn sang đường nó, hai người khẽ cười khinh miệt. ba đứa bạn nó cũng vậy. Nhưng họ vẫn im lặng. Hiệu trưởng chấp hai tay lại chống xuống bàn chờ họ nói tiếp.

- Tôi đã nghe con tôi kể về việc các em này... - Nhìn sang Tứ Đại - ... đánh và sỉ nhục con chúng tôi. - Ba nhỏ Vân.

- Đúng vậy! Tôi nghe nói trường này chỉ nhận những học sinh có gia có thế. Trong trường hợp này thì các em đây vào trường với thân phận gì? – Mẹ nhỏ Quyên liếc xéo Tứ Đại.

- Các người có đủ tứ cách để biết thân phận của chúng tôi không? – Nó nhẹ giọng, tay khoanh trước ngực trông rất oai.

- Con mất dạy, mày không có quyền lên tiếng. – Bà ta điên lên.

Tứ Đại cười khẩy.

- Bọn cháu nghĩ việc này chú không nên vướng vào đâu chú! – Nhi nói với dượng nó.

- Các cháu có thể tự giải quyết nếu muốn! – Dượng nó vui vẻ trả lời Nhi.

- Hiệu trưởng không thể làm vậy với lũ học sinh vô giáo dục này. Hơn nữa ngài cũng biết địa vị của chúng tôi trong xã hội mà. – Ba nhỏ Huyền trợn mắt với hiệu trưởng.

- Thành thật xin lỗi! Nếu như mọi người cứ tỏ thái độ như vậy thì tôi e là không ổn! – Dượng nó từ tốn.

- Tôi yêu cầu đuổi học bốn em này. – Mẹ nhỏ Quyên.

- Im cái mồm không ra gì đó lại! – Nhi quát.

Nghe câu này bà ta trợn mắt, chồm lên định đánh Nhi nhưng cánh tay đó đã bị Ngọc nắm lại.

20. Chương 20: Khi Các Daddy Ra Tay Bảo Vệ Các Công Chúa

- Bàn tay này có xứng để chạm vào tôi và bạn tôi không? – Ngọc nói, hất tay bà ra ta rồi phũ phũ, đây là điệu bộ chê tay bà ta bẩn.

- Mày... mày...- Bà tay lại định đánh Ngọc.

- Mong bà giữ lịch sự. – Hiệu trưởng gắng giọng làm bà ta dừng lại.

- Đủ rồi! Tôi mong hiệu trưởng làm theo yêu cầu của bà Nghi. Một học sinh không tôn trọng người lớn và vô kỷ luật như thế thì không có tư cách học trong trường. – Ba nhỏ Huyền.

Ông ta vừa dứt câu thì từ ngoài cửa, bốn người đàn ông bước vào cùng một bọn vệ sĩ cao to vạm vỡ. Từ họ toát lên khí chất vương giả.

- Daddy! – Tứ Đại khẽ thét lên rồi chạy lại ôm chầm lấy bốn người đó, cả nó cũng thế.

- Con nhớ Daddy quá! – Nhi nũng nịu.

- Daddy cũng nhớ con. – Ông nựng má cô con gái cưng.

- Sao giờ Daddy mới qua thăm con? – Ngọc dỗi.

- Sao vậy? Công chúa nhỏ của ba giận rồi sao? Thôi ba xin lỗi nha! – Ông điệu dàng nói với Ngọc.

- Daddy làm con vui quá! Nhớ daddy quá đi mất! – Mai vui mừng ôm ba mình.

- Được rồi. Daddy cũng nhớ con nữa. – Ông vui vẻ đáp với Mai.

- Ba! – Nó thốt lên trước khi ôm lấy ba mình.

- Con ốm đi nhiều quá! – Ba nó rơm nước mắt.

8 người họ ôm chầm lấy nhau trong sự ngỡ ngàng của 8 vị phụ huynh và bà cô chủ nhiệm. Dượng nó bước xuống ghế, đi lại phía ba nó. Tứ Đại buông ba họ ra rồi ba của Tứ Đại ngồi xuống ghế của Tứ Đại lúc này.

- Xin giới thiệu với các vị, đây là phụ huynh – là ba của bốn em học sinh mà các vị định đuổi học. Ông Trần Quốc Nam – Ba của em Trần Nguyễn Bảo Nhi. Ông Bùi Mạnh Quân – Ba của em Bùi Yến Mai. Ông

Nguyễn Tuấn Khôi – Ba của em Nguyễn Quỳnh Bảo Ngọc. Và cuối cùng là ông Hoàng Nhất Phong – Ba của em Hoàng Minh Thanh Như. – Dượng nó dùng tay kính cẩn giới thiệu những người đàn ông trong bộ vest đen đầy quyền lực.

Ba mẹ của nhỏ Linh khi vừa nghe cái tên Hoàng Nhất Phong thì mặt chuyển sắc.

- Thưa ông chủ! Chúng tôi có mặt như mù xin ông chủ...- Hai vợ chồng họ đứng dậy cúi đầu trước Tứ Đại và ba của họ.

Thấy hành động của ba nhỏ Linh thì 6 vị phụ huynh còn lại chắc cũng hiểu phần nào địa vị của bốn nữ sinh mà họ đòi đầu, mặt họ cũng từ từ chuyển từ bình thường sang xanh.

Ba của Tứ Đại vẫn không nói gì. Nó ra hiệu cho dượng nó giới thiệu rõ ràng gia thế của mình và các bạn cho họ nghe. Dượng nó gật đầu tời bắt đầu kể.

10' sau, sắc mặt của 8 vị phụ huynh hiện rõ chữ SỢ. Họ đứng dậy, cúi đầu xin lỗi Tứ Đại.

- Chú kể lại cho anh nghe đầu đuôi! – Ba nó lên tiếng, giọng đầy quyền lực.

Dượng nó tiếp tục kể về việc của Tứ Đại. Vì trước đó nó và Nhi đã gặp riêng ông ấy để kể tường tận những vấn đề đã xảy ra nên ông ấy biết rõ mọi chuyện.

- Thế cho hỏi con ai đã làm quá? – Ông Khôi nói, giọng vừa lạnh vừa uy quyền.

- Chúng tôi thành thật xin lỗi. Là do chúng tôi không biết dạy con! – Ba nhỏ Vân.

- Xin lỗi là cho qua sao? Các ông cũng biết tiếng tăm của bốn gia đình này trong xã hội là thế nào mà! – Ông Nam.

- Vậy các vị cần gì ạ? – Ba con Huyền sợ sệt.

- Gọi con các người lên đây! – Ba nó – Ông Phong ra lệnh.

Bà cô chủ nhiệm rung bần bật. Bà ta lên loa thông báo cho gọi bọn TT xuống.

Bọn TT đi xuống mà cứ nghĩ sẽ nhìn thấy Tứ Đại xin lỗi. (Ước mơ chỉ mãi là mơ ước).

Đến nơi, bọn chúng mở cửa bước vào thì gần như chết đứng vì ba mẹ chúng đang đứng cúi đầu trước Tứ Đại và bốn người đàn ông nhìn rất bề thế.

- Quỳ xuống đi mấy đứa. – Ba con Linh khê gọi.

- Sao phải quỳ? – Con Linh kênh mặt.

“ Rầm!”. Ông Quân đập mạnh tay xuống bàn làm TT xanh mặt, quỳ xuống ngay lập tức.

- Xin lỗi các bạn của con đi. – Ba con Quyên.

- Ba...- Con Quyên ông ọ.

- Xin lỗi đi. – Ba nó quát lớn làm TT sợ chết khiếp.

- Xin lỗi! – TT cúi mặt, vừa quỳ vừa xin lỗi.

Tứ Đại và ba của họ nhìn TT và phụ huynh bằng ánh mắt khinh bỉ rồi cho họ ra về, còn TT thì ở lại. Đương nhiên là họ đâu dám cãi. Vừa sợ vừa tức mà đi.

- Ai cho đứng? – Ông Khôi nhìn TT khi thấy bọn nó đứng dậy.

Nghe câu nói quy lực của ông ấy, TT sợ hãi quỳ xuống.

- Phiên cô lấy giúp cây kéo. – Ba nó nói với bà chủ nhiệm.

Sau câu nói đó, bà ta mở tủ. lấy ra một cây kéo trông rất mới mà dượng nó đã chuẩn bị lúc này.

- Cô cắt 1 gang tóc của các em ấy! – Giọng nói lạnh lùng của ông Nam làm bà cô nghe rằm rắp.

“ Soạt...soạt...soạt...soạt...”. Tiếng của bốn nhát kéo vang lên. TT khóc. Tứ Đại nhìn TT, ánh mắt xem thường.

- Về lớp và im lặng! – Ba nó ra lệnh cho TT.

TT quệt nước mắt, im lặng lui về lớp sau khi trả thù bất thành mà còn nhục HỒN lần trước mấy nghìn lần.

- Hôm nay con và các cháu nghỉ học đi. Ta đặt nhà hàng rồi. Cả chú nữa, đi chung cho vui! – Ba nó vui vẻ.

- Em không từ chối đâu. – Dượng nó cũng vui vẻ.

Thế là ba của Tứ Đại cùng Tứ Đại và dượng của nó bước lên hai chiếc Roll Royce màu đen sang trọng tiến thẳng đến nhà hàng La Taverne ở quận 1.

Hôm đó, Tứ Đại đã có một ngày thật sự vui vẻ khi đoàn tụ với ba mình. Giữa nó và ba nó không còn cái gọi là khoảng cách nữa.

Lần này ba của Tứ Đại về nước thứ nhất là đi thăm mấy tiểu công chúa, Thứ hai là xây một trường học dành cho trẻ em nghèo ở Cần Thơ. Họ chỉ ở lại được 2 tuần là phải về Úc.

Trong khoảng thời gian họ ở lại Việt Nam, Tứ Đại đã nghỉ học, theo học về Cần Thơ. Vừa tiện cho việc đi chơi cùng ba mình mà vừa được ngắm trường học sắp được khởi công.

Khi Tứ Đại đi thì FK buồn không tả nổi. Mỗi chàng nhớ mỗi nàng.

TT thì đã lên một kế hoạch tự tay trả thù rất chi tiết. Khi Tứ Đại về thì sẽ hành động.

Liệu Tứ Đại sẽ ra sao sau khi các Daddy của họ về nước? Tuy rằng họ không dựa dẫm vào gia đình nhưng Tứ Đại ngoài sáng còn chúng trong tối? Mời mọi người đón đọc Chương 21 vào ngày 14 tháng 05.

21. Chương 21: Ngày Ngày 2 Năm Trước

Sáng hôm qua là ngày Tứ Đại tiễn các Daddy của mình ra sân bay trong sự lưu luyến và tiếc nuối thì sáng hôm nay, Tứ Đại nhận được một lá thư nặc danh như sau:

[Gửi các tiểu thư đáng kính,

Các người có biết rằng việc làm lần trước là núp vác áo ba mẹ không? Nhưng không sao! Những con người cao cả như chúng tôi đây không bao giờ trách nhất những hành động ô nhục đó cả.

Lá thư này chúng tôi gửi cho các người để cảnh báo vài việc thôi. Khi các người ngồi đúng vào vị trí mà chúng tôi đã sắp xếp thì tai họa sẽ giáng xuống đầu các người trong đau khổ và tuyệt vọng. Chúng tôi sẽ để các người nếm trải mùi vị sống không yên mà chết cũng không xong là như thế nào. Để rồi các người sẽ phải quỳ dưới chân chúng tôi mà cầu xin tha mạng.

Hãy cố gắng tận hưởng những ngày tháng bình yên này đi khi các người còn cơ hội để làm những việc đó. Để rồi kết cục thì FK cũng thuộc về chúng tôi.

Chào thân ái các tiểu thư đáng kính]

Đó là nội dung lá thư được gọi là nặc danh mà Tứ Đại nhận được. Họ nhìn nhau, nở những nụ cười bán nguyệt bí ẩn sau khi thả tay cho lá thư đó vào sọt rác, nơi vốn dĩ nó thuộc về rồi đến trường.

Ở một góc của sân trường, có bốn nam và ba nữ vừa bàn một việc gì vẻ khá quan trọng.

- Nhớ đưa cô ấy đến giúp mình nhé! – Một chàng nói khi ba nữ sinh kia đã quay lưng đi.

Ba nữ sinh không trả lời. Một cô đưa ba ngón tay lên làm ký hiệu “ Ok” rồi thẳng tiến về lớp.

- Ê Ry! Chiều về chung xe với tao được không? – Ngọc nói, tay quàng lấy cổ của Mai.

- Ủ! Cũng được. Shopping nghe vậy? – Mai nhí nhố.

- Ok chứ! 2 đứa bây sao? – Ngọc quay sang nó và Nhi.

- Ồ! – Nó.

- Được chứ! – Nhi.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc vang lên giòn giã. Mai lại bàn Ngọc, kéo tay Ngọc đi. Ngọc bị Mai kéo nhưng không quên quay lại nháy mắt với nó và Nhi.

Ngọc giành lấy nên Mai đành nghe theo. Bên này Nhi chở nó. Nó ngồi trong xe mà mắt đắm chiều nhìn ra cửa sổ.

“ Két!”. Tiếng hai chiếc xe dừng trước một căn biệt thự màu kem trang nhã.

- Đi đâu thế Zeny? Chẳng phải là shopping sao vậy? – Mai hỏi ngố.

- Á à! Bọn tao nhận nhiệm vụ đưa mày đến đây! – Nhi lúng lẳng đáp.

- Bọn mày giấu tao chuyện gì sao? – Mai lườm ba đứa. Ba đứa nhún vai, vờ vô tội.

- Thôi vào đi. – Ngọc kéo tay Mai.

Mai bị kéo thì bất ngờ nên Mai xém té. Nó và Nhi đi sau chỉ biết cười phì trước hành động của hai đứa bạn. Căn biệt thự này thật lộng lẫy. Hai bên lối vào trồng hai hàng bằng lăng tím đang vào mùa, tuy đẹp nhưng đượm buồn. Xung quanh sân vườn trồng hoa ly, phải nói là rất rất nhiều hoa ly. Trùng hợp thay, hoa ly là hoa mà chị Mai nhà ta thích nhất. Ngọc kéo Mai đi đến cửa thì dừng lại.

- Ra tay đi Ken. – Ngọc nháy mắt với nó.

Nó cười rồi lấy lấy từ trong balo ra một mảnh vải màu hồng đậm. Nó tiến lại gần Mai, đưa mảnh vải lên, cột che mắt Mai lại.

Hành động của nó làm Mai sững người nhưng cũng không chống trả.

- Gì vậy Ken? – Mai hỏi, tay đưa lên sờ vào cài bật mắt.

- Đây là bất ngờ mà một người chuẩn bị cho Ry đó! Để tụi này dẫn đường cho. – Nó nói xong thì kéo Mai vào trong.

Mai bị bật mắt nên cứ ngơ ngơ như con nít. Nó cùng hai đứa kia dẫn Mai đến một gian phòng vừa đẹp vừa rộng. Xung quanh trang trí hơn 1000 đóa hoa ly tỏa ngát hương. Cúi như xong nhiệm vụ. ba đứa quay đi. Trước khi quay gót, Nhi thì thào vào tai Mai:

- Buổi tối hôm nay Ry sẽ là nữ hoàng! – Nói xong, Nhi bước đi ra đại sảnh cùng hai đứa.

Nhạc nổi lên. Mai cảm nhận được đang có người đi về phía mình.

- Ai vậy?

- Mai đoán thử xem.

- Làm sao tôi biết!

- Hôm nay là ngày 06 tháng 12. Ngày này hai năm trước, Mai nhớ không?

- Ai cơ? Ngày này hai năm trước? Rốt cuộc là ai?

- Một hàng xóm cũ của Mai. – Câu nói này vừa dứt thì khăn bật mắt bị tháo ra. Mai sững người.

- Lâm!

- Ngày này hai năm trước. Ngày mà Lâm chuyển nhà rồi bắt vô âm tính. Lâm là người mà Mai ngày nào cũng bảo mua hoa ly tặng Mai! Nhớ chưa?

Nghe câu này, Mai ôm chầm lấy Lâm mà ứa nước mắt. Lâm đón cái ôm từ Mai mà lòng ầm ập vô cùng.

... Hai năm trước...

Ngày này hai năm trước, anh bạn hàng xóm của Mai đột nhiên biến mất sau một đêm. Đóa hoa ly cuối cùng mà Mai nhận được, Lâm đã gửi kèm một lá thư nhưng khi đến tay Mai thì lá thư đã vô tình rơi mất.

Từ ngày Lâm đi, Mai càng ngày càng lạnh lùng. Mai cố gắng tìm tung tích của Lâm nhưng vô vọng. Rồi tia hi vọng trong Mai dần bị xóa mờ...

...

- Lâm là đồ đáng ghét! Đáng ghét, đáng ghét... - Mai vừa nói, mắt ứa lệ. Cô đánh nhẹ lên ngực Lâm.

Lâm khẽ buông người con gái quan trọng của anh ra, nở một nụ cười nhẹ nhàng ầm ập.

- Thế muốn Lâm đền gì nào?

- Híc... Híc... Híc... Lâm phải nuôi Mai suốt đời! - Mai nắc lên.

Lâm cười khẩy, đưa tay lên lau hai hàng nước mắt của Mai rồi hôn nhẹ lên trán cô ấy.

Mai không khóc nữa. Lâm trang trọng dìu Mai đến bàn ăn. Toàn những món ăn kiểu Pháp.

- Lâm thay đổi nhiều thế? - Mai cười.

- Sau khi chuyển nhà thì Lâm phải trở về cương vị của con ông chủ tập đoàn lớn nên ba mẹ Lâm bắt Lâm làm thế!

- Mai không ngờ Lâm đẹp đến thế!

- Lâm biết Lâm đẹp rồi nên Mai không cần khen.

- Xí! Thua Mai.

- Ủ thì thua.

Cứ như vậy, hai người ăn xong bữa tối thì ra sau vườn hóng gió. Lâm chờ khi Mai đã ngồi trên chiếc xích đu mà mình chuẩn bị thì lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhung đỏ.

- Mai muốn khi mở ra nó sẽ là gì?

- Nhẫn á?

Sau câu nói của Mai, Lâm nhẹ nhàng mở hộp. Mai đã đoán đúng, là nhẫn, một cặp nhẫn rất đẹp và tinh tế. Lâm quỳ xuống dưới chân Mai, nâng bàn tay của Mai lên:

- Mai đồng ý cho Lâm đeo nó vào tay Mai nha?

- Thế thì Mai được gì?

- Mai bảo Lâm nuôi Mai suốt đời thì Lâm sẽ nuôi Mai suốt đời. Đây coi như là hôn ước.

- Vậy sao?

- Làm bạn gái anh nha Mai?! Sau này sẽ làm vợ yêu dấu? Được không?

Nghe câu này của Lâm, mặt Mai đỏ như quả gấc chín. Cô khẽ gật đầu đồng ý. Lâm đứng dậy, trao nhẫn vào tay Mai rồi Mai cũng lấy chiếc còn lại đeo cho Lâm.

Sau màn tỏ tình lẫn mạng, Lâm và Mai trò chuyện đến tận 10h đêm rồi anh đưa cô về.

Trước khi bước vào nhà, Lâm hôn tạm biệt Mai. Một nụ hôn vừa lâu vừa ầm ập. Ba đứa bạn của Mai đứng trên ban công chứng kiến tới cảnh đó thì như phản xạ tự nhiên: lấy tay che mắt.

Khi Mai quay lưng bước vào nhà thì ba đứa kia cũng ai về phòng nấy. Mai thì vui quá nên thức gần 1h sáng mới ngủ.

22. Chương 22: Nhường Và Nhịn

Sáng hôm sau...

- Woa...! Nhẫn đẹp dữ! – Ngọc giả vờ kêu lên khi thấy chiếc nhẫn trên tay Mai.

- Cửa tao mà! – Mai đắc chí.

- Thôi ăn nhanh đi học! – Nó lạnh lùng làm hai đứa mất hứng.

Từ sau khi đi Cần Thơ về, ba nó giao cho nó làm CEO của ba chi nhánh lớn nhất của công ty ở Úc nên nó ngày càng ít nói và lạnh lùng do tính chất yêu cầu của công việc.

Tiếng chuông điện thoại của nó vang lên. Nó buông nĩa.

- Alo! Con nghe ba!

- Ba với mấy chú vừa chuyển đồ cho tụi con đó.

- Đồ gì ba?

- Chiều khi nhận rồi con biết. Ba với mấy chú thấy tụi con không an toàn cho lắm! Dù gì mấy đứa cũng không có vệ sĩ. Hữu ít với mấy đứa lắm đó.

- Bọn con biết rồi! Cảm ơn ba. Ba nói với mấy chú giữ con luôn nha ba. Thôi con chào ba!

- Chào con.

Nó cúp máy.

- Hàng gì vậy? – Ngọc.

- Không rõ. Chiều đến! – Nó.

- Đi thôi! – Nhi nói rồi kéo ghế đứng dậy ra xe. Ba đứa cũng vậy.

Tứ Đại lấy xe một mạch đến trường, lần này cũng vượt đèn tín hiệu như mấy lần trước mà chẳng quan tâm đến người đi đường. (Ở Úc quen rồi.).

Tứ Đại bước vào trường. Sau ngày các Daddy của Tứ Đại đi thì không hiểu sao họ có đôi chút lạnh lùng hơn trước, đặc biệt là nó.

Họ bước vào lớp, Minh, Đức Anh và Lâm đã vào cùng một số học sinh khác. Chỗ ai người đó về. Duy chỉ có Lâm và Mai là đẹp đôi nhất hiện nay, hai người nói chuyện rất ư là thân mật.

Ngọc trao đổi bài với Đức Anh. Nhi lướt web, Minh nghe nhạc, thỉnh thoảng quay sang nhìn Nhi rồi lại quay đi chỗ khác ngay lập tức.

Nó thì sau khi về chỗ lại lấy laptop ra, cắm D vào rồi bắt đầu công việc của mình. Những ngón tay thường dài lướt trên bàn phím với tốc độ chóng mặt.

Đúng lúc đó hần bước vào. Cả lớp nữ sinh lại làm ầm lên nhưng im phất ngay lập tức vì hôm nay hần đi chung với một nữ sinh lạ mặt trong bộ đồ phục của trường. Nhỏ đó e ấp đi sau hần, hần nắm tay nhỏ làm mấy fan của hần tức anh ách. Nhỏ nhìn rất ngây thơ, nhưng gương mặt thì có trang điểm hơi đậm, cứ chu chu cái mồm thoa đầy son ra vẻ dễ thương lắm.

Ánh mắt của tất cả học sinh trong lớp lúc bấy giờ đổ dồn về phía họ, chỉ có nó là vẫn chăm chú vào màn hình. Hần kéo tay nhỏ đó xuống chỗ bàn nó và hần.

- Em tạm thời ngồi đây đi. – Hấn nói rồi kéo nhỏ đó ngồi xuống chỗ của mình, ngay cạnh nó.
- Nhưng cái bạn kia thì sao anh? – Nhỏ hỏi ngây thơ.
- Chẳng sao hết! Chỗ này là của anh mà. Đừng quan tâm. – Hấn liếc xéo nó.
- Hi! Cảm ơn anh.

Nó vẫn làm công việc của mình, không quan tâm đến ai cả. Nhi, Ngọc, Mai và ba chàng kia thì hết nhìn hấn lại quay sang xem biểu hiện của nó.

Lớp học và xung quanh trường bắt đầu bàn tán về nhỏ - người mà hấn đích thân nắm tay dẫn vào trường sáng nay. Nhỏ là ai? Có quan hệ gì với hấn? ... Rồi rất nhiều câu hỏi được đặt ra. Coi bộ lần này nhỏ nổi tiếng lắm đây.

Quay lại với tình hình lớp học, sau khi cho nhỏ ngồi vào chỗ của mình thì hấn lên bàn giáo viên ngồi. Nhi, Ngọc và Mai vẫn im lặng nhìn biểu hiện của nó. Ba chàng kia cũng vậy.

- Chào bạn. Làm quen nha. Mình tên là Khánh My. Bạn tên gì? – Nhỏ quay sang hỏi nó.
- ...- Nó không trả lời.

Đột nhiên, My ghé sát tay nó:

- Hoàng Minh Thanh Như! Hấn hạnh chào cô. – Giọng nói thỏ thẻ của My cùng hành động nhanh nhẹn khiến người khác khó mà nhận ra.

Nó nhẹ nhàng quay sang My, người vừa gọi cả họ lẫn tên nó, miệng nhếch cười khinh bỉ. Nụ cười của nó, vừa nhanh vừa dứt khoát làm cho My hơi rợn người. Nụ cười vụt tắt, nó quay lại với công việc. Những ánh mắt theo sát nó từ nãy đến giờ đều biến mất nhanh chóng.

Tiếng chuông vào học ngân lên. Mọi học sinh quay về vị trí của mình. Hấn rời bàn giáo viên, bước xuống đứng cạnh My. Nhỏ nhìn hấn nở nụ cười thơ dại. Hấn nhẹ nhàng vuốt tóc nhỏ. Hành động đó bỗng chốc lọt vào mắt nó. Một cảm giác ghen ngào từ từ xuất hiện và chợt biến mất trong lòng nó.

Giáo viên bước vào lớp. Sau màn chào hỏi, bà ấy nhìn ra ngoài tìm học sinh mới theo thông báo nhưng không thấy. Bà ta quay vào lớp thì nhìn thấy hấn đang đứng, chỗ hấn thì có một nữ sinh lạ đang ngồi.

- Em là học sinh mới? – Bà ta hỏi My.
- Vâng thưa cô. – Giọng nói cố tỏ ra trẻ con của My làm mấy nam sinh phấn khởi.
- Em có thể giới thiệu về mình.

Chờ câu này từ nãy đến giờ, My đứng phắt dậy, tự tin cất giọng:

- Thưa cô và các bạn, em tên là Trịnh Khánh My, con gái của ông chủ kinh doanh bất động sản Trịnh Kim. Mong mọi người giúp đỡ.

My kết thúc màn chào hỏi bằng cái cúi đầu nho nhã làm bà cô và tất cả đều hài lòng ra mặt, ngoại trừ một người từ nãy đến giờ vẫn gián mắt vào màn hình mà làm việc.

- Được rồi. Em có quyền chọn chỗ ngồi. Mời em! – Bà cô nói rồi bắt đầu giảng bài, để cho My tự do lựa chọn.
- Em có thể ngồi đây không anh Khang? – My giả giọng.
- Được chứ. Anh sẽ qua bàn khác. – Hấn.
- Ý em là em có thể ngồi chỗ bạn này...- Chỉ qua nó- ... và ngồi chung với anh không?
- Anh... anh cũng không biết nữa.

My ngược lên nhìn hấn bằng ánh mắt long lanh điểm lệ nhờ đeo lens. Thấy nhỏ như thế, hấn buột lên tiếng:

- Nhường chỗ được không Như? – Hấn hạ giọng.

Nghe hắn lên tiếng, nó dừng tay nhìn qua My rồi nhìn lên hắn. Từ khóe miệng nó, một nụ cười khéo léo hiện lên rồi biến mất trong tức khắc. Nó gập laptop lại, bỏ vào balo rồi đứng dậy ra bàn trống cuối tổ 4 ngồi. Đó là bàn xa và khuất bằng nhất.

Nó qua đó, bật laptop lên tiếp tục công việc. Nhi, Ngọc và Mai mới thấy hơi lạ vì nó nhường người khác, nhưng cũng vui mừng vì thấy tuy nó im lặng nhưng cởi mở. Điều duy nhất mà ba người không thấy là nụ cười bí ẩn của nó và câu nói My thì thầm với nó.

Sau khi nó đi, My qua chỗ nó ngồi. Hắn ngồi xuống rồi hai người nói chuyện vô cùng thân mật. Nó thì vẫn vậy, không quan tâm tới gì ngoài công việc.

23. Chương 23: Sóng Gió Bắt Đầu

Giờ ra chơi lại đến làm tất cả các học sinh lấy lại tinh thần sau hai tiết học uể oải. Vừa nghe tiếng chuông thì hắn đã kéo nhỏ My xuống căn tin làm nhỏ vô cùng thích chí. Nó thì không biết là có biết đến giờ ra chơi hay không mà cứ ghì đầu vào máy tính.

- Xuống căn tin Ken ơi! – Nhi gọi nó.

Bây giờ nó mới ngước mặt lên. Sáu người gồm ba nam ba nữ đang đứng trước mặt nó. Hắn thì biến mất cùng My từ khi nào.

- Đi đâu? – Nó hỏi ngớ.

- Ái đau! – Nó lại la lên khi vừa vị Ngọc néo vào má.

- Mà tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì đi xuống căn tin mau lên.

Mai vừa nói xong thì nắm tay nó kéo đi. Năm người còn lại cũng đi theo. Xuống tới nơi thì họ thấy hắn và My đang đứng lựa thức ăn. Tứ Đại bước xuống một bàn trống cạnh cửa sổ. Ba chàng kia thì đi lấy thức ăn và nước uống.

Nó ngồi, mắt đắm chiêu nhìn ra cửa sổ. Bây giờ thì ba người kia cũng đã lấy thức ăn và mua đồ uống xong. Mai cạnh Lâm, Nhi cạnh Minh và Ngọc cạnh Đức Anh. Nó ngồi gần Nhi và ở phía ngoài lối đi.

- Cho mình ngồi chung với! – Giọng nói tỏ ra trẻ con của My.

- Tự nhiên! Mai điềm đập trả lời.

Vừa nghe Mai nói, My đã kéo tay hắn ngồi xuống. My ngồi cạnh nó. Mọi người đều nói cười vui vẻ, trò chuyện vô cùng thân mật. Nó im lặng, định với tay lấy ly café sữa thì cùng lúc chạm trúng một bàn tay ai đó.

- Nhường cho My nha! Bạn tên Như đúng không? – My cười tít mắt với nó.

Nó im lặng, tay vẫn không rời ly café đó và nhìn thẳng vào cặp mắt của My. Ánh mắt của nó lạnh như băng, dễ dàng làm người khác khiếp sợ. My bắt gặp ánh mắt đó, sự sợ hãi thoáng qua người cô.

Không khí cực kỳ im lặng dõi theo hai người bọn họ. Ánh mắt của hắn quay sang nó. Nó vẫn nhìn My.

- Ken! – Nhi khẽ gọi nó.

Nó không trả lời.

- Ken! – Nhi gọi lại lần hai, tay quơ quơ trước mặt nó.

Nó liếc Nhi.

Nhi hiểu rõ nó đang muốn nói gì qua ánh mắt giết người đó. Nhi khẽ nháy mắt với My, ý bảo cô buông ly café sữa đó ra. My có vẻ hiểu nhưng vẫn không làm gì cả. Mặt nó tối lại. Nhưng lạ thay, nó nhẹ nhàng

buông ly café sữa đó ra làm mọi người hết sức ngạc nhiên, nhất là My. Nhỏ tưởng nó sẽ tát hay ít ra cũng mắng nhỏ một câu gì đó.

Nhận thấy nó là người nhường trước nên My cầm ly café lên uống hết sức tự nhiên.

Nó đứng dậy, định đi lại quây đồ uống và mua một ly café khác. Thấy thái độ khác thường của nó, Nhi, Ngọc và Mai không khỏi lo sợ. Họ đứng dậy, toan đi theo nó.

- Đừng đi theo. Tao mua café rồi lên lớp. – Nói giọng nhạt nhẽo rồi nó bước đi.

Ba đứa không làm gì được nên chỉ đành nghe theo nó mà ngồi xuống. Cuộc trò chuyện của họ được tiếp tục sau khi nó đã khuất bóng sau cầu thang. My nở một nụ cười ma quái nhưng kính đáo.

- My là gì của Khang vậy? – Nhi.

- À! My là em họ của Khanh thôi. – My trả lời, miệng cười tươi.

- Vậy sao My lại chuyển trường đến đây? – Minh.

- Ba My mở công ty mới nên My chuyển trường để được ở gần ba. – My.

- À! – Cả bọn đồng thanh, trừ hân.

Xem ra bước đầu của cô nàng đã thành công, đó là lấy lòng mọi người và tiếp cận nó.

Nó sau khi lên lớp thì để ly café tan hết đá cũng không đụng đến một tí. Nó vẫn làm việc cho đến hết giờ ra chơi rồi tận giờ học kết thúc.

Sau tiếng trống tan trường, nó bỏ hết đồ vào balo rồi bước ra khỏi lớp, bỏ ba đứa kia lại trong sự ngỡ ngàng đến tột độ. Nhi chạy theo, kéo tay nó lại:

- Mà đi đâu đó?

- Về! – Một câu nói lạnh lùng từ nó làm Nhi bàng hoàng.

- Có chuyện gì vậy? – Ngọc đến rồi tiếp giọng.

- ...- Nó im lặng, ánh mắt mệt mỏi nhìn ba đứa.

- Mọi người đi bar chơi nha!?? – My từ sau lên tiếng.

- Ủ! Đi nha Như!?? Hôm nay thắng Khang khau! – Đức Anh cố làm nó vui.

- ...- Nó vẫn im lặng nhìn ba đứa.

- Đi đi! – Ngọc nháy mắt, lay lay cánh tay nó.

Nó khẽ gạt đầu làm cả bọn mừng như chết đuối vớ được phao.

- Ái!

Nó khẽ chau mày nhìn xuống chân mình khi vừa định bước đi. My đang giẫm lên chân nó. Thấy ánh mắt nó, My rút chân lại.

- Xin lỗi...xin lỗi Như! My không cố ý. My xin lỗi.

Nhỏ xin lỗi nó riu rít.

- Làm gì mà ghê vậy! My không cố ý là được rồi.

Đức Anh đang cười khà khà trả lời thì chợt im re khi bắt gặp ánh mắt thần chết của nó hướng về phía mình. Nó liếc nhìn My rồi quay lưng đi. Một lần nữa thái độ kỳ lạ của nó làm Nhi, Ngọc và Mai lo sợ. Nhưng rồi cũng bước đi theo nó. My lại đi sau, nở một nụ cười đều.

Nhỏ My lấy điện thoại ra, nhắn tin cho ai đó với nội dung như sau:

“ Xem ra tao cao tay hơn con Gia Linh đó. Thấy con Như y hệt người bị cắn. Cứ im lặng, chỉ có ánh mắt là hơi làm tao lo. Nhưng tội mày yên tâm. Tao sẽ hạ được nó XD”.

Nhỏ nhẩn xong thì dứt vội điện thoại vào túi rồi tung tăng đi theo bọn họ mà hông cần biết người nhỏ gửi tin nhắn có trả lời hay không.

“ Két!”. Tiếng xe của nó thắng gấp trước bãi đỗ xe của quán bar. Nó cho xe vào bãi rồi những người kia mới xuất hiện. Họ cho xe vào bãi, nó đứng chờ.

Vừa lúc, một cuộc điện thoại từ Úc gọi đến. Nó lấy dây phone từ trong balo ra rồi bước lên sân thượng của quán bar. Họ ra, không thấy nó đâu nhưng rồi cũng đi vào quán.

Trên sân thượng của quán...

Nó cắm phone vào rồi bắt đầu cuộc đàm phán.

- Alo!

- ...

- Do not have the necessary ? (Có cần thiết không?)

- ...

- I'm busy now! (Hiện giờ tôi rất bận.)

-...

- If so I will pass it tomorrow. (Nếu vậy tôi sẽ sang đó vào ngày mai)

- ...

- Bye! (Tạm biệt.)

Nó tháo phone ra, thở một hơi dài mệt mỏi. Nó quay lại, khoanh tay để trên lan can sân thượng rồi nhìn xa xăm.

- Mình mệt rồi.

Câu nói nó tự nói với bản thân mình vừa dứt thì nó quay lưng đi xuống.

Dưới này mọi người đang nói chuyện rất vui vẻ. Nó xuất hiện. Nhi nhìn nó, vẻ lo lắng với biểu cảm mệt mỏi của nó.

- Cocktail của mày nè Ken. – Nhi kéo ly cocktail lại cho nó.

- Ủ! – Nó cố làm Nhi và mọi người an lòng.

- Mời Như một ly! – Nhỏ My từ đâu lên tiếng, tay đưa cho nó ly rượu.

Nó lướt nhìn nhỏ rồi quyết định nhận ly đó từ tay nhỏ. Nó vừa đưa tay ra lấy nhưng khi tay vừa chạm vào thành ly thì...

“ Xoảng!”. Âm thanh ly vỡ vang lên, những người có mặt tại quán không chú ý. Nhưng những người ngồi trong bàn thì trở mắt.

- Xin lỗi Như! Chắc là Như còn giận My chuyện lúc trên lớp! Như cho My...

- Không cần xin lỗi! Rõ quá đáng. Bạn làm tôi lằm về con người của bạn – My chưa nói hết câu đã bị hấn đứng phắt dậy gạt ngang làm nhỏ cúi đầu về hối lỗi.

Hấn đứng đó, trừng mắt nhìn nó. Nó cứ im lặng, mặt tối sầm lại.

- Bạn cầm miệng lại đi Khang. Bạn ngồi đó thấy được bao nhiêu mà dám quát Ken như thế. Rõ là...

- Im đi! – Một giọng nói như phát ra từ địa ngục làm tất cả đứng hình.

- Nhưng mà...

- Tao bảo mày im đi mà Zeny!

- Đó! Thái độ của cô ta là như thế nào?! – Hấn điên lên.

- Như cho My xin lỗi nha. – Nhỏ My châm đầu vào lửa.

- Sao em phải xin lỗi? Chẳng phải cô ta nhỏ mọn còn gì? – Hấn lại quát, mục tiêu lại là nó.

Bây giờ nó mới đứng dậy làm cho cả bọn sợ chết khiếp. Nhưng nó vẫn im lặng. Nhi, Ngọc và Mai không khỏi lo lắng cho nó trước gương mặt nó hiện giờ.

- Tôi là vậy đấy.

Nó nói. Nhưng không phải một câu nói phủ nhận mà là công nhận. Ai cũng nhạc nhiên tự hỏi sao nó lại như thế. Chỉ có ba đứa bạn nó là nhìn nó lo sợ, sợ nó sẽ làm gì đại đột.

Lúc đầu hấn còn nghĩ là hấn sai nhưng nghe câu này của nó càng làm cho hấn điên tiết lên thêm.

Không ai nói gì, im lặng đến tột độ. Chỉ có vài người để ý đến bàn của nó nhưng rồi lại thôi. Nhỏ My nở nụ cười đắc chí.

Nó toan bước đi. Nhưng My lại kéo nó lại. Nó quay sang nhìn My, hất tay nhỏ ra rồi bước tiếp. Nhi, Ngọc và Mai thở dài ngao ngán. Hấn thì cơn giận vẫn chưa nguôi. Họ ngồi đấy, trong bầu không khí căng thẳng rồi được khoảng 1h sau thì ai về nhà người nấy. Ai cũng tự lấy xe, chỉ có My là hấn đưa về.

Ba đứa bạn nó sau khi chia tay ba chàng kia thì chạy một mạch về nhà tìm nó, với ý nghĩ nó sẽ về nhà. Đến nơi, ba đứa lại chạy một mạch lên phòng nó.

Căn phòng đã khóa. Nhi gọi quản gia Khanh lên mở. Một nụ cười chột hiện diện trên môi họ rồi cũng vụt tắt ngay vì nó không có trong phòng. Ba đứa quay sang hỏi quản gia thì quản gia bảo nó có về nhà nhưng sau đó thì đi đâu không rõ. Nghe tin này, ba đứa như ngồi trên lửa. Nhưng hiện giờ họ đang bất lực vì đi động của nó còn trên giường. Nó dạo này rất lạ càng làm họ lo thêm

- À mà bưu kiện của các tiểu thư vừa chuyển đến.

Bác quản gia vừa nói vừa ra hiệu bảo người làm mang ra cho ba đứa. Lúc này ba đứa mới nhớ ra rằng lúc sáng nó có đề cập đến vấn đề này.

Bốn chiếc hộp có khắc tên của Tứ Đại, mỗi hộp có hai ngăn trên và dưới. Nhi hộp màu xanh dương. Ngọc màu vàng và Mai màu tím. Họ lần lượt mở ra.

- Súng bắn tỉa! RT-20. – Nhi khẽ nói trong miệng, tay nhẹ nhàng nâng cây súng lên.

- Cửa tao là Barret 50 Cal. – Đến lượt Ngọc.

- L115A3 AWM là của tao. – Mai trầm trồ.

- Bên dưới là đạn chuyên dụng đấy. – Ngọc.

- Sao các Daddy có thể chuyển về được nhỉ? – Nhi thắc mắc.

- Thưa, họ đưa về bằng phi cơ riêng ạ! – Quản gia kính cẩn.

- Có hóa đơn không bác? – Ngọc.

- Có thưa tiểu thư. – Quản gia nói xong, lấy từ trong túi áo trong ra một xấp giấy có mộc đỏ.

Nhi cầm xấp giấy đưa lên xem. Một cái gật đầu ưng ý làm Ngọc và Mai thở phào.

- Vậy chắc của con Ken cũng là súng nhỉ? – Mai tò mò.

- Đừng động vào của nó. Nó chứa ghét người khác lục đồ của nó. Bác để vào phòng nó giúp cháu nhà bác. – Nhi.

- Vâng. – Quản gia.

- Bác gói của bọn cháu lại để vào phòng của mỗi người luôn nha bác.

- Vâng. – Bác quản gia trả lời xong thì bảo người làm đem cất lên phòng ba đứa, của nó bác sẽ đích thân đem lên.

24. Chương 24: Nó Mất Tích

Ba đứa ngồi ở phòng khách chờ nó rồi ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, Nhi giật mình tỉnh giấc khi đồng hồ vừa điểm năm giờ hơn. Nhi với giọng gọi quản gia làm hai đứa kia cũng thức giấc.

- Đêm qua Như có về bác?

- Không thưa tiểu thư!

Nhận được câu trả lời không như ý muốn, ba đứa uể oải lên phòng thay đồ rồi đi học mà không dùng bữa sáng.

Họ lên đến lớp thì FK và My đã đến. Ba đứa liếc xéo My rồi về chỗ.

- Như đâu mà có ba người thế kia? – Minh lo lắng không kém.

- Mất tích từ qua giờ. – Nhi đáp, giọng mệt mỏi.

Vừa nghe nó mất tích, hấn giật mình quay sang ba đứa định hỏi gì đó. Nhưng chắc còn bực vì thái độ hôm qua của nó nên lại thôi. My thấy hấn như vậy thì cũng bực mình. Vì sao mà hấn còn quan tâm đến nó không biết?

Tiếng chuông vào học reo lên inh ỏi. Bữa học hôm đó kéo dài như hàng thế kỉ trong lòng Nhi, Ngọc và Mai cùng một người nữa.

Tan học, ba đứa từ chối lời mời đi chơi của mọi người mà chạy một mạch về nhà.

- Như đã về chưa bác? – Nhi hốt hẩ chạy vào nhà mà không kịp cởi giày.

- Chưa thưa tiểu thư.

Nghe câu này của bác quản gia, ba đứa chết trân. Họ bây giờ ở trạng thái lo lắng đến tột độ. Nó chưa bao giờ mất tích mà không nói tiếng nào như thế.

5 ngày sau đó nó vẫn bất vô âm tính. Ba đứa buộc lòng phải nhờ tới FK huy động lực lượng tìm kiếm nó. Hấn đã bắt đầu nóng lòng và bắt đầu gắt gỏng. Nhỏ My thì đang cười thầm trong bụng mong là nó chết quách cho xong.

Hai tuần trôi qua, hôm nay là chủ nhật nên tất cả tập hợp tại biệt thự số 06 chờ tin tức của đàn em FK về nó, tất nhiên có cả nhỏ My vì lúc nào nhỏ cũng kè bên hấn.

Điện thoại hấn reo lên.

- Alo! Có tin gì chưa? – Hấn quát vào điện thoại, giọng nói thể hiện rõ nỗi lo lắng.

- ...- Đàn em.

- Tại sao lại thế được. Lục tung cả cái thành phố này lên cũng phải tìm ra cô ấy.

-- Đàn em.

Hấn cúp máy, quay sang thở dài ngao ngán.

- Vẫn chưa có tin gì đúng không? – Nhi cau mày.

- Ừ! Hơn hai tuần nay lục tung Sài Gòn và vài tỉnh lân cận rồi nhưng... - Hấn đáp, lời nói ngắt quãng lo lắng.

- Cả những nơi nó có thể đến cũng tìm rồi. – Ngọc.

- Có khi nào cô ấy về Úc không? – Minh sáng mắt.

- Nếu nó về thì nó đã thông báo rồi. Hơn nữa cũng do... - Nhi lại cau mày, liếc xéo hấn và My.

Nhi vừa dứt tiếng thì từ ngoài cổng, chiếc Edo LP640 tiến vào làm cả bọn trở mắt, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhỏ My thì không biết xe của ai nên cũng cố dõi theo.

Nhưng nụ cười của họ có lẽ đã không hề trọn vẹn khi từ trên xe, một chàng trai trong trang phục tài xế bước xuống. Anh ta đậu xe trước nhà rồi đi đến bộ sofa mà họ đang ngồi.

- Thưa, ai là tiểu thư Bảo Nhi ạ? – Anh chàng đó cúi đầu chào tất cả và hỏi.

- Là tôi! – Nhi trả lời, nhìn anh ta bằng ánh mắt đầy hỏi.

- Anh là ai? – Ngọc.

- Thưa, tôi là Minh Quân, tài xế của nhà họ Hoàng. 20 ngày trước cô chủ đã gửi xe này ở bãi giữ xe của sân bay. Hôm qua tôi nhận được phiếu giữ xe của sân bay cùng một lá thư của cô chủ gửi qua đường bưu điện. Trong thư cô chủ đã bảo tôi lấy và lấy về biệt thự này rồi giao chìa khóa xe cho tiểu thư Bảo Nhi.

- Trong thư tiểu thư của anh có nói là đang ở đâu không? – Ngọc.

- Không thưa tiểu thư!

- Vậy còn nơi gửi? – Hấn.

- Chỉ ghi tên người gửi thôi ạ!

- Vậy anh về đi! Để chìa khóa ở đây tôi sẽ cho người lấy và gara. – Nhi lên tiếng, tay ra hiệu cho anh tài xế.

Anh ta cúi chào tất cả rồi bước ra khỏi cổng.

Trong phòng khách, bầu không khí vẫn còn đang căng thẳng đến tột độ. Ai cũng lo đến mức ăn ngủ không yên ngoại trừ nhỏ My.

- Em ra sau vườn đi dạo được không anh Khang? – My nói, tay lay lay vai hấn.

- Ủ! – Hấn trả lời nhưng không thêm nhìn nhỏ.

Sau câu nói của hấn, My quay lưng đi ra vườn theo đường cửa sau nhưng không phải đi dạo mà là đi điện thoại.

- Alo! Tao My nè! – My.

- ...

- Yên tâm, ổn cả. Con cầm đó vẫn chưa về! Mà về làm gì, chết quách cho xong. – My.

- ...

- Ủ! Tao đang từ từ chia rẽ họ. Rồi chúng ta sẽ có được FK mà thôi. – My.

- ...

- Không cần lo. Tao đủ thông minh để nắm tình hình mà. Họ đang rối lên kia kìa. – My.

- ...

- Rồi! Quyết định vậy đi. Bye mày. – My.

- ...

My tắt điện thoại rồi mới bắt đầu đi dạo. Nhỏ không ngờ rằng cuộc điện thoại của mình đã bị một người khác ghi âm lại từ đầu đến cuối.

Nhi sau khi đi rửa mặt vào thì có vẻ cũng không tốt hơn mấy. Ngay lúc đó, chuông điện thoại của Nhi reo lên làm cả bọn nhao nháo. Nhi cầm điện thoại lên, nhìn vào màn hình. Một số lạ, lại còn là ngoại quốc.

- Alo! Who? – Nhi.

- Nói tiếng Việt đi. – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói rất quen thuộc.

- Ken. – Nhi hét lên, đặt điện thoại xuống bàn rồi mở loa ngoài. Ai đấy đều mừng ra mặt.

- Làm gì mà hét kinh thế? – Nó.
- Mà đang ở đâu đó? – Ngọc trách.
- Úc! – Một câu trả lời qua điện thoại nhưng giọng nói lạnh kinh người.
- Mà làm cái trò gì thế hả? Mất tích không dấu vết gì cả? – Mai.
- Tao không mất tích! – Nó.
- Khi nào Như về? – Hấn chen vào.
- ...- Nó im lặng khi nghe giọng nói này từ hấn.
- Sao mà không trả lời Ken? – Nhi.
- Không có gì. – Nó.
- Thế khi nào Như mới về thế? – Minh.
- Ngày mai. Xe đến chưa? – Nó.
- Rồi con quỷ nhỏ. Mà làm bọn tao lo quá đi mất. – Nhi.
- Ủ! Tạm biệt.
- Nè nè...! – Ngọc cố gọi nhưng nó đã cúp máy.

Nó vừa cúp máy thì My bước vào. Nhỏ ngạc nhiên vì sao trông mọi người trông vui vẻ thế kia, trừ hấn đang chau mày khó chịu. Nhỏ đi lại, đứng cạnh ghế hấn rồi đồng thời nhận được một ánh mắt chết người từ Nhi.

- Như còn giận thằng Khang thì phải? – Minh sờ sờ cằm, mặt đăm chiêu suy nghĩ.
- Mà nói gì? – Hấn ngược mặt lên.
- Minh nói Như giận mà. Vậy cũng không hiểu! – Đức Anh nhí nhố chen vào.
- Cái này tao biết. Tao định xin lỗi Như...

Hấn nói đến đây thì nhìn xung quanh. Mọi người đang nhìn hấn bằng ánh mắt trách móc, trừ My. Máu tức trong người nhỏ đang dâng lên.

- Như về rồi sao? – Nhỏ My hỏi.
- Như điện về. – Hấn.
- Vậy Như có nói khi nào về không?
- Như nói...
- Vẫn chưa biết! – Nhi trả lời khi hấn còn chưa nói hết câu.

Cả bọn nhìn Nhi ngạc nhiên. Ánh mắt của Nhi đang che giấu gì đó rất đáng sợ và nguy hiểm làm cả đám im re.

- À! – My.

Tất cả họ sau khi dùng bữa tối thì ra về. Hấn bảo My ra xe trước đợi hấn, hấn để quên đồ ở bàn ăn. My “Dạ” một tiếng rồi bước đi. Còn hấn thì chạy vào tìm Nhi.

Vào đến trong, hấn thấy Nhi đang pha café thì tiếng đến gần rồi cất tiếng:

- Sao lại giấu My chuyện của Như?

Nhi xoay người lại, tay khoanh trước ngực rồi ung dung trả lời:

- Như về thì Khang sẽ biết. Sai lầm của Khang là đã mắng Ken đấy!
- Ý Nhi là gì? – Hấn.

- Không có ý gì cả. Không ngờ Khang lại mù quáng đến thế. Thôi Khang về đi. Tôi mệt rồi nên đi nghỉ trước.

Sau câu nói, Nhi quay lưng bước lên lầu bỏ mặt hắt với những suy nghĩ rối như tơ vò. Nhưng rồi hắt cũng ra xe về nhà sau khi đưa Mỹ về trước.

25. Chương 25: Cơm Cuộn

Tối hôm đó, Nhi kiểm tra mail thì nhận được một tin nhắn từ nó với nội dung như sau:

“ Ngày mai khi tao về, đừng cho ai đến nhà mày. Tao muốn ăn một bữa cơm thân mật với ba đứa bây. Khởi trả lời tin nhắn.”

Nhi là người hiểu nó nhất, là đứa bạn không nhìn cũng biết nó muốn gì. Nay nó đã nói đến như thế thì không còn gì để bàn cãi nữa. Nhi đóng laptop lại, với lấy cái điện thoại rồi dùng tay lướt nhẹ nhàng trên màn hình.

- Mày đã làm đúng rồi đó Ken! – Ý nghĩ không thành lời của mình làm Nhi an tâm đi ngủ với một nụ cười vương vấn trên gương mặt không tì vết.

Sáng hôm sau...

- Mày dậy sớm y như con Ken đó Ju! – Ngọc từ trên lầu đi xuống cùng Mai.

- Hôm nay tao vui nên dậy sớm. – Nhi từ tốn trả lời.

- Cũng đúng! Hôm nay con Ken về nên tao cũng vui quá đi mất. – Ngọc ngó vội ly sữa.

- Mở tiệc ăn mừng không? – Mai kéo ghế ngồi xuống cạnh Ngọc.

- Không được! – Nhi.

- Tại sao? – Ngọc và Mai đồng thanh.

- Hôm qua nó gửi mail cho tao. Nó nói chỉ muốn ăn một bữa với riêng ba đứa mình thôi. Không cho ai đến nhà. – Nhi.

- À! – Ngọc.

- Còn FK thì sao? Chẳng lẽ...- Mai hơi ấp úng.

- Cả họ cũng vậy thôi. Khang sẽ đi chung với nhỏ Mỹ còn gì! Tao biết con Ken đang nghĩ gì. – Nhi.

- Ủ! Lần đó ở bar rõ ràng là nhỏ Mỹ buông ly rượu. Tao không ngờ Khang lại tỏ thái độ như thế!? – Ngọc.

- Thôi đi học. – Mai.

Ba đứa đứng dậy ra xe.

Ở trường...

Hôm nay tâm trạng của FK tốt hơn hẳn. Mai vừa vào lớp đã kéo Lâm xuống căn tin với một cái hộp nhỏ nhỏ trên tay làm Lâm không khỏi tò mò. Mỹ thì cứ quần lấy hắt như sam. Nhưng nhìn thái độ của hắt thì Minh đoán chắc đó chỉ là tình cảm anh em mà thôi. Điều Minh thắc mắc là sao hắt cứ làm quá lên mỗi khi ai làm gì Mỹ thế không biết.

Ở căn tin...

Mai kéo Lâm ngồi vào một bàn trống cạnh cửa sổ. Nàng để chiếc hộp mình mang theo lên bàn, thái độ hờ hững làm Lâm thấy vui vô cùng.

- Mai làm cho Lâm nè! Sáng Mai dậy sớm chuẩn bị cho Lâm đó! Lâm ăn thử đi. – Mai vừa nói vừa mở hộp ra.

- Là cơm cuộn sao? Trông ngon quá! – Lâm hồ hởi.

- Lâm há miệng ra Mai đút cho nha! – Mai.

- Thôi chỗ đông người mà. Lâm tự ăn được. – Lâm.

- Đi mà! Không thôi Mai giận Lâm luôn. – Mai làm nũng.

- Thôi đừng giận Lâm nha. Được rồi! – Lâm.

Mai vừa gấp một miếng cơm đưa gần tới miệng Lâm thì...

- Cho mình ngồi chung nha bạn. – Một giọng nói làm cho Mai đánh rơi miếng cơm đó xuống bàn.

Mai và Lâm quay sang nhìn. Nhỏ Huyền 11C. Hai người chưa kịp trả lời thì nhỏ đã kéo ghế ngồi xuống.

- Hai người đang ăn cơm cuộn hả? Trông ngon quá. Cho mình ăn với nha. Huyền.

Lần thứ hai, Mai và Lâm chưa kịp trả lời thì nhỏ đã gấp một miếng cho vào miệng.

- Cũng được đó! Mua ở đâu vậy? – Huyền.

- Cô là ai mà vô phép thế? – Lâm trừng mắt với nhỏ làm nhỏ sợ sệt.

- Em... em...- Nhỏ Huyền.

- Đây là tôi chuẩn bị cho Lâm! Cô tránh ra cho tôi. – Mai xô nhỏ ra, nhưng nhỏ kịp cầm tay Mai lại.

- Sao? Định đánh tôi à? Mọi người lại đây xem tiểu thư Yến Mai lớp 11A định đánh tôi đây này. – Nhỏ Huyền la lên.

Mọi người bắt đầu nhìn chằm chằm về bàn của Mai. Lâm thấy nhỏ Huyền đang siết chặt tay Mai thì tức điên lên, kéo Mai ra rồi tát cho nhỏ làm nhỏ choáng váng ngã nhào xuống sàn nhà.

- Đừng động bàn tay bần thỉu của cô vào con gái của tôi. Tôi cấm cô chạm vào thậm chí lại gần cô ấy! – Lâm hét vào mặt nhỏ Huyền, ánh mắt tức giận tột độ.

- Anh vì con nhỏ đó mà đánh em sao anh Lâm? Người anh yêu là em mà! – Nhỏ Huyền gân cổ lên cãi.

- Cô câm cho tôi. Tôi không bao giờ ưa hay thích tiếp xúc với hạn người bần thỉu như cô. Còn các người, làm việc của mình đi.

Lâm sau khi quát thẳng mặt nhỏ Huyền thì quay sang những ánh mắt tò mò mà mắng. Quay sang Mai, Lâm nhìn thấy tay Mai đang rướm máu thì lòng đau như cắt. Chết lúc nãy nhỏ Huyền đã cố tình cào vào tay cô. Lâm lờm nhỏ Huyền làm nhỏ khiếp sợ rồi dìu Mai lên phòng y tế.

- Mai ngồi đây đi để Lâm đi lấy thuốc khử trùng. – Lâm nhẹ nhàng vuốt tóc Mai rồi quay đi.

- Sao lúc nãy Lâm không cho Mai đánh nhỏ? – Mai.

- Lâm không muốn người mà Lâm yêu phải chạm bàn tay ngọc ngà vào con người không ra gì đó! – Lâm vừa nói vừa đi lại giường mà Mai đang ngồi với thuốc khử trùng, băng gạc vào bông gòn trên tay.

- Còn cơm cuộn Mai chuẩn bị cho Lâm coi như xong! – Mai buồn bã.

- Không sau hết. Mai đừng buồn nữa. Sau này khi Lâm cưới Mai rồi thì Mai tha hồ mà trở tài!

Lâm cười nhẹ ôm Mai vào lòng. Cái ôm của Lâm đối với Mai là một bến bờ rất vững trãi, cho dù sóng to gió lớn đến thế nào Mai vẫn ở bến bờ này.

Nhỏ Huyền đứng ngoài cửa phòng y tế nhìn vào mà không nén được tức. Cũng may là có Quyên và Vân ngăn lại không thôi thì to chuyện. Hai nhỏ kéo Huyền lên lớp.

26. Chương 26: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 01)

Tan học...

Nhi, Ngọc đang đi tới cửa thì hấn chạy tới:

- Khang muốn đến nhà Nhi xem tình hình của Như! – Hấn vừa dứt lời thì nhỏ My từ sau chạy lại khoác tay hấn.

Nhi nhìn hay người cười khinh rồi cất tiếng:

- Không cần đâu! Mà tôi nghĩ Khang bạn đi chung với người khác rồi!

- Đi chung không được sao Ju? – Ngọc hỏi ngây ngô.

- Biết tính nó mà! – Nhi trả lời lạnh tanh.

- Nhưng Khang lo cho Như! – Hấn bắt đầu nổi nóng.

Từ phía sau, Mai khoác tay Lâm đi lên, cùng lúc có cả Minh và Đức Anh.

- Có chuyện gì à? – Mai khó chịu lên tiếng.

- Về chung không được sao? – Hấn cố nén giận nói với Mai.

- Mai không biết! Không phải nhà của Mai. – Mai.

- Cho bọn mình đi chung với đi! – Nhỏ My lay lay tay của Nhi, cố nói giọng đáng thương.

Nhi nhìn bộ dạng của nhỏ: Thật đáng khinh bỉ.

- Thôi được rồi! – Nhi cười lạnh trả lời.

- Vậy thì tốt rồi! – Minh hồ hởi.

- Nhưng có chuyện thì đừng hối hận đấy! – Nhi nhắc nhở.

- Đi thôi đừng nói nhiều nữa. – Ngọc.

Cả bọn kéo nhau đi. Mỗi người một xe, nhưng My thì tất nhiên đi chung với hấn.

Đến nơi, tất cả mọi người vui mừng chạy vào phòng khách. Rồi bao nhiêu mệt mỏi của họ biến mất ngay lập tức khi thấy nó đang ngồi mãn mê ly rượu vang đỏ trên tay. Nó đang ngồi đấy! Đó là sự thật. Ai cũng vui thấy rõ chỉ có nhỏ My là bức bối khó chịu.

Nó quay ra với một nụ cười tươi vô cùng nhưng nụ cười đó xuất hiện trên mặt nó chưa được 3s thì biến mất. Thay vào đó là gương mặt lạnh và ánh mắt tử thần.

Ngọc và Mai vui đến mức chạy vào ôm lấy nó ngay, Nhi nhẹ nhàng đi sau hai người họ, tiếp theo là FK cùng nhỏ My.

- Mà làm bọn tao lo quá! – Ngọc khóc òa lên.

- Con quỷ nhỏ! Tao nhớ mày quá. – Mai cũng khóc.

- Được rồi! Tao đang ở đây là ổn rồi.

Nó nhẹ nhàng nói với hai đứa rồi buông hai đứa ra lau nước mắt. Nó cười nhẹ, một nụ cười ấm lòng.

Xong nó đứng dậy, dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Nhi. Nó đã nói với Nhi không cho bất kì ai đến. Vậy mà bây giờ có thêm những 5 người.

Nhi đủ thông minh để biết rằng nó đang bực. Nhưng thái độ của cô bình tĩnh đến lạ. Nhi tiến lại ôm chầm lấy nó làm nó khá bất ngờ.

- Có một niềm vui nhỏ ày nên mới gọi họ đến! – Nhi thì thào vào tai nó đủ để hai người nghe thấy rồi buông nó ra.

Nó nhìn vào ánh mắt của Nhi. Một ánh mắt cầu khẩn nhưng cứng rắn làm người khác tin vào mình. Miệng nó nhếch lên một nụ cười đồng ý. Nhi thở phào nhẹ nhõm.

- Như đi làm mọi người và My lo quá! – Nhỏ My từ đâu lên tiếng.

Vừa nghe giọng của nhỏ, nó đã bực mình.

- My nói đúng đó! Ai cũng lo cho Như hết, nhất là...- Minh nói đến đây thì liếc sang hần.

Nó hiểu, rồi nó lại cười, một nụ cười nửa miệng đầy thách thức.

- Như sang Úc thật sao? – Đức Anh.

- Ủ! Có chút chuyện. – Nó.

Lúc này thì mọi người mới để ý đến nó. Từ lúc họ bước vào nhà đến giờ nó cứ nhìn chăm chăm vào hần như muốn xé nát hần ra trăm mảnh. Nhưng hần vẫn nhìn nó bằng ánh mắt xen lẫn nhiều cảm xúc, vừa mừng vì nó đã về, vừa sợ nó giận chuyện lần trước, vừa giận vì nó đi mà không nói tiếng nào. Nói cho cùng thì hần cũng chỉ im lặng đáp lại ánh mắt của nó.

- Nếu đã đến thì cùng vào ăn tối luôn đi. Hôm nay tôi nấu! – Nó nói rồi quay lưng bước vào trước.

- Như biết nấu ăn? – Bây giờ thì hần mới lên tiếng.

- Không những biết nấu mà còn nấu rất ngon nữa là khác! – Ngọc giật chổ hần.

- Các người tu bao nhiêu kiếp mà được ăn món nó nấu thế kia! – Nhi cười châm chọc.

- Thôi vào đi tôi đói lắm rồi đó. – Đức Anh nhí nhố.

Cả bọn cùng bước vào, tất nhiên là có cả nhỏ My. Nhưng khi nhỏ đi sụt qua người Nhi thì:

- Đến giờ nhập tiệc rồi. – Một giọng đầy ma khí làm nhỏ giật bắn người.

Tất nhiên nhỏ nhìn xung quanh và bắt gặp Nhi đang nhìn mình đầy sát khí.

Họ vào bàn. Nó ngồi ghé đầu với ly rượu vang trên tay nhìn rất ma mị và quyết rũ. Các món ăn hôm nay là do nó đích thân xuống bếp nấu cho ba đứa, nhưng không ngờ lại ra thế này.

- Woa! Trong ngon quá đi mất! – Nhỏ My làm như trẻ con.

- Có độc đấy! Ăn vào chết ngay. – Nó đang đi xung quanh rót rượu ọi người thì cất giọng.

- Nhưng thật sự nhìn rất ngon miệng đấy! – Minh khen.

- Chắc Như là một người rất cầu toàn trong mọi việc nhỉ? – Đức Anh dò xét.

- Không hần! – Nó nhún vai.

Nó đi từ từ, rồi cuối cùng cũng đến chỗ hần. Một tay nó nhẹ nhàng nâng miệng chay, tay kia cũng nhẹ nhàng đưa thân chai lên rót rượu vào ly. Nó trông rất đẹp, một nét đẹp chết người.

Hần cứ nhìn nó trân trân. Nhỏ My thấy thế thì giật mạnh tay hần làm hần quay về với thực tại.

Nó tiếp tục đi đến chỗ My. Cũng là động tác rót rượu lúc nãy, không thiên vị với bất kì ai.

- Ái! – Nhỏ My bỗng thét lên.

Nó dừng tay. Tất cả mọi người dồn ánh nhìn về nhỏ. Thì ra do bất cẩn nhỏ đã hất tay mạnh làm ly rượu đổ ra bàn rồi tràn lên người nhỏ. Quần áo nhỏ giờ dính toàn rượu vang.

- Trời ạ! Em bất cẩn quá! – Nhỏ nắc lên.

- Lên phòng tôi chọn một bộ mà thay đi! Nhưng chớ có động vào đồ đạc. – Nhi khó chịu lên tiếng.

- Xin lỗi đã phiền. – Nhỏ nói rồi bước đi.

Nó quay về chỗ của mình rồi nâng ly lên uống mà không biết rằng mọi người đang chờ câu uống mừng của nó.

- Ăn được chưa? – Câu hỏi trẻ con của Ngọc làm tất cả bật cười, trừ nó và hấn.

- Ăn đi! – Nó lạnh lùng.

Mai, Nhi và Ngọc cầm đũa lên gấp thức ăn. Xem ra FK còn do dự tay nghề của nó nên khá lưỡng lự.

- Ăn thử xem! – Nhi nói rồi nhét một miếng vào miệng Minh làm tim chàng đập thành thịch như muốn rớt ra.

Minh từ từ cảm nhận. Đột nhiên mắt chàng sáng lên. Minh quay sang ba người kia gật đầu thì ba chàng mới “dám” nếm thử.

- Ngon thật! – Hấn lên tiếng.

- Ăn đi! – Ngọc.

Mọi người bắt đầu bữa tối có vẻ rất vui. Nó thì cứ nhâm nhi ly rượu mà không thử một miếng. Chén nó thì đầy ắp thức ăn do ba đứa gấp. Hấn thì thỉnh thoảng mới cầm đũa vì hấn cũng nhâm nhi ly rượu của mình.

Nhỏ My sau khi lên cầu thang thì mở cửa từng phòng mà xem. Thì ra ly rượu lúc nãy là nhỏ cố tình làm đổ. Nhỏ mở cửa lần lượt từng phòng. Đầu tiên là phòng số 04, rồi số 03 và số 02. Nhỏ chắc chắn rằng ba căn phòng mà mình vừa đi qua không có phòng nào là phòng của nó cả. Vì từ nãy đến giờ phòng nào cũng có bức ảnh của từng người, lần lượt là Nhi, Ngọc rồi đến Mai, chỉ có nó là chưa có.

- Tại sao phải nghe lời con Nhi đó. Mình thích đi phòng nào là chuyện của mình. – Nhỏ lẩm bẩm.

My bước từng bước trên dãy hành lang vừa dài vừa rộng cùng ánh đèn màu vàng nhạt lãng mạn. My thầm nghĩ rằng tại sao Tứ Đại lại giàu có và sung sướng đến thế, một cuộc sống mà nhỏ còn thua xa.

Nhỏ bước đến một căn phòng khác. Trước cửa phòng là số 01 được cẩn rất tinh tế trên cánh cửa.

Nhỏ mở cửa bước vào. Một mùi hương của hoa hồng làm My cả thấy thích thú. Ba căn phòng mà nhỏ vừa đi qua cũng có những mùi hương riêng biệt, căn phòng này cũng thế. Nhỏ nhìn xung quanh. Tất cả tối om, chỉ có ánh sáng loe lét của hoàng hôn hắt từ ban công vào nhưng bị rèm cửa che khuất. Nhỏ tìm công tắc rồi bật lên.

1s...

2s...

3s...

My sững người. Căn phòng gọn gàng đến mức hoàn hảo. Màu hồng phấn và màu trắng hòa quyện rất tinh tế. Trên giường, một chiếc hộp màu hồng có khắc tên nó đang đóng hờ.

My tò mò tiến lại bên giường nó và mở chiếc hộp ra. Nắp hộp vừa được mở nhỏ đã phải lấy tay che miệng lại ngăn cản tiếng hét của mình. Trong hộp là súng, một cặp súng tĩa.

- Hàng lậu sao? – Nhỏ thầm nghĩ rồi cầm cây súng lên.

Một cây súng đẹp nhưng đối với nhỏ My là khá nặng. Nhìn sáng bóng như chưa có ai cầm.

Nhỏ vội vàng bỏ trở lại vào hộp rồi bước đến tủ quần áo. My mở tủ ra.

- Woa!

Tủ quần áo của nó thật sự rất nhiều, quá nhiều là khác. Nhưng sao gam màu chủ đạo lại là trắng và đen, những màu khác hơi ít.

Đột nhiên cơn giận từ đâu ập đến trong đầu My.

- Tại sao con quỷ này lại có một cuộc sống sung sướng như thế. Tất cả bốn đứa nó, tại sao lại thế. Lại còn nhận được sự quan tâm của FK, tại sao chứ.

Vừa nói, My vừa lôi hết quần áo trong tủ ra quăng xuống đất rồi dùng chân giẫm lên. Nhỏ nhìn vào tủ. Bên trong đó còn một chiếc hộp nữa, lại là một chiếc hộp màu đen.

My lôi chiếc hộp rồi mở ra. Bên trong đó, một bức hình được lồng vào khung bằng bạc rất tinh tế. Bức ảnh chụp một bà lão cùng với một cô bé khoảng 8 tuổi, gương mặt rất giống với nó.

- Mày chụp cùng một cụ già nào thế? – Nhỏ My cười đều rồi buông bức hình xuống đất.

“ Choang!”. Tiếng khung hình vỡ vang cả phòng làm nhỏ My thích thú. Nhỏ tiếp tục dùng chân giẫm lên không thương tiếc.

- Cho chết này! – Nhỏ kiên tục lặp lại câu nói đó.

27. Chương 27: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 02)

Mọi người dưới lầu vẫn đang ăn uống vui vẻ. Mai và Lâm thì rất thân mật như người trong gia đình với nhau. Nó cứ uống rồi rót, uống rồi rót mà chẳng quan tâm đến ai. Hấn cũng uống, thỉnh thoảng quay sang nhìn nó xem thế nào, nhưng kết quả chỉ làm hấn thất vọng.

Nhi đang bực mình vì My ở trong phòng mình lâu quá. Hơn nữa Nhi đang có chuyện cần công bố nhưng thiếu My thì làm sao được. Nhi kéo ghế đứng dậy bước lên lầu.

- Mày đi đâu đó Ju? – Nó.

- Tao lên phòng xem thế nào! – Nhi trả lời nhưng không quay lại.

Đến nơi, Nhi ngạc nhiên vì phòng mình không có ai cả, vẫn tối om. Cô quay lưng bước ra thì để ý thấy ở cuối hành lang, phòng của nó cửa đang khép hờ và trong phòng đang sáng.

- Con nhỏ đó ở trong phòng của con Ken! Có chuyện rồi! – Nhi nói rồi liền chạy lại phòng nó.

Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa vào, cố gắng không gây tiếng động. Đập vào mắt cô là một cảnh tượng có thể khiến cho nó giết người: Quần áo nằm rải rác dưới đất còn nhỏ My thì đang ra sức giẫm lên một thứ gì đó.

- Cô đang làm cái trò gì thế hả? – Nhi tức giận đẩy mạnh cửa xông vào.

Nhỏ My giật bắn người vì có người đột nhiên bước vào. Nhi nhìn vào thứ mà nhỏ đang ra sức chà đạp rồi phải đưa tay lên ngăn tiếng hét của mình lại giống My lúc nãy. Thứ mà nhỏ đang giậm lên là bức ảnh đầu tiên mà cũng là cuối cùng mà nó – Hoàng Minh Thanh Như chụp với bà ngoại của mình.

- My...My... My thấy bức ảnh trên bàn, định...định cầm lên xem nhưng...nhưng lỡ...lỡ....lỡ...làm ...làm...rơi. – Nhỏ My rung sợ trả lời Nhi.

Lúc này thì Nhi hết kiềm chế nổi, bước lên nắm cổ áo nhỏ rồi quát:

- Cô toi mạng! – Một giọng nói lạnh đến cực độ, thể hiện sự tức giận và quát thật lớn làm cho dưới lầu ai cũng nghe thấy.

Có linh cảm không hay nên tất cả chạy lên xem thế nào. Nó là người lên đến đầu tiên.

- Phòng của tôi sao lại thế này hả?

Nó hét lên rồi chạy tới túm lấy cổ áo của My, cùng lúc mọi người cũng lên đến. Nhưng tay nó chưa chạm được My thì chân nó đã giẫm phải một thứ gì như mảnh vỡ thủy tinh. Nó nhìn xuống, rồi nó không phản ứng gì.

Ngọc và Mai thấy nó khựng lại nên nhìn xuống dưới đất. Một lần nữa họ phải ngăn tiếng hét của mình lại vì vật thể dưới chân nó.

- Có chuyện gì? – Hấn bực bội lên tiếng.

Không ai trả lời, chỉ có nó là đang từ từ quỳ xuống dưới đất, mặt cho thủy tinh vỡ đang vương vãi khắp nơi. Nhỏ My thì ngồi co ro một góc vì sợ.

Hắn thấy nó như thế thì chạy lại nắm tay nó kéo ra, không thể để cho nó bị thủy tinh cắt được. Nó quay sang nhìn hắn, một ánh mắt đến từ địa ngục làm hắn phải buông lỏng tay nó ra. Nó quay lại rồi quỳ xuống.

Tất cả mọi người sững sốt. Từ khoe mắt nó, hai hàng nước mắt đang tuông đầm đìa. Nó đang khóc, khóc rất nhiều. Nhi là người hiểu vấn đề nhất nên chạy lại ôm nó nhưng bị nó đẩy ra xa làm Nhi té nhào, Minh nhanh chóng đỡ lấy Nhi.

Nhi nhìn nó, một ánh mắt đầy xót xa, không có chút gì là giận. Cô cũng bắt đầu khóc, Ngọc và Mai cũng khóc. FK thì chẳng hiểu chuyện gì nhưng cũng dõi theo họ. Hắn đi đến đỡ nhỏ My đứng dậy.

- Con xin lỗi! Con xin lỗi ngoại! Lỗi là do con! – Nó hét lên. Trong giọng nói của nó chứa đựng sự đau đớn đến chết người...

...*** 7 năm về trước...

- Dù có chết bác sĩ cũng phải để tôi hiến tủy cho con bé! Làm ơn! – Một bà lão tầm 60 đang quỳ mà vang xin một vị bác sĩ.

- Nhưng thưa bác, tuổi của bác tôi e là...- Vị bác sĩ ghen ngào đỡ bà ấy đứng dậy.

- Bác sĩ làm ơn đi! Cái mạng già của tôi thì đáng gì! Tôi cầu xin bác sĩ mà.... – Bà ấy bắt đầu khóc.

- Bác à, ngoài bác ra chắc chắn là còn người cùng chung nhóm tủy với cháu bé mà bác. – Bác sĩ cố gắng khuyên bà ấy.

- Làm ơn đi bác sĩ. Tôi biết tình hình của con bé đang nguy cấp mà bác sĩ. Xin bác sĩ! – Bà ấy cố gắng cầu xin.

Vị bác sĩ nhìn bà lão. Ông ấy biết bà ấy rất thương cháu. Hơn nữa, nhóm tủy lần này của cháu bà ấy thuộc nhóm tủy hiếm, 20.000 người mới có 1 người. Nay người trong nhà cùng chung nhóm tủy thì tốt rồi. Nhưng bà ấy già rồi, cho dù ca phẫu thuật thành công, mạng sống của cháu bé được bảo toàn thì sức khỏe của bà lão cũng không cho phép điều đó.

Thở dài ngao ngán, vị bác sĩ cứng rắn trả lời:

- Nếu như bác đã nói như thế thì tôi sẽ để bác hiến tủy cho cô bé. Nhưng bác phải kí vào cam kết này...

Nói đoạn, ông quay sang lấy trong xấp hồ sơ trên bàn ra một bản cam kết chỉ vài dòng nhưng xem ra khá quan trọng.

Bên trong đó viết nếu như ca phẫu thuật của cháu bé thành công nhưng người hiến tủy gặp phải vấn đề về sức khỏe yếu thì bệnh viện và các y bác sĩ trong ca phẫu thuật hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm.

Bà lão vừa đọc xong thì kí vào ngay mà không nghĩ ngợi gì. Vừa lúc đó, ba mẹ của cháu gái bà ấy chạy đến.

- Mẹ à! ...- Người phụ nữ kia khóc lên rồi quỳ bên chân bà ấy.

- Mẹ già rồi, sống cũng không bao lâu. Nó là đứa cháu ngoại duy nhất của mẹ nên mẹ phải cứu nó. – Nói xong, bà ấy cố kìm chế nước mắt mà đỡ người phụ nữ kia đứng dậy.

- Mẹ! – Chồng của người phụ nữ nói duy nhất một chữ rồi ôm chầm lấy bà lão.

Sau khi ông buông bà lão ra thì vị bác sĩ đã thay xong quần áo phẫu thuật đi đến.

- Mời bác đi theo cô y tá này. Các anh chị giúp bà đây làm thủ tục. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức! – Nói xong, ông ấy thở một hơi dài.

Xong, bác sĩ bước vào phòng phẫu thuật để khử trùng tay và các thiết bị. Ba mẹ cô bé đi làm thủ tục xong thì đứng trước cửa phòng phẫu thuật đợi. Bà lão đã vào trong trước.

10' sau, băng – ca đẩy cô con gái nhỏ của họ xuất hiện. Hiện giờ cô bé thật sự đang rất nguy cấp, phải trợ thở bằng bình oxy. Người phụ nữ mẹ cô bé chỉ có thể nắm tay cô con gái rồi hôn nhẹ lên trán cô bé trước khi con bà vào phòng phẫu thuật.

Băng – ca đang từ từ khuất sau cánh cửa, người phụ nữ đó không kiềm chế được mà định xông vào nhưng chồng bà đã kịp ôm bà lại.

Đèn phòng phẫu thuật sáng lên. Trước phòng phẫu thuật, một cặp vợ chồng đang ngồi đợi vẻ sợ hãi. Người chồng cố giữ bình tĩnh để an ủi vợ mình.

- Thanh Như của chúng ta sẽ không sao đâu, em đừng khóc nữa. Em như vậy mẹ và con sẽ không vui đâu.
- Người đàn ông cố gắng không khóc.

5 tiếng sau, đèn phòng tắt, vị bác sĩ bước ra. Hai người nhanh chóng chạy lại.

- Con và mẹ thì thế nào rồi bác sĩ? – Người phụ nữ không cầm được nước mắt.

- Bé gái đã qua khỏi nguy kịch rồi. Còn bà ấy vẫn còn hôn mê. Nhưng các vị đừng lo, bà ấy sẽ tỉnh lại trong khoảng 4 tiếng. – Bác sĩ mỉm cười nhẹ nhai, cố trả lời.

- Vậy thì tốt rồi. Vậy khi nào chúng tôi có thể vào thăm họ? – Người đàn ông.

- Chúng tôi sẽ chuyển cô bé đến phòng hồi sức, ngay sau đó các vị có thể đến thăm. Còn bà lão thì phải chuyển đến phòng theo dõi để chúng tôi xem xét. – Bác sĩ.

- Cảm ơn bác sĩ!

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi.

Sau khi cô bé đó chuyển về phòng hồi sức thì ba cô bé ở lại chăm sóc, còn mẹ cô chạy đi xem bà lão thế nào.

Bà ấy vừa chạy đến phòng hồi sức thì các y tá đã ngăn không cho vào. Bà lão đó – mẹ của bà đang nằm trên giường bệnh, nhịp tim rất yếu.

- Làm ơn đi! Mẹ tôi ...- Bà ấy khóc.

- Nhưng thưa phu nhân, hiện giờ không thể nào đâu ạ.

Cô y tá vừa dứt lời thì nhìn thấy bà lão mơ màng tỉnh lại. Bà lão đang dùng tay cố ra hiệu một việc gì đó. Người phụ nữ nhận ra mẹ mình đang gọi mình nên dùng hết sức mà vùng vẫy, cuối cùng thì cũng chạy vào trong được, các y tá gấp rút chạy theo.

- Mẹ à, con đây mẹ, mẹ mau khỏe lại nha mẹ. – Người phụ nữ nắm lấy tay bà lão mà khóc.

- Mẹ... mẹ nghĩ mẹ không...không ổn rồi. – Bà lão thều thào.

- Mẹ đừng nói vậy. Thanh Như yêu mẹ như thế, mẹ phải vì cháu của mẹ mà cố gắng lên nha mẹ.

- Mẹ... mẹ có chuyện này cần phải nói ra. Con phải giúp mẹ.

- Mẹ à, mẹ mau khỏe lại rồi mẹ hãy nói ra. Mẹ ơi...

- Không được đâu... Con nghe mẹ, con phải hàng gần quan hệ giữa Như và ba nó nghe chưa, mẹ...mẹ...

- Mẹ à. – Người phụ nữ gào thét trước khi bị hai nữ y tá kéo ra khỏi phòng.

Bác sĩ chạy đến rồi đóng chặt cửa lại. Họ đang thực hiện các thao tác sơ và cấp cứu cho bà lão. Người phụ nữ cố tỏ ra mạnh mẽ mà nước mắt cứ tuông rơi. Bà ấy đứng ngoài phòng kính dõi theo từng hành động của những người trong căn phòng kính đó.

Sau một hồi cố gắng hết sức, các y bác sĩ kéo chăn đắp mặt bà lão lại rồi bước ra. Người phụ nữ kia thì ngất xỉu. Vừa lúc đó, chồng bà chạy tới và bế bà về khu nghỉ dưỡng...

...Cô con gái của họ hồi phục nhanh gấp đôi người bình thường làm ai nấy cũng vui mừng. Nhưng trong lòng họ vẫn canh cánh nỗi đau một người thân vừa mới mất đi. Hai vợ chồng đó quyết định sẽ nói cho con gái họ biết rằng ngoại nó đã mất, và rồi...

- Ba mẹ gạt con, trả bà lại cho con...- Đứa bé khóc lên, người phụ nữ ôm nó vào lòng.

- Bà đã đến thiên đường rồi Như à. Bà vẫn dõi theo con đó Như...- Mẹ nó có ngăn nước mắt chảy.

- Mẹ nói dối. Con không phải trẻ con, không phải những đứa trẻ ngu ngốc kia đâu mà ba mẹ gạt con. Rõ ràng là tại con nên ngoại mới chết, tại con hết, con đang chết.

Nói đến đây, nó vùng chạy khỏi vòng tay mẹ nó nhưng đã bị ba nó ôm lại.

- Như ngoan đi, ngoại mà biết con thế này ngoại sẽ không vui đâu! Ngoan nghe lời ba mẹ đi. – Ba nó an ủi.

- Ông buông tôi ra. Tôi ghét ông. Ông không thương tôi. Ông tránh xa tôi ra mau. Ông là người độc ác. Ba tôi chết rồi. – Nó đẩy ba nó ra rồi ngồi co ro một góc mà khóc.

Ba nó biết tại sao nó hận ông ấy như thế. Cứ mỗi lần ông ấy bực tức chuyện gì là lại lôi nó ra đánh. Làm ăn thua lỗ, cãi nhau với ai thì nó lại là thứ xả giận. Có một lần, ngoại nó đã đỡ một gậy cho nó mà không đi lại được gần 3, 4 ngày. Thử hỏi một đứa trẻ, lại là con gái, phải chịu những trận như vậy thì có bị tổn thương thể chết lẫn tinh thần nặng nề như thế không?

Kể từ ngày hôm đó, nỗi đau vật cứ im sâu như khắc vào trong ký ức của nó. Nó nghĩ rằng nó đã hại chết ngoại nó. Nó sợ phải nhìn thấy bức ảnh mà mình chụp chung với ngoại, nhưng nó càng sợ hơn khi bức ảnh đó rời xa nó. Bức ảnh được lồng khung kỹ lưỡng và cất trong một chiếc hộp màu đen là dường đã làm cho nó.

Và cũng kể từ hôm đó, nó biến thành một con người khác, một con người lạnh và đáng sợ.

Ba đứa kia là người hiểu hết nỗi mất mát của nó to đến đâu. Họ ra sức bảo vệ và tránh đụng đến nỗi đau của nó đến từng chi tiết nhỏ nhất...***.

28. Chương 28: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 03)

Quay trở lại phòng nó hiện giờ, mọi thứ vẫn chìm sâu trong vô vị và sự lạnh lẽo.

Nó vẫn quỳ đó, nước mắt vẫn rơi nhưng rơi trong im lặng. Nhi muốn ôm nó nhưng Minh đã ôm cô vào lòng vì sợ nó sẽ xô Nhi ra lần nữa. Hấn đang vỗ về đứa em họ của mình, nhỏ đang sợ sệt tột độ. Mai sà vào lòng Lâm mà khóc. Đức Anh ôm Ngọc vào lòng. Tuy rằng họ chẳng biết chuyện gì.

Nó quệt nước mắt, nói đúng hơn là không còn khóc tiếp nữa. Từng bước chân của nó tiến thẳng về phía nhỏ My và hấn. Nhỏ My sợ chết khiếp, rụt đầu vào ngực hấn.

- Như à My xin lỗi! My...My thấy bức ảnh trên...trên bàn thì...thì định cầm lên xem...xem nhưng vô...vô ý làm...làm...làm rơi. – Nhỏ My nấc lên từng tiếng.

Nó vẫn im lặng. Bây giờ nó đang đứng trước mặt hai người bọn hấn, xung quanh đó, tất cả mọi người đang lo sợ nhìn nó.

Ánh mắt của nó vô cùng nguy hiểm. Nhỏ My đến một cái ngược lên cũng không dám mà còn run cầm cập.

- Chân bạn chảy máu đó Như! – Hấn nói với nó, nhưng vòng tay thì vẫn ôm chặt nhỏ My.

- Tại sao mày dám làm vậy hả con khốn? – Nó nhìn chằm chằm vào My như kẻ đi săn nhìn con mồi

- My...My không làm...làm...

- Mày cầm miệng lại cho tao. Bức ảnh làm sao ở trên bàn hả?

Vừa dứt lời, nó lao đến nắm đầu nhỏ My kéo ra làm hấn không kịp phản ứng.

- Còn chối nữa! – Nó ném My trúng tường rồi tiến lại nắm cổ áo nhỏ.

- My...My...không có. – Nhỏ lại nấc lên.

- Dám làm mà không dám nhận này! – Nó đập đầu My vào tường liên tiếp.

- Cô có thôi đi không hả? My nói là My không có làm rồi còn gì. – Hấn xô nó ra trước khi nó đánh nhỏ My tiếp.

Nó nhìn hấn. Trong vòng tay của hấn, nhỏ My đang khóc lên.

- Mày đau sao? Tao ày cơ hội lần cuối, mày nhận không? – Giọng nói đầy sát khí của nó kèm theo cái chỉ tay thẳng mặt nhỏ My.

Nhỏ My nhìn nó rồi lắc đầu chối tội.

- Mày còn ở đó mà...

“ Bốp!”. Âm thanh của một cái tát tay thật mạnh vang lên.

Nó đưa tay lên má mình, chỗ đó đang sưng lên. Hấn nhìn vào bàn tay hấn, bàn tay mà hấn vừa đánh người con gái mình thương yêu. Nó chưa nói hết câu thì đã ăn ngay một cái tát từ hấn.

- Như...Như có sao không? – Hấn nắm lấy tay nó.

Nó ngược lên nhìn hấn rồi hất tay hấn ra. Từ khe miệng của nó, một dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống cằm. Gương mặt nó ngay lúc này còn đáng sợ hơn cả thần chết.

- Xin lỗi Như! Khang không...không cố ý! – Hấn định đưa tay lên miệng nó thì...

“ Bốp”. Lại một cái tát tay nữa, nhưng không phải là từ nó mà là của Nhi. Nhi đang nhìn hấn bằng ánh mắt đỏ ngầu tức giận rồi nhào đến ôm nó. Nó lại xô Nhi ra lần nữa rồi tiến lại nắm đầu kéo nhỏ My ra lần nữa.

- Mày dám làm thế với ngoại tao! Ai ày cái gan đó hả? – Nó vừa nói vừa đập liên tiếp đầu nhỏ My vào tường.

- Cô có thôi đi không hả?

Hấn nhào đến kéo nó ra khỏi người My. Nhưng lần này thì Minh và Đức Anh đã chạy đến ngăn hấn lại.

- Bọn bây làm gì thế hả? Buông tao ra mau. Không thôi cô ta sẽ giết người đó! Buông tao ra. – Hấn cố gắng la lên và vùng vẫy khỏi hai người đó nhưng vô ích.

- Mày nghe tao nè Khang! Mày chưa hiểu chuyện gì mà mày kết tội Như rồi ! Mày có phải đàn ông không hả? – Minh quát hấn làm hấn hơi ngơ ngai.

Họ quay sang nhìn nó. Nó đang xốc cổ áo My lên. Nhìn nó bây giờ thật sự rất đáng sợ, cứ như nó sẽ xé xác My ra vậy.

- Tao ày cơ hội lần cuối, mày đã làm gì bức ảnh của ngoại tao? – Nó chỉ vào mặt My.

- My...My...- Nhỏ My lấp bắp rồi lắc đầu phủ nhận.

- Không nhận này. – Nó quát thật mạnh đầu nhỏ My xuống, lần này thì nhỏ ngất liệm.

Hấn thấy cô em họ yêu quý của mình như thế thì cơn giận lên đến đỉnh điểm, định vùng vẫy thật mạnh nhưng nó đang tiến về phía hấn.

- Đừng trách tôi! – Dứt câu, nó xuống một đòn thật mạnh sau gáy làm hấn cũng ngất liệm.

Nó đi lạy bên Nhi, nhìn Nhi chăm chăm.

- Xin lỗi đã làm mày đau! – Nó.

- Không sau! – Nhi bật khóc rồi choàng đến ôm nó.

- Mày giúp tao đưa Khang lên lầu 2 nghỉ đi. Tao không thể tha cho đứa nào làm vậy với ngoại tao, mượn phòng sân thượng nhà mày. – Nó buông Nhi ra rồi đi lại tủ đầu giường lấy điện thoại và lên phòng sân thượng trước.

Nhi lấy điện thoại điện của mình gọi cho quản gia dưới lầu nhờ ông hướng dẫn Đức Anh và Lâm đưa hấn lên lầu 2 nghỉ ngơi rồi cho người làm đưa My lên phòng sân thượng của biệt thự.

- Phiên Minh đi theo bọn này. – Nhi nói với Minh.

- Không có gì! – Minh cười khở.

Nói rồi hai người cùng nhau đi lên phòng sân thượng. Ngọc và Mai đã đi cùng với nó..

29. Chương 29: Bữa Tối Mang Âm Hưởng Thần Chết (part 04)

Sau khi đưa hấn về phòng thì hấn mơ màng tỉnh lại. Hấn ngồi dậy. Cái cảm giác đau buốt vẫn còn sau gáy.

- Đây là đâu? My đâu? Như đâu? – Hấn hỏi hai đứa bạn mình.

- Tao tưởng mày sẽ hỏi Như trước chứ!

Đức Anh lên tiếng và quay mặt về phía hấn với ánh mắt khó chịu.

- Như cho người đưa My của mày đi rồi. Mày lại đây. – Lâm nói rồi ngoắt tay hấn lại bộ sofa mà hai chàng đang ngồi.

Trên bàn là một chiếc laptop được nối với camera của một căn phòng nào đó. Qua màn hình là hình ảnh nhỏ My đang ngồi ngất liệm trên ghế, xung quanh dường như không có ai.

- My đang ở đâu? – Hấn bức bối.

- Bọn tao không thể nói được. Mai nói với tao là phải để mày xem những cảnh diễn ra trong màn hình tường tận đến từng chi tiết. – Lâm nhún vai.

- Thôi thì cứ coi hấn hay. Nhưng tao ày biết luôn, chuyện này là chủ ý của Như đấy. Coi chừng em gái My yêu quý của mày không bảo toàn tính mạng đâu – Đức Anh vỗ vai hấn rồi vuốt cằm.

Hấn đang rối nên đành nghe theo.

Phòng sân thượng...

Hiện giờ nhỏ My vẫn còn “ ngon giấc” một cách yên bình. Vết thương trên đầu nhỏ vẫn còn chảy máu nhưng không đáng kể.

“ Rào”. Tiếng của một thổ nước to tạt thẳng vào người My. Rồi những viên nước đá rơi lạch cạch xuống sàn. Người tạt không ai khác chính là nó.

My mơ màng tỉnh lại với cảm giác lạnh buốt tê người.

- Mày...mày muốn gì? – Nhỏ My cố kên kiệu.

- Mày đã làm gì bức ảnh của ngoại tao? – Nó lạnh giọng.

My ngược lên nhìn nó rồi nhìn xung quanh. Không thấy người của FK vì Minh đang nấp ở một chỗ mà ngoài tầm nhìn của nhỏ. Nhỏ cười đều trả lời:

- Tao làm gì thì mày cũng thấy rồi đó. Chà ạp thôi!

Nó nhìn My, nhưng lại là một ánh nhìn buồn bã. Ba đứa bạn nó đứng phía sau thì thầm:

- Ken nó sẽ giết người mất! – Ngọc.

- Tao cũng nghĩ vậy đấy! Tao lo quá! – Mai.

- Bộ trước giờ nó chưa giết người à? Xem tiếp kịch hay đi và đừng xen vào là được rồi! Ok?– Nhi.

- Ok! – Hai đứa đồng thanh.

Nó đang từ từ tiến lại phía My, nắm đầu nhỏ giật ngược lên.

- Sao lúc này mày không giở thừa nhận đi con chó? – Nó.

- Nếu tao đoán không lầm thì mục đích của tao mày nắm rõ còn gì? – Nhỏ My lại cười.

- Hay lắm! Tao ày biết, bức ảnh mà mày cho là rác rưởi kia dù có giết cả nhà mày cũng không đền nổi. Mà tao nhớ không lầm thì Trịnh Kim là ba mày thì phải? – Nó đưa con dao găm lướt nhẹ trên mặt My làm nhỏ lạnh sống lưng.

- Mày làm gì được tao? Ba tao sẽ giết mày! Haha. – My.

Nghe câu này, nó càng giật mạnh tóc nhỏ làm nhỏ “ Á ” lên một tiếng đau đớn.

- Tao nghĩ TT đã nói ày biết thân phận của Tứ Đại hay chí ít cũng là tao rồi chứ? – Nó.

- Bọn mày là thá gì? Nhà này của mày sao? Đụng đến thiên kim họ Trịnh thì chỉ có đường chết! – Nhỏ My lên mặt.

- Mày dám động đến bức ảnh đó mà còn sống đến giờ này là mày tu 10 kiếp rồi đấy! Mày thấy tao im lặng nên mày cứ lấn tới. Mày lầm rồi. Lần này cả bà tao mà mày còn dám động đến. Để rồi xem.

Nó nói rồi lấy điện thoại điện cho ai đó.

- Ngay ngày mai đuổi học Trịnh Khánh My. – Nó quát vào điện thoại rồi cúp máy.

- Mày dám...? – My nghiêng răng.

- Sao lại không? Chưa hết đâu. – Nói xong, nó lại gọi điện.

- Bán 80% trái phiếu của bất động sản Phú Mỹ Hưng và giảm 75% giá thành cổ phiếu của công ty đó xuống ngay lập tức. – Nó nói một cách nhẹ nhàng đầy ẩn ý chết người.

- Làm ơn dừng lại đi! Như tha cho My đi. – Nhỏ My giãy giụa cầu xin nó.

- Tha? Nực cười! Tao sẽ cho anh họ mày xem một trò hay. – Nó nói xong thì nhìn sang ống kính bằng một ánh mắt nguy hiểm.

- Tao sẽ ày hai cơ hội. Một là mày nói hết những việc mày đã làm thì tao sẽ xem xét lại. Hai là mày cứ giữ cái giọng của thiên kim tiểu thư gì đó thì tao sẽ thẳng tay. Thế nào, chọn đi?! – Nó nói rồi cười nửa miệng và bước ra xa.

- Bức hình đó là My lấy trong tủ quần áo ra rồi...rồi...đập vỡ nó. Nhưng xin Như tha cho My đi, Như làm ơn...

Nhỏ chưa nói hết câu thì “ Sụt ”... Tiếp theo là một tiếng “ Á ” chói tay. Một con dao găm dài khoảng nửa gang tay đâm thẳng vào vai nhỏ, máu bắt đầu tuông ra.

- Mày...mày...không phải mày nói sẽ tha cho tao sao khi tao nói ra sao? Con khốn! – Nhỏ My nghiêng răng.

- Tao chưa từng nói sẽ tha ày nhé. Tao chỉ nói xem xét lại thôi. – Nó lại cười.

- Mày...mày...- Nhỏ tức tưởi.

Nó tiến lại gần My, nâng cằm nhỏ lên và vỗ nhẹ vào má nhỏ. My cố hắt mặt ra nhưng nó đã bộp chặt hai má làm cho xương của nhỏ như muốn vỡ tung ra. Nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt đầy cay cú.

My chưa kịp phản ứng gì thì một động tác vừa nhanh vừa gọn của nó lướt qua mặt cô. My cảm nhận được có một thứ gì đó đang chảy trên má mình, kèm theo là một cảm giác rất không tả nổi. Tiếp theo sau đó, cái dung dịch kia nhỏ xuống đất, My nhìn xuống.

- M...áu...! Mày đã làm gì mặt tao hả con khốn? – My cố giãy giụa.

Nhỏ vừa dứt lời thì Mai từ sau đi tới với một cái gương trên tay, Mai đang cười, một nụ cười đắc chí.

Mai đưa gương cho nó rồi lùi ra sau. Nó nâng cái gương đó lên trước mặt My. Không biết nhỏ đã thấy nhưng gì mà mặt mày tái xanh, nước mắt chảy ròng. Những giọt nước mắt đó lãng trùng vết thương làm cho cơn đau tăng lên gấp bội.

- Sao? Đẹp không? Chữ X đấy, nét đặt trưng khi Tứ Đại ra tay trả thù. – Nó khoanh tay trước ngực, ung dung trả lời và nhìn vào hai chữ X trên má nhỏ.

- Đừng để tao thoát, nếu không tao sẽ giết chết mày. – My nghiêng răng.

- Bây giờ thì mày còn gì nào? À mà Ju còn có quà ày đấy. – Nó nghiêng nửa đầu về phía sau ra hiệu cho Nhi.

Nhi bước lên với cái điện thoại trên tay. Cô mở một đoạn ghi âm và để âm lượng mức lớn nhất khiến cho những người quan sát qua camera có thể nghe được.

- Alo! Tao My nè! – My.

- ...

- Yên tâm, ổn cả. Con cầm đó vẫn chưa về! Mà về làm gì, chết quách cho xong. – My.

- ...

- Ủ! Tao đang từ từ chia rẽ họ. Rồi chúng ta sẽ có được FK mà thôi. – My.

- ...

- Không cần lo. Tao đủ thông minh để nắm tình hình mà. Họ đang rối lên kia kìa. – My.

- ...

- Rồi! Quyết định vậy đi. Bye mày. – My.

- ...

Qua điện màn hình laptop, giọng nói của My rõ mồn một làm họ đơ người. Minh trực tiếp ở hiện trường sau khi nghe xong thì mở cửa chạy lên phòng của hắn. Đến nơi, chưa ai kịp nói gì thì Minh đã ra hiệu xem tiếp đi rồi hắn nói.

Sau khi đoạn ghi âm kết thúc, mặt My tệ càng tệ hơn. Nhỏ ngược lên nhìn Nhi, ánh mắt đầy thù hận. Nhi nhìn nhỏ cười khinh. Ngọc và Mai từ sau bước lên.

- Tao tha mạng chó ày. Mày về mà nói với bọn kia cẩn thận. Chỉ là Tứ Đại chưa ra tay thôi. – Nó nói rồi bước đi.

- Cởi trói và đưa cô ta xuống nhà xe. Ngắt kết nối camera với laptop và cho người gọi những người trên lầu 2 xuống đi. – Nhi ra lệnh với người làm.

My làm gì còn sức mà chống cự nên cứ mặt cho hai người làm lôi cô xuống nhà xe.

- Thưa! Cô chủ ời các cậu về. – Quản gia của Nhi.

- Vâng. Bác xuống trước đi. – Lâm.

- Vậy tôi xin lui. – Quản gia nói rồi đóng cửa phòng lại. FK ngồi xuống bộ sofa.

- Mày không đưa My về sao? – Đức Anh.

- Mặc xác cô ta! – Hấn bức bối.

- Nhưng My đang đợi mày kìa! – Lâm.

- Thì cứ để cô ta đợi. Mà mày kể cho tao nghe lai lịch bức ảnh đi Minh. Mày biết mà đúng không? – Hấn.

- Ủ. Chuyện là thế này. !@#%^^&%\$^%(&%&*(^&^*

Sau ít phút, toàn bộ lai lịch về bức ảnh được Minh tường thuật lại tất cả. Ai nấy cũng thấy xót xa cho nó. Nếu những tổn thương đó chưa từng đến với nó thì có lẽ giờ đây nó đã rất hồn nhiên và hòa đồng.

Đột nhiên hắn đứng phắt dậy bước đi.

- Mày đi đâu đó? – Minh kéo hắn lại.

- Tìm Như! – Hắn lạnh lùng đáp.

- Như sẽ không tha lỗi ày đâu! – Minh.

Hắn quay lại lườm Minh.

- Nhi đã nói với tao như thế. Rõ là mày không tìm hiểu rõ sự việc mà đã kết tội Như còn gì! – Minh.

- Nhưng tao có thể xin lỗi. – Hắn quát lên.

- Tao nghĩ chúng ta nên về đi. Để chuyện này lắng xuống rồi hắn tính. – Lâm đâm chiêu.

- Ủ! Tao cũng nghĩ vậy. Về đi. – Đức Anh.

Hắn có hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng quyết định ra về.

FK bước xuống nhà xe thì trông thấy bộ dạng đáng thương của My đang cố sức mà đứng đợi. Thấy hắn, My lấy tay che nửa khuôn mặt lại rồi đi đến bên hắn làm ánh mắt đáng thương.

- Anh...anh Khang! – Nhỏ òa khóc sà vào lòng hắn.

Không nghĩ ngợi gì, hắn xô nhỏ ra ngay lập tức rồi cúi xuống phủi quần áo. Nhỏ My nhìn hắn rồi tự hỏi sao hắn lại đối xử với mình như thế? Không lẽ hắn đã biết những chuyện mình làm? Cả khuôn mặt với hai chữ X này nữa, phải làm sao đây?

Đang mông lung với những suy nghĩ rối như mối tơ vò, nhỏ My hoàn hồn lại đuổi theo hắn khi hắn đang định đóng cửa xe lại. My mặc kệ gương mặt của mình, dùng hai tay nắm tay hắn về cầu xin.

Hắn quay sang nhìn My. Một gương mặt đáng kinh tởm. Kinh tởm vì sự giả dối của nhỏ, kinh tởm vì mình quá tin My và kinh tởm vì hai chữ X đó. Hắn đưa tay lên vuốt cằm của My, một động tác đánh giá người khác rồi hất tay nhỏ ra và rồ ga chạy mất.

Bốn chiếc xe lao vút ra khỏi cổng của căn biệt thự, bỏ lại My giữa một không gian lẻ loi đầy đáng sợ. My cố lết bước ra khỏi cổng và bắt taxi về. Trước khi bước lên xe, nhỏ ném vào biệt thự một ánh nhìn chứa đầy vẻ hận thù.

Mọi việc diễn ra từ nãy đến giờ đều nằm trọn trong tầm nhìn của Tứ Đại. Họ đứng trên ban công lầu 4 quan sát từ đầu đến cuối sự việc trong gara.

Nó nhết cười, nụ cười hài lòng thấy rõ. Xong xuôi mọi việc, nó bước xuống lầu và trở về phòng mà không nói lời nào, bỏ lại ba đứa chỉ biết đứng nhìn nhau chưa xót.

Ai trong ba đứa ắt hẳn cũng biết rằng, đã 7 năm kể từ cái ngày dượng nó trao chiếc hộp đó cho nó, nó đã không một lần dám mở ra mà xem. 7 năm trôi qua nó cố đè nén nỗi đau đã xảy ra nhưng việc đó cứ cào xé nó không tha.

Nó đã làm gì người dám đem nỗi đau lại cho nó? Ba đứa cứ nghĩ nó sẽ lấy mạng My nhưng không ngờ nó chỉ đánh. Nó nường tay và nó không giết. Ba đứa nghĩ rằng chữ X là quá nhẹ, không đúng với bản tính thật sự của nó nhưng chỉ biết im lặng mà trở về phòng, không dám lên tiếng hỏi nó một câu.

Về phần nó, sau khi trở lại căn phòng u tối đó thì cho người đem quần áo vứt hết, nó còn rất nhiều đồ trong vali. Những người làm nghe theo lời nó và tuyệt nhiên không dám đụng vào khung hình vẽ cùng bức ảnh cũ kia.

Sau khi người làm đã xong việc, nó khóa cửa phòng lại, bước từng bước nặng nề đến bức ảnh rồi quỳ xuống. Một lần nữa những mảnh vỡ thủy tinh lại đâm vào chân nó, đâm vào những vết thương chưa khô hẳn máu lúc này.

Nó không khóc, dùng bàn tay mềm mại nhặt bức ảnh lên rồi ôm vào lòng.

- Ngoại ơi, con xin lỗi. Là con không tốt, không dám thẳng tay giết chết cô ta. Con không thể giết chết người đã chà đạp lên ảnh của ngoại, con đáng chết. Ngoại ơi!!!

Tiếng nó gào thét trong căn phòng cách âm không thể truyền ra ngoài càng làm không gian u tối trở nên náo nức. Đến lúc này thì nó không thể cầm được nước mắt. Nó khóc. Một mình nó lẻ loi trong căn phòng tối mịt. Một mình nó cố dùng nước mắt nhấn chìm nỗi đau quặng thắt trong lòng. Nó đã làm gì sai mà ông trời lại trừng phạt nó đến vậy? Chẳng lẽ nó không xứng đáng sống trên đời hay sao? Và tại sao, tại sao nó lại tha cho cô ả đó?

Nó khóc thét lên, cổ làm loãng nỗi đau của mình thì ngoài trời đột nhiên đổ mưa. Cửa ở ban công không đóng làm vài hạt mưa lất phất hắt vào, nhìn chúng đang cố lấp lánh nhờ vào ánh đèn đường yếu ớt. Nó không màn đứng dậy kéo cửa. Nó để bức ảnh vào trong chiếc hộp đen và cất lại vào tủ.

Lau khô nước mắt, nó lấy vội bộ quần áo mặt nhà trong va li rồi bước vào nhà tắm. Làn nước lạnh tê buốt tràn vào người nó làm vết thương trên hai đầu gối đau đến điên người. Nó cười nhạt, một nụ cười bất cần đời.

Trong đầu nó bây giờ là lời nói của ngoại nó trước khi mất. Bà đã nhờ mẹ nó hàn gắn quan hệ giữa ba nó và nó. Nhưng mẹ nó đã làm gì? Bà còn không quan tâm đến nó thì hàn gắn gì chứ!

Còn quan hệ giữa nó và ba nó, có vẻ là do ba nó nhận ra ông đã sai nên đã lên tiếng trước. Dù gì đi nữa một phần trong con người nó rất thương ông, tha lỗi cho ông là chuyện không mấy khó khăn.

Nó bước ra khỏi nhà tắm, vẫy vẫy mái tóc đen óng dài ngang lưng rồi nhìn ra ban công, ánh đèn đường có vẻ như đã vô hiệu mà chỉ có ánh đèn từ phòng tắm hắt ra làm căn phòng đầy ma mị.

Thay vì tìm công tắt thì nó lại chẳng màn bật đèn làm gì. Màn đêm đúng là có sức quyến rũ đối với một con người lạnh lùng.

Hôm nay nó thật sự rất mệt. Mệt vì chặn đường từ Sydney về. Mệt vì hàng tá công việc phải giải quyết trong những ngày ở Úc và mệt vì nỗi đau năm xưa...

Nó nằm trên giường, tay gác lên trán rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Ngoài trời vẫn mưa như trút nước. Những mũi kim của tạo hóa đang làm náo nức và u sầu hơn căn phòng của một thiên thần gãy cánh...

30. Chương 30: Ngoại Truyện, Tóm Tắt Chương Tiếp Theo

Trịnh Khánh My đúng là người theo phe của TT. Nhưng Phan Gia Linh đã bị áp lực từ gia đình nó mà nhỏ phải nghỉ học và tán gia bại sản. Hiện giờ TT vẫn có bốn người nhưng gồm: My, Quyên, Vân và Huyền.

TT là những con người nham hiểm và luôn ganh ghét với Tứ Đại về nhan sắc, gia thế và cả FK. Bọn chúng đã nhiều lần ám hại Tứ Đại nhưng bất thành và nhờ My lần này xem ra đã bị thương nghiêm trọng vì chính tính ích kỷ của bản thân.

Sau ngày nó về nước, nhờ My phải chuyển trường và gia đình lâm vào cảnh nợ nần chồng chất do đất tòi với nó. Tuy vậy, ý định phục thù là ngọn lửa vẫn cháy âm ỉ bên trong con người My.

Về phần FK và Tứ Đại, hiện giờ chỉ có Lâm và Mai đã thành một đôi quyền ương rất hạnh phúc. Hắn đang có ý định xin lỗi nó nhưng nhiều lần thất bại vì vậy trở nên lạnh nhạt hơn trước. Nó thì còn đang giận hắn nên im lặng.

Trong các chương tiếp theo, hãy chờ đón một màn tỏ tình lãng mạn của một người trong FK dành cho nàng N...(Tự đoán nha bà con. 3 người tên có chữ N lận đó nghe ^^).

Sẽ có thêm một nhân vật đặc biệt xuất hiện và cũng là người giúp xóa mờ dần khoảng cách của nó và hắn. Người đó là ai? Mời mọi người đón đọc những chương tiếp theo của Tứ Đại Thiên Dương.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ t/g trong suốt thời gian qua. T/g xin nói luôn với mọi người là: Thề có Chúa tác giả viết truyện theo ý của tác giả, nếu như bất chước ai thì Chúa không tha thứ cho t/g. A men!

À mà t/g xin trình trọng thông báo là bắt đầu từ chương 30 trở về sau thì nhân vật mới xuất hiện đồng nghĩa với việc sẽ có nhiều tình huống thuộc dạng phim kinh dị nên mọi người cần nhắc trước khi đọc.

Ví dụ mọi người không nên coi trước khi hoặc sau khi ăn. Càng không nên đọc trong lúc đang ăn cơm. Sẽ có những đoạn máu me chết chóc có thể gây ốm nghén ý lộn, gây buồn nôn. Không dành đàn ông mang thai và đang cho con bú. Mọi người nên đọc kĩ hướng dẫn đọc truyện trước khi coi nghe.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ. Cảm ơn vì đã và đang ủng hộ. Nhớ ủng hộ tiếp nha. Hi.

31. Chương 31: Đuổi Học

Những ngày sau đó nó vẫn không đi học. Hơn một tháng nữa là đến kì thi cuối kỳ, ai nấy đều gấp rút chuẩn bị. Duy chỉ có FK và Tứ Đại là thản nhiên như không.

Hắn rơi vào một trạng thái cực kì hỗn loạn, cả một mớ cảm xúc được bấm nhuễn trong con người của hắn. Hắn bức bối khó chịu vì không thấy nó đến trường. Hắn ân hận vì không dám xin lỗi nó. Hắn buồn vì nó đến một tin nhắn cũng không gửi cho hắn. (“ Người ấy” giận rồi cha nội ơi!)

Nó thì vẫn trầm tính và lạnh lùng. Công việc của nó là tiếp tục điều hành ba chi nhánh bên Úc hiện giờ thông qua máy tính và những công cụ thuộc hành hiện đại nhất để giúp ích cho công việc.

Lại một tuần nữa nó không đến trường. Hôm nay là sáng thứ hai, nó dậy từ 4h hơn và tự pha café ỉnh.

Đứng ở ban công phòng, tay mân mê tách café capuchino không đường đậm đen, nó nhìn chăm chăm cái khung cảnh sớm mai bên dưới.

Đường sá thỉnh thoảng có một vài chiếc xe chạy qua. Sương sớm vẫn còn đọng lại trên lá cây thành một lớp dày đặc. Xung quanh nó, cái khung cảnh im lạnh dễ dàng làm người ra rợn người.

Quay người lại và đặt tách café lên tủ đầu giường, nó với lấy điện thoại. 5h46.

Công việc đầu tiên cho ngày hôm nay là kiểm tra mail. Trong hộp thư đến của nó hôm nay có một mail do ba nó gửi. Nó nhấp vào đường link.

“Ba nghĩ các con nên cẩn thận. Chuyện các con về nước đã lọt vào tay một số phần tử đen của thương trường rồi đấy. Chào con!”

Ngắn gọn hai dòng, đó là những gì ba nó thông báo. Chuyện này Tứ Đại cũng đã lường trước được phần nào. Lần trước các Daddy gửi súng bắn tỉa cho Tứ Đại cũng vì lí do này đây, an toàn là trên hết.

Xem ra nó không quan tâm là mấy. Gập máy lại bỏ vào balo rồi nó đứng dậy đi thay đồng phục. Hôm nay nó quyết định đi bộ tới trường. Từ biệt thự số 6 đi bộ đến trường cũng chỉ khoảng 15’.

Trước khi đi, nó nhắn với quản gia nói với ba đứa kia nó đi học trước không thời thì ảnh nó lại xuất hiện trên báo với cái tít “ Tìm trẻ lạc” thì khổ.

Bước ra khỏi cánh cổng cao đồ sộ, nó ngược mặt lên trời hít thở cái không khí trong lành của sớm mai rồi mới bước đi.

Những cơn gió thoảng mát cuối tháng 10 làm nó cảm thấy dễ chịu phần nào. Thời gian gần đây nó vô cùng căng thẳng. Có khi ban đêm nó chỉ ngủ được 2 tiếng, có khi lại phải thức trắng.

Nó vừa đi vừa suy nghĩ về hắn, cái con người mà nó tiếp xúc hơn 4 tháng nay. Trong mắt nó, hắn là một người rất khó hiểu. Khi thì hắn đối xử rất tốt với nó, quan tâm nó. Khi thì hắn lại thờ ơ và lãnh đạm với nó.

Từ khi gặp hắn đến giờ, nó cam đoan rằng chưa bao giờ nó nhìn ra suy nghĩ của hắn, một con người kì lạ đến khó tin.

Nếu cảm xúc của hắn dành cho nó là một mớ cảm xúc bầm nhuyển lẫn vào nhau thì có lẽ cảm xúc nó dành cho hắn là một thứ lơ mờ như đi giữa màn sương mù.

Cứ mỗi lần nó sắp nhìn thấy vật đang ẩn hiện trong làn sương đó thì đột nhiên sương lại dày đặc hơn làm nó cảm thấy bức bối khó chịu.

Mà những lúc nó thấy bức bối khó chịu tức là lúc hắn đang gần gũi và tiếp xúc với một đứa con gái khác không phải là nó.

Suy cho cùng thì nó nghĩ hắn chẳng là gì của nó nên nó không cho phép mình nghĩ về mấy nấc thang cảm xúc đó nữa.

- Xem kia, một trong Tứ Đại gì gì đó của lớp 11A đi bộ kia! – Nữ sinh 1.

- Chắc là quen ai bị đá nên lấy hết đồ đạc lại ấy mà! – Nữ sinh 2.

- Trông mà tội quá! – Nữ sinh 3.

Một mớ suy nghĩ hỗn loạn đang bay vù vù vòng vòng trong đầu nó thì bị mấy cái giọng nói kia làm tỉnh lại. Thì ra đi này giờ nó đã rẽ vào trường lúc nào không hay.

Nghe mấy câu nó, nó quay tìm hung thủ. Thì ra một tốp 3 nữ sinh chung khối đang bàn tán về nó. Nó từ từ tiến về phía họ với gương mặt vừa lạnh vừa đáng sợ làm cả đám hốt hoảng mà đứng bất động.

- Nói lại nghe không rõ! – Một mệnh lệnh lạnh lùng phát ra từ miệng nó.

- Cô... cô là cái thá gì! – Nữ sinh 1 lắp bắp nhưng kênh kiệu.

- Nói lại nghe không rõ! – Nó trừng mắt quát lên.

- Không liên...liên quan đến tôi. – Nữ sinh 2 rung sợ.

- Đúng vậy! Không...không liên quan đến tôi! – Nữ sinh 3.

!!~#!@#%#\$&%^(&*)(*&!\$^&!#@#%\$*%&(%@\$%\$&%&*(&%^*&

Thế là 3 nữ sinh đó đứng cãi nhau chí chóe. Người này đổ lỗi cho người kia, người kia đổ lỗi cho người nọ, không ai chịu ai. Cũng không ai dám nhìn vào gương mặt lạnh như băng của nó.

- Về lớp đi! – Một giọng nói lạnh sống lưng phát ra từ miệng nó.

Ba đứa đó nghe thì thở phào nhẹ nhõm, cứ cho là thần chết đã đi nhà khác liền rón rén bước đi.

- Hôm nay là ngày cuối cùng ba cô đến trường. – Nó nói tiếp, giọng nói cũng không ấm hơn.

Vừa nghe nó nói tiếp, ba nhỏ kia đã xanh mặt quay lại xin tha. Mới lúc này còn nói xấu sau lưng mà bây giờ đứng cầu xin đúng là quá mất mặt. Nó chẳng quan tâm ba nhỏ đó nói gì, móc điện thoại ra và nhấn gọi.

- Alo dượng hả? Dượng giúp con đuổi học ba nữ sinh này nha dượng.

- ...

- Nguyễn Thị Xuân, Lê Ngọc Hoa, Thái Mỹ Lệ cùng học 11B.

- ...

- Bye dượng.

Sở dĩ nó biết họ tên và lớp là do cái phù hiệu trên áo ba đứa kia, đứng mà cứ ưỡn ưỡn ngực một cách thoải mái hết cỡ nói.

Cú điện thoại của nó làm ba đứa kia thất hồn, càng ra sức cầu xin. Nhưng nó làm gì để ý mấy trò nước mắt cá sấu đó. Sau đó nó bước lên lớp trong biết bao nhiêu con mắt tròn con mắt dẹt của mấy học sinh chứng kiến sự việc.

Chắc họ đang thắc mắc nó là ai mà có quyền đến thế? Mà thắc mắc cũng phải. Tứ Đại vào trường nghe nói là qua thi tuyển gắt gao, ngoài TT thì không ai biết thân phận. Nhưng biết thì sao chứ, bị mấy Daddy của Tứ Đại hăm dọa cho sợ chết khiếp thì làm sao dám hé môi nửa lời.

Nhưng còn một chuyện mà ắt hẳn cả TT cũng không biết. Đó là chuyến về Việt Nam lần rồi, Daddy của Tứ Đại đã mua đứt ngôi trường này. Thành ra bây giờ đương nó chỉ thay Tứ Đại điều hành mà thôi, mọi quyền lực nằm trong tay Tứ Đại cả. Thật tội nghiệp ấy đứa có mắt không trông, nói xấu ai không nói đi nói xấu nó.

Từng bước chân quyền lực của nó đều đều đi lên cầu thang. Mấy học sinh đi cùng lượt với nó đều tản ra không dám lại gần. Ai mà dám kia chứ khi mới chứng kiến cái cảnh nó đuổi học ba học sinh chung khối.

Bước vào chỗ ngồi rồi bỏ balo xuống mà nó vẫn cảm nhận được hàng tá ánh mắt cứ chĩa thẳng vào người. Nó quay ra rồi ban cho đám hiếu kì đó một ánh mắt chết người làm cả bọn chạy tán loạn cả lên.

Không đợi gì nữa, nó kéo laptop ra, tra D vào rồi bắt đầu làm việc. Học hành gì khi trong bốn người của Tứ Đại thì chỉ số IQ của nó là cao nhất. Với lại Tứ Đại đã tốt nghiệp Đại Học Sydney năm 15 tuổi rồi. Tới trường chỉ là cho vui thôi.

Nó đang chăm chú vào màn hình thì ba đứa bạn nó bước vào lớp. Cất balo xong ba đứa tiến lại ngồi xung quanh nó trò chuyện.

Nhận thấy công việc cũng không nhiều nên nó cũng cất laptop vào luôn.

- Ê! Hồi sáng Lâm nhắn tin cho tao nói là hôm nay FK không đi học tụi bây ơi! – Mai nói giọng hơi lo lắng.

- Vậy mà có hồi lí do không? – Nhi.

- Tao có hỏi mà Lâm có chịu nói cho tao biết đâu à! Bực ghê. Có gì làm tao lo không! – Mai phồng má.

- Thôi cho tao xin đi. Hai người hạnh phúc quá làm tao phát khổ. – Nhi cười.

- Hì, bình thường mà. Mà sao tao lo quá tụi bây ơi. Tao sợ họ có chuyện quá. – Mai.

- Trời ơi con này nói tầm bậy không mậy. Họ lớn rồi mà làm như con nít không bằng. – Nhi chỉ đầu Mai.

- Tao nói thật. Hôm qua tự nhiên cái gương trong phòng tao vỡ nát hết. Tự nhiên luôn. Hồi đó mẹ tao hai nói vậy là có chuyện á. – Mai.

- Gì chứ gương tự nhiên vỡ mà không hay nghe mậy. – Nhi suy tư.

- Tụi bây làm gì lo dữ vậy hả? – Nó khoanh tay trước ngực ngã người ra sau cười gian.

- Con quỷ nhỏ, mà không lo thì thôi. Mà đừng có quên chuyện gương vỡ mà cũng từng chứng kiến rồi nghe. – Mai trách.

- Ủ thì tin. Nhưng mà bốn người bọn họ lớn rồi làm gì lo dữ vậy. Tao chả quan tâm. – Nó nhún vai.

- Xí. Chưa biết à nha. – Ngọc.

- What? Ý mà là gì? – Nó lườm Ngọc.

- Đúng không bọn bây? – Ngọc cười gian nhìn qua Nhi và Mai. Hai đứa gật đầu.

- Ý tụi bây là tao...tao thích cái tên chết tiệt Phan Trọng Vương Khang đó hả? – Nó nổi điên đứng dậy đập bàn cái rầm.

Câu nó đột nhiên hét lên làm thu hút tất cả các ánh nhìn xung quanh đấy. Những ánh mắt đầu hồi làm nó thấy càng bực hơn.

- Nhìn gì mà nhìn! – Nó quát lên.

Nghe đến đây thì cả đám sợ chết khiếp. Chuyện lúc sáng đã đủ làm họ nhin nó 10 phần rồi.

Nó nén giận, ngồi xuống nhìn ba đứa. Ba đứa cười ngổ vể vô tội càng làm nó tức lên.

32. Chương 32: Lo Lắng

Hậm hực ngồi xuống quay mặt chỗ khác, nó không thèm nhìn ba đứa một cái. Ngược lại ba đứa nhìn nó lắc đầu cười trừ.

- Đừng giận mà! – Nhi lay lay vay nó, nó hất tay Nhi ra.

- Thôi mà! Nói đùa thôi! – Ngọc cười khở.

Nó quay qua lườm ba đứa một phát. Vậy là hạ hỏa rồi. Xem ra nó cũng thương ba đứa này lắm.

- Không đùa nữa. Tao cũng có cảm giác bất an đó Ken. – Ngọc nhăn mặt trầm tư, lấy chân gác lên cái ghế cạnh đó.

- Thì...thì liên quan gì đến tao! – Nó.

- Nói ày biết nè con quỷ nhỏ. Mà giấu được trời được đất chứ mà không giấu được ba đứa này nghe mà. Biết là mà còn giận Khang. Nhưng tao chắc trong lòng mà còn chuyện khuất mắt về Khang chứ đâu!? Biết mà còn giận nhưng cũng có lí do gì gì đó thôi.– Nhi tâm lí áp sát tai nó thì thầm, chủ ý không cho nhiều người nghe thấy.

Nó nghe xong thì mặt chuyển sắc, từ bức bối chuyển sang đơ toàn tập. Nó quay sang nhìn ba đứa một lượt rồi lắc đầu thở dài.

- Đúng là người ta hay nói người ngoài cuộc sáng hơn người trong cuộc đây mà! – Nó phán một câu xanh rờn làm ba đứa đắc chí.

- Còn chuyện FK thì sao? – Mai.

- Chưa rõ đầu đuôi sau kết luận được! – Nó nhún vai.

- Nhưng thật sự tao có linh cảm không hay mà. – Ngọc.

“ Ladykillah...Uh..Can you feel me...uh...!!!

Youngp ilots..uh..Ok...!!!!

Eh..Eh..Eh..

Cơn mưa ngang qua.....

Cơn mưa đi ngang qua...

Đừng làm rơi thêm,thêm,thêm,nhiều giọt lệ uh...uh...

Còn đâu đây bao câu ca anh tặng em.

Tình yêu em mang cuốn lấp đi bao nhiêu câu ca.

Và còn lại đây,đôi môi đau thương trong màn đêm.

Phải lẻ loi,gồng mình bước qua niềm đau khi em rời xa.....!!!!!!

Cơn mưa rồi lại thêm,lại thêm,lại thêm.

Xé đi không gian ngập tràn nụ cười..

Nhìn lại nơi đây,bao kỉ niệm giờ chìm xuống dưới hố sâu vì em.....T.T

Chính em đã đổi thay.

Và đôi bàn tay ấm êm,ngày nào còn lại giữ.

Vì em...Vì em.....!!!! em đã xa rồi,tình anh chìm trong màn đêm.

Là vì em đã quên rồi, tình anh chỉ như giấc mơ.”

Tiếng chuông điện thoại của Mai vang lên. Trên màn hình là cuộc gọi của Lâm, Mai vội vàng bắt máy.

- Alo Lâm hả? Lâm đang ở đâu? – Mai lo lắng nhìn ba đứa mà cất giọng hỏi.
- Mai đang làm gì đó? – Đầu dây bên kia, Lâm hỏi một câu trống trớn.
- Thì Mai trên lớp. Mà Lâm đang ở đâu? – Mai tiếp tục hỏi giọng lo lắng.
- À, Lâm đang ở một nơi mà Mai không biết đâu. Hi...- Giọng của Lâm khá bối rối làm Mai lo thêm.
- Lâm làm Mai lo quá đi mất. Thật ra Lâm đang ở đâu? – Mai.
- Tút...tút...tút....

Lâm đã cúp máy mà không trả lời gì cả làm cho Tứ Đại lo sốt vó, nhất là Mai. Không chờ đợi gì thêm, nó đứng dậy khoát balo lên và gật đầu nhìn vào mắt ba đứa. Nhanh như cắt, ba đứa chạy lại chỗ của mình mang balo lên rồi bước ra khỏi trường.

Bây giờ Tứ Đại thật sự rất bất an, cả nó cũng thế. Họ không biết FK đang làm chuyện gì mà mờ ám áp úng như thế, lại không cho biết đang ở đâu...

...*** Hơn 11h tối hôm qua...

Tại một bãi đất trống có bốn chàng trai khôi ngô tuấn tú đang đứng đối diện với một nhóm người có vũ trang hùng hậu. Bên bốn chàng trai thì lạnh lùng bình tĩnh. Bên còn lại xem ra rất nóng lòng làm một việc gì đó mà tưởng chừng họ có thể giết bốn chàng kia bất cứ lúc nào.

- Muốn gì? – Hắn lạnh lùng cất tiếng, trong giọng nói lạnh đến âm độ, ánh mắt giết người.
- Không hổ danh là David, chủ nhân đầy quyền lực và uy nghiêm của thế giới ngầm. – Một người đàn ông trung niên bước xuống từ chiếc Rolls Royce rồng vàng, miệng ngậm điếu xì gà nghi ngút khói.
- Ông là...- Đức Anh chau mày.
- Hahaha! Các cậu quên ta rồi sao? – Nói đoạn, người đàn ông này búng tay một cái, một tên đàn em liền mang đến chiếc ghế xếp cho ông ta ngồi.

FK nhìn nhau đầy nghi hoặc.

- Nếu đã không nhớ thì ta xin nhắc luôn cho các cậu nhớ. 2 năm về trước, ta đã rời khỏi vị trí thủ lĩnh của thế giới ngầm để sang Úc một thời gian. Không lâu sau đó, ta nghe nói có bốn chàng trai đã thôn tính toàn bộ quyền lực trước kia của ta. Các cậu biết ta là ai rồi chứ? – Ông ta vừa nói, miệng vừa nhả khói đều đều.
- Lão đại Lâm Kỳ! – Hắn lạnh giọng thốt ra bốn chữ.

(T/g xin nói luôn, ông ta là nhân vật mới nhưng không phải là người hàn gắn quan hệ giữa nó và hân nha mọi người.)

Nghe chủ nhân thế giới ngầm David gọi tên mình một cách lạnh lùng và xem nhẹ, ông ta cảm thấy không hài lòng ra mặt. Điều mà ông ta không ngờ nhất có lẽ là FK còn quá trẻ mà bản lĩnh như thế. Trước kia ông ta phải hơn ba mươi tuổi mới có thể đứng đầu thế giới ngầm như FK bây giờ. Lần này FK lại đứng trước một đám người có trang bị sẵn những vũ khí nguy hiểm như thế mà vẫn đủ bình tĩnh để nói chuyện với ông ta. Xem ra không thể xem nhẹ bốn người bọn họ.

- Không nói nhiều nữa. Lần này ta về nước là để lấy lại những gì thuộc về ta. Các cậu khôn hồn thì tự rút lui, bằng không đừng trách ta. – Nói đến đây, ông ta vung thẳng tay vứt điếu xì gà hút dở sang một bên.
- Ông nghĩ rằng mình vẫn là lão đại oai phong lẫm liệt sao? – Minh cười khinh.
- Haha! Xem ra các cậu ngạo mạn quá nhỉ? – Ông ta cười lớn.
- Ông chơi bản quá đấy! – Lâm chau mày.
- Yên tâm đi. Hôm nay ta đến đây là thách đấu. Sao, chấp nhận không?

- Nói! – Hấn thốt ra một chữ như mệnh lệnh.

- Có bản lĩnh lắm. Sáng ngày mai 9h, đến kho gạo bỏ hoang gần bến cảng, chúng ta sẽ đấu một trận sống cùn. Các cậu đem theo người hay không thì tùy. Nhưng hãy nhớ, có thể đó là lần cuối cùng các cậu nhìn thấy mặt trời đó. – Nói đến đây, ông ta ra hiệu ột tên đàn em châm ình điều xì gà mới.

- Được.

Câu trả lời ngắn gọn một từ của hấn kết thúc, FK bước lên moto phóng xe vun vút vào màn đêm.

Sáng ngày mai là trận sinh tử, họ cần chuẩn bị tinh thần.

Bốn người của FK từ nhỏ đã sống rất tự lập, hầu như hoàn toàn không phụ thuộc vào gia đình. Mỗi người bọn họ có một cuộc sống rất riêng. Nếu như trận ngày mai họ thua, người mà họ quan tâm nhất có lẽ là những người con gái mà họ yêu thương...

Sau khi FK đi khỏi, ông ta cũng bước lên xe rút quân về. Lần này ông ta nghĩ mình trang bị rất kỹ lưỡng nên nắm chắc phần thắng. Nhưng chưa đấu thì làm sao biết được, không nên đánh giá quá thấp bốn đối thủ trong tương lai.

33. Chương 33: Tìm Kiếm Manh Mối Và Hành Động

... Trở lại với hiện tại...

Tứ Đại mỗi người một chiếc phóng như bay ra khỏi công trường rồi lại đột nhiên thắng lại cái kít làm người đi đường hồn bay theo gió.

Bốn người Tứ Đại bước xuống xe, đi tùm lại một chỗ đứng chau mày.

- Giờ phải làm gì? – Mai nhăn mặt.

- Ken! – Nhi nhìn nó, ánh mắt cầu khẩn.

- Ủ! Tao hiểu mà. Giờ thì lái về biệt thự trong trung tâm thành phố của tao đi. Tao biết nên làm gì rồi. – Nó.

Tứ Đại bước lên xe thẳng tiến về biệt thự trong trung tâm thành phố của nó. (Biệt thự này và biệt thự ở ngoại ô là hai cái nha mọi người.)

Đến nơi, bốn chiếc xe thẳng gấp trước cổng. Nó bước xuống, nhìn vào màn hình cảm ứng trên cánh cửa. Màn hình duyệt vòng mạc của nó, cánh cửa mở ra. Tứ Đại tiếp tục lấy xe vào biệt thự.

Biệt thự Hoàng Gia, căn nhà ba nó mua vào dịp mở thêm 5 chi nhánh ở Việt Nam. Được thiết kế kiên cố và an toàn, muốn qua cổng và cửa chính thì phải là người trong gia đình nó và quản gia của nó.

Tứ Đại cầm balo bước xuống xe đi thẳng đến cửa chính. Đến nơi, nó lấy đôi bao tay lúc nào cũng mang theo trong người, đeo một chiếc vào tay phải và nhấn mật mã.

“ Kinh”. Cánh cửa mở ra, nó tháo bao tay xuống rồi Tứ Đại đi thẳng lên lầu.

Tứ Đại đi đến một căn phòng đầy những thiết bị công nghệ cao, phục vụ cho gia đình nó khi cần. Tháo balo và lấy laptop ra, nó kết nối với một chui màu trắng.

- Đưa điện thoại cho tao Ry. – Nó chìa tay về phía Mai.

- Ủ! – Mai gạt đầu rồi đưa điện thoại cho nó.

Nó kéo ra một chui nữa cùng tông màu rồi kết nối chúng với một thiết bị định vị. Đôi bàn tay thon dài lướt nhanh nhất có thể trên bàn phím.

- Trong vòng 15 phút nó sẽ cho ta biết kết quả vị trí máy chủ của Lâm. Trong thời gian này điện bảo quản gia đem súng đến ỉnh đi. – Nó.

Nghe xong, Nhi lấy điện thoại ra làm theo những gì nó vừa nói.

- Họ có thể làm gì được chứ? – Mai sốt vó.

- Lại chuyện của thế giới ngầm chứ gì!? – Ngọc.

- Nhưng cách nói chuyện của Lâm lúc nãy quả thật có vấn đề. – Mai.

- Được rồi được rồi. Đừng lo nữa. Một tí nữa thôi là được rồi. – Nhi.

- À mà sao phải chuẩn bị súng hả Ken? – Ngọc.

- Tao nghĩ là có thanh trừng lẫn nhau đó. – Nó chống tay lên cằm.

- Không thể! – Ba đưa đồng thanh.

- Rất có thể. FK là người thống trị thế giới ngầm. Nếu như chúng ta gặp nguy hiểm bởi những người trên thương trường làm ăn thì FK bọn họ lại gặp nguy hiểm bởi những người có máu mặt, chém giết lẫn nhau. – Nó.

- Đúng. Ở Úc thì ở thế giới ngầm ai ai cũng phải nể chúng ta. Nhưng việc quan trọng bây giờ là chúng ta không biết rõ cho lắm về thế giới ngầm ở Việt Nam. Tao nghĩ là phải chuẩn bị tinh thần chu đáo một tí. – Ngọc.

Sau câu nói của Ngọc, Tứ Đại rơi vào trạng thái im lặng. Từng tiếng động của máy móc nghe rõ mồn một.

Một lúc sau, qua camera quan sát nó bật khi vừa bước vào phòng, bốn quản gia đang đi vào.

- Cộc! Cộc! Cộc! Chúng tôi vào được không? – Quản gia Khanh.

- Bác vào đi! – Nó.

Bốn quản gia bước vào. Trên tay bọn họ là bốn chiếc hộp đựng súng bắn tỉa mà lần trước các Daddy gửi về cho họ. Bốn quản gia đặt hộp súng trên một chiếc bàn kính của bộ ghế gần đó rồi đứng nép qua một bên. Tứ Đại bước đến, ngồi xuống ghế rồi mở hộp.

- Cửa này là...- Nhi nhìn nó.

- Dragunov! – Nó lạnh lùng trả lời.

- Hình như lâu lắm rồi không dùng súng. – Mai đưa lên ngắm thử.

- Ủ! Nhưng còn thừa sức. – Ngọc.

- Không biết có chuyện gì thưa tiểu thư? – Quản gia Nghiêm hỏi giọng lo lắng.

- Bác đừng lo. Bọn cháu biết nên làm gì mà! – Nó nháy mắt.

- Để chúng tôi lắp đạn. – Quản gia Nghiêm.

Tứ Đại đứng dậy, nhường chỗ cho các quản gia ngồi xuống làm việc.

(Bật mí với các bạn một tí về võ thuật cũng như sở trường. Tứ Đại được học võ từ năm 8 tuổi, tức hai năm trước khi nó bị bệnh. Sau này vì việc đó nên nó nghỉ một thời gian rồi mới tiếp tục. Song song với học võ, Tứ Đại được huấn luyện nghiêm ngặt cách sử dụng súng, các loại vũ khí chuyên dụng. Do là những người thừa kế của các khối tài sản khổng lồ nên việc tự bảo vệ bản thân và văn võ song toàn là những việc Tứ Đại phải đáp ứng được. Tứ Đại cũng có trực thăng riêng và một kho vũ khí phục vụ cho bản thân. Là những người có tham gia vào kinh doanh và thế giới ngầm của nước Úc nên tiếng tăm ở Úc cũng không nhỏ. Tuyệt nhiên không xen vào chuyện ở Việt Nam. Và còn một bí mật nữa, nhưng khi nào nhân vật bí ẩn xuất hiện mới nói được. Kaka.)

“Bíp! Bíp! Bíp!”. Tiếng thông báo tìm ra tín hiệu vang lên. Tứ Đại nhanh chóng bước lại chỗ rada dò tìm. Một chấm đỏ liên tục nhấp nháy trên màn hình.

Nó ngồi xuống ghế, tay lướt nhanh trên bàn phím, chân mày chau lại vì căng thẳng, ba đứa kia cũng không khác. Sau một vài thao tác, bản đồ chi tiết hiện lên trên bản định vị. Kết quả cuối cùng cũng có: Máy chủ của Lâm đang ở một vị trí gần bến cảng.

Thở phào nhưng không nhẹ nhõm, nó lấy điện thoại từ balo ra, rút chui kết nối với laptop rồi thay bằng kết nối với điện thoại. Sao chép bản đồ tín hiệu qua điện thoại của mình sau đó cũng làm tương tự với ba đứa.

Sau một hồi đấu tranh công nghệ, các thao tác dò tìm cũng xong, nó đứng dậy thở một hơi dài rồi Tứ Đại bước sang chỗ các quản gia. Họ đã lắp đạn cho súng xong xuôi. Tứ Đại cầm súng đưa lên ngắm thử rồi nhìn nhau gật đầu.

- Các bác về đi ạ, chuyện còn lại cứ để bọn cháu tự giải quyết. – Nhi quay sang các quản gia.

- Vâng! Có chuyện gì các tiểu thư cứ cho gọi chúng tôi. – Quản gia Tuấn trả lời rồi họ lui về.

Sau khi các quản gia đi, nó dẫn ba đứa lên lầu 3 thay quần áo. Phải nói là Hoàng đại tiểu thư có khác, một căn phòng rộng ới là rộng mà chứa toàn quần áo và phụ kiện.

Nó dẫn ba đứa đi qua lần lượt các tủ quần áo rồi dừng lại trước một tủ màu trắng. Nó mở tủ ra, lấy bốn bộ quần áo bó sát gồm quần ngắn và áo hở bụng rồi đưa cho ba đứa thay.

Không biết nó mặc kiểu gì mà chưa được 2' phút là xong rồi, ba đứa cứ loai hoai mãi. Xong xuôi, ba đứa bước ra thì nó quăng ối đứa một khẩu súng lục và một miếng vải mỏng màu đen.

- Quần vào đùi ấy. – Nó vừa nói vừa làm.

- Khởi nói cũng biết. – Ba đứa đồng thanh quát nó làm nó lắc đầu cười trừ.

Thao tác quần súng đã xong, nó lại quăng cho ba đứa ba cái áo khoác form dài màu đen quá gối.

Tứ Đại cột tóc đuôi ngựa, đồ ngắn bó sát cùng với áo khoác ngoài trông rất quyến rũ nhưng cũng rất nguy hiểm.

Họ xuống căn phòng lúc này, lấy súng bắn tĩa bỏ vào túi đựng súng chuyên dụng rồi quay sang lấy điện thoại.

Bước ra khỏi đại sảnh rồi dùng mật mã đóng cửa lại, nó dẫn ba đứa xuống hầm để xe.

Bên trong này còn hơn cả một showroom mua bán moto phân khối lớn và siêu xe nữa. Thử tưởng tượng xe, nhà bạn có một tầng hầm hơn 10 chiếc moto phân khối lớn và không ít siêu xe oto như thế này thì bạn có hạnh phúc không chứ

- Moto nha? – Nó.

- Ok! – Ba đứa đồng thanh.

Nói rồi, Tứ Đại bước lên bốn con xe phân khối lớn của BMW rồi vút ra khỏi cổng. Tội cho nó là phải thắng xe lại đóng cửa, báo hại ba đứa cũng phải ngừng lại chờ nó.

Xong xuôi hết tất cả, Tứ Đại lao vun vút và mục tiêu là bến cảng. Trên đường đi, xe nào thấy tụi nó cũng phải tránh hết vì không muốn răng bay theo gió...

34. Chương 34: Chuẩn Bị

5' sau, bốn chiếc moto của Tứ Đại xuống hiện ở kho chứa hàng khu B của bến cảng. Tứ Đại dựng xe sau một khoang hàng container lớn rồi đi lại một chỗ bàn bạc.

Tứ Đại lấy điện thoại ra xem bản đồ định vị. Vị trí của họ và chấm đỏ kia hiện tại rất gần. Nó mở phần bản đồ chi tiết lên rồi nhìn xung quanh.

“ Tít!”. Âm thanh báo hiệu hướng của bản đồ và máy chủ đã chính xác. Nó hạ điện thoại xuống, nhìn ra phía sau. Những gì mà Tứ Đại thấy được phía hơi xa kia là một căn nhà rộng lớn có vẻ bỏ hoang.

- Ken! Chúng ta cần ống nhòm. – Nhi nhìn nó.

- Yên tâm! Lúc tụi bây thay quần áo tao đã chuẩn bị đây.

Nó nói rồi lấy từ một ngăn nhỏ của túi đựng súng ra bốn túi nhỏ đựng ống nhòm chuyên dụng của quân đội.

Ba đứa nhận lấy từ tay nó rồi đưa lên mắt quan sát.

- Xem nào! Gồm có 4 chiếc oto và cũng hơn 10 chiếc moto phân khối lớn đấy. – Nhi.

- Cả người canh gác nữa! Phải hơn 20 người đứng xung quanh đó! – Ngọc.

Ba đứa quan sát xong quay sang nhìn nó. Nó đang tháo cây súng lục trên đùi ra rồi gắn giảm thanh vào.

- Nè! Là một nhà hoang mà Ken. – Mai có ý ngăn nó lại.

- Đây là Việt Nam, không phải Úc hay Mỹ đâu! – Nó ngược lên trả lời rồi quay xuống quần súng lại vị trí cũ sau khi đã lắp giảm thanh xong.

- Ủi nhì! – Ba đứa đồng thanh.

Nó lắc đầu nhìn ba đứa, lớn rồi mà nó vẫn cứ lo cho họ như con nít. Nó kéo túi đựng súng ra quăng ổi đứa một nòng giảm thanh.

- Ồ! Cảm ơn bạn hiền! – Ba đứa cười xòa và bắt đầu lắp vào.

- Tình thế nào mà còn cười được?! – Nó lắc đầu.

Đội ba đứa gắn giảm thanh rồi quần lại vị trí cũ, nó đưa ống nhòm lên nhìn thử địa điểm rồi nói:

- Không biết tình hình bên trong thế nào?

- Sắp xếp sao đây? – Mai.

- Từ đây tới đó...- Liệt qua một khối container chất chồng gần đó - ...Nhất định phải hơn 300 yard*. Trong đây bắn tĩa là sở trường của Zenny và Ry. Nhưng chúng ta không biết họ có chuyện gì nên không thể liều mà cho cả hai cùng vào vị trí phục kích được. – Nhi.

- Ít nhất phải có một người phục kích. - Mai.

- Nghe đây, bây giờ sẽ thế này...

Tứ Đại chụm lại một góc nghe kế hoạch của nó.

... Trong lúc này, tại kho gạo bỏ hoang...

- Xem ra không thể đàm phán bằng miệng với các cậu rồi. – Nói xong, lão Lâm Kỳ ra hiệu cho các nóng súng vào tư thế chuẩn bị.

FK vẫn rất bình tĩnh và lạnh lùng. Họ vẫn ngồi chéo chân trên bốn chiếc ghế đối diện lão với gương mặt không tí cảm xúc.

- Nhìn các cậu tôi thật không hiểu, tạo sao không ngoan ngoãn nghe lời tôi. Cần gì phải dùng đến bạo lực thế không biết. Hơn nữa, các cậu lại đến một mình. Xem ra các cậu cũng biết mình thua rồi thì phải! – Lão nói xong thì cười lớn, miệng nhả khói nghi ngút trông rất ngông cuồng.

“ Rầm!”. Âm thanh vang dội vang lên làm mặt lão biếng sắc. FK đứng dậy, đá tung bàn ghế trước mặt. Thấy hành động của FK, các họng súng ngay lập tức hướng về phía họ không chút chần chừ.

- Các cậu định ra oai trước mặt Lâm Kỳ lão đại ta sao? Thật nực cười! Hahaha!

- Ông muốn đấu chứ gì? Được, tôi cho ông đấu cùng FK bọn tôi. – Giọng nói chứa đầy lạnh giá và như phát ra từ địa ngục của hắn kèm theo nụ cười khinh thường làm lão ra tức xanh mặt.

Nói xong, nhanh như cắt, FK móc súng ra chĩa vào phía các tên cận vệ mà bắn. Bốn người tám cây, cứ nhắm ngay tâm mi mà bắn, chuẩn xác cực độ. Lần lượt từng tên một ngã xuống.

Lượt nổ súng đầu tiên, bốn người của FK hạ hơn 20 tên thuộc hạ làm Lâm Kỳ sợ rung, người đầy mồ hôi vì căng thẳng. Những tên tiếp theo cũng bước lên nhưng cũng rung không khác gì ông chủ của mình.

Cứ thế, bọn họ dừng nhìn FK một cách kiêng dè sợ sệt. Fk đứng đầu lưng vào nhau, ánh mắt cảnh giác cực độ quan sát xem có tổng cộng bao nhiêu tên. Họ quả thật có đem đạn dự trữ nhưng kì thực lần này có rất nhiều thủ hạ, có cả ở trên lầu. Cho dù họ cao tay thế nào thì cũng có tổn hại.

... Tứ Đại vừa bàn xong kế hoạch thì cũng là lúc tiếng súng rền vang lọt vào tai họ...

Kế hoạch đã bàn xong, Mai sẽ là tay bắn tỉa bên ngoài. Cô bước đến bên cạnh chồng container gần đó, leo lên bậc thứ nhì đếm từ trên xuống rồi núp sau bậc thứ nhất mà ngắm. Cũng may, kho gạo bỏ hoang được lót kính, tuy rằng hơi khuất nhưng trong phạm vi 1000 yard thì cứ yên tâm vào tài nghệ của Mai.

Nó bước đến bên cạnh moto của mình, mở cốp lấy ra một túi đựng súng khác.

- Trừ Ry ra, hiện giờ trên người ba đứa bọn mình có 6 khẩu gồm ba súng bắn tỉa và ba súng lục. Để lại súng bắn tỉa cho Ry, chúng ta không cần nó. Cầm lấy. – Nó nói xong, ném thêm cho hai đứa mỗi đứa ba cây.

- Dừng quần chúng vào đuôi nữa. Nhìn lên phần hông đi, có chỗ giắt súng đó.

Nó vừa nói vừa làm, hai đứa cũng làm theo. Nó hoàn tất đầu tiên rồi đưa cho Nhi và Ngọc một tai phone không dây tiên thể liên lạc rồi cũng ném cho Mai một cái tượng tự, tất nhiên là nó cũng có.

Hoàn tất khâu sơ bị thật nhanh chóng, ba người gồm nó, Nhi và Ngọc khéo léo tiến vào kho gạo.

Do hỗn chiến đã bắt đầu nên bên ngoài tuyệt nhiên không còn ai. Mai đang nhắm súng vào nhóm người mặc đồ vest đen bên trong nhà kho mà cô chắc là quân địch. Do FK đứng ở phía góc ngoài cửa nên khuất tầm nhìn của Mai.

Nhận thấy chưa có gì đáng ngại, Mai giương ống nhòm nhìn lên phía tầng trên. Đúng như cô đoán, còn có rất nhiều tên trang bị vũ khí bên trên nữa. Xem ra trận này Tứ Đại xen vào là đúng rồi. Quan sát hoàn thành. Mai trở lại vị trí ngắm bắn.

Ba người bọn nó đã tiếp cận được cánh cửa của kho gạo (T/g: Bỏ hoang còn bày đặt đóng cửa.). Nhìn nhau gật đầu, ba đứa đá cửa xông vào không chút do dự.

- Tất cả đứng im. – Nó nói, hòng súng hướng về một người đàn ông đang ngồi hút xì gà nhưng có vẻ rất căng thẳng.

35. Chương 35: Đại Quyết Chiến

FK rất đổi ngạc nhiên khi thấy ba đứa nó bước vào. Nhìn ba đứa giống y hệt những sát thủ thực thụ, vừa quyến rũ trong bộ quần áo ngắn màu đen, vừa ánh lên sự nguy hiểm chết người.

FK nhìn ba đứa rồi nhìn sang mấy tên thủ hạ của Lâm Kỳ. Ôi trời ơi, bọn chúng đang nhìn ba đứa không chớp mắt. Không biết bao nhiêu tên há hốc mồm thèm khát.

Thấy thế, máu trong người hắn, Minh và Đức Anh nóng lên từ từ. Ai bảo dám nhìn ba đứa thế kia. Còn Lâm, Lâm đang hỏi tại sao không thấy Mai xuất hiện.

Hiểu được câu hỏi trong mắt Lâm, nó nhìn chàng gật đầu. Nhưng ngược lại, Lâm lại nhìn nó khó hiểu.

Thấy ba đứa xông vào, Lâm Kỳ dứt phát dây rút điều thuốc sang một bên rồi nhìn chằm ba đứa.

- Ta cứ tưởng các cậu oai phong lẫm liệt gì lắm. Không ngờ lại dựa dẫm một đám con gái coi trời bằng vụn.
- Lão ta cười ngạo nghễ, tay với lấy khẩu súng của tên thủ hạ đứng cạnh bên.

Ba đứa mặt kệ lão ta làm gì. Điều nên cảnh giác nhất là đám thủ hạ kia của lão. Ba đứa đầu lưng lại với nhau tiến lại phía FK.

- Đột nhập thành công. Hành động. – Nó thông báo với Mai thông qua phone không dây.

- Ok. – Mai trả lời lại.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”. Ba phát súng chỉ thiên của Nhi làm Lâm Kỳ giật bắn người. Thì ra lão đang loai hoai lên nòng súng. Xem ra lão già thật rồi.

- Zenny ép lão ta về hướng 10h. Khử! – Nó.

- Ok! – Nhi đáp ngắn gọn.

FK từ này giờ đứng nhìn ba đứa như trời trồng. Họ không ngờ bản lĩnh của Tứ Đại lại lớn như vậy.

- Nếu như muốn chết dưới họng súng của họ thì cứ đứng đó! – Ngọc nói một câu làm cả đám hoảng hồn lại.

Lâm Kỳ xem ra rất xem thường ba đứa nó và không ngờ có tay bắn tĩa nên cho người lên đánh trước. Nhưng hề tên nào bước ra đều ăn đạn ngay mà không hề do dự.

- Xông lên hết! Ai lấy được đầu bọn chúng có thưởng cao. – Lâm Kỳ tức điên, hét lên, ra lệnh cho bọn đàn em lấy mạng ba đứa và FK.

Vừa nghe lão ta hô xông, tất cả đàn em từ mọi góc ngách và cả trên lầu đều xông tới.

Nhưng có lẽ người thấy mặt trời lần cuối có lẽ là bọn chúng. Hầu hết chưa kịp bóp cò đều đã ngã khụy xuống, máu từ thái dương, tâm mi và tim chảy ròng xuống. Còn tên nào bóp cò được thì cũng không nhắm trúng. Không biết vì sợ vì rung hay vì tay nghề dở tệ mà không phát nào trúng mục tiêu.

Nhưng Lâm Kỳ cũng tệ, trang bị vũ khí kiểu gì mà tên có tên không, báo hại ba đứa và FK vừa đánh vừa bắn hơi bị mệt.

Lúc này bên cạnh Lâm Kỳ chỉ còn 2 tên thủ hạ, xem ra là cao tay nhất bên cạnh ông ta.

Thừa cơ hội, Ngọc dẹp đường tiếp cận lão ta theo kế hoạch đã định. Nhận thấy cô bạn mà mình để ý định phá vòng vây đi ra, Đức Anh tiến tới giúp Ngọc.

- Để Đức Anh giúp cho. – Đức Anh tiến đến cạnh Ngọc, cố gắng nở một nụ cười an lòng.

Ngọc không trả lời, chỉ gạt đầu một cái thật mạnh hông giữ vững niềm tin cho Đức Anh rồi cả hai cùng bước lên. Vừa bắn vừa đánh, cảnh giác cao độ và không thể lơ là dù là một giây.

Vừa thoát ra được cũng là lúc súng của hai người hết đạn. Đức Anh và Ngọc nép người vào một cây cột lớn.

Ngọc vứt bỏ hai khẩu súng cạn nguyên liệu trên tay rồi lấy hai cây vạt trên hông xuống. Đức Anh thì vứt một khẩu rồi lấy ra một khẩu mới. Khẩu súng còn lại chàng nạp đạn.

Cả hai nhìn ra chỗ mọi người bên ngoài, tình hình xem ra không mấy thuận lợi cho việc họ thoát khỏi đó. Hai người nhìn nhau rồi khéo léo tiến lại gần Lâm Kỳ.

- Hai con chuột kia. Khử luôn đi. – Lâm kỳ nhìn hai người cười khinh bỉ rồi ra hiệu chỉ thuộc hạ giết họ.

Nhận được mệnh lệnh từ chủ nhân, hai tên đó lập tức quay sang chỗ hai người nhưng tuyệt nhiên người nam đã biến mất, chỉ còn lại cô gái đang chĩa nòng súng về phía họ.

- Bỏ vũ khí xuống, bằng không, một phát chí mạng! – Ngọc nói một câu lạnh người làm hai tên sợ quá buông hai khẩu AK trên tay xuống.

“Đoàng! Đoàng!”. Hai khẩu súng vừa chạm đất thì hai phát súng kết liễu đời của hai tên thủ hạ vang lên cùng lúc. Ngọc nhìn hai cái xác ngã xuống nhưng vẫn cảnh giác đưa súng lên trước mặt. Đúng như cô nghĩ, Lâm Kỳ đứng phía sau chĩa súng về phía mình.

Tình hình hiện giờ là hai nòng súng đang đối diện nhau rất căng thẳng.

- Không chỉ có một đầu! – Một giọng nói trầm và lạnh vang lên sau lưng Lâm Kỳ.

Không ai khác chính là Đức Anh. Không ngờ hai người này phối hợp ăn ý gớm.

Ngọc từng bước tiến lên, Lâm Kỳ lùi lại. Cứ thế từng bước nhẹ nhàng, người tiến người lùi. Chỉ có Đức Anh là vẫn đứng im, súng chĩa vào đầu Lâm Kỳ.

- Mục tiêu đã vào vị trí! Chuẩn bị nổ súng! – Mai thông báo qua phone không dây.

Nghe thế, nó và Nhi hướng lên chỗ bọn họ thì thấy Lâm Kỳ đang bị dồn vào đường cùng. Hiện tại nó và Nhi đã thấm mệt rồi, cả ba người của FK cũng thế.

Nó hất đầu, ra hiệu cho ba người của FK nhìn lên trên. Thấy cảnh đó, họ thật sự an tâm. Như hiểu được suy nghĩ qua ánh mắt, họ dốc hết sức hạ hết đám thủ hạ còn lại.

Súng đã hết đạn nhiều lần nhưng nhờ những tên thủ hạ đã chết mà họ có thêm vũ khí dự phòng. Thật là nghìn cân treo sợi tóc mà.

36. Chương 36: Liều Cả Mạng Sống

Quay trở lại tình hình trên lầu, Ngọc và Lâm Kỳ đã đứng lại.

- Haha! Lũ nhóc bọn bây cũng không tệ. Nhưng ta đã lường trước mọi việc rồi.

Câu nói chấm dứt, tay còn lại của lão ta từ nãy giờ để trong túi quần vụt ra. Trong bàn tay Lâm Kỳ là một quả lựu đạn chuyên dụng.

- Lựu đạn ba giây! – Đức Anh và Ngọc hét lên.

Nghe thấy giọng nói của Ngọc qua tay phone, Mai thì sững sốt, nó và Nhi thì ngay lập tức nhìn lên.

Mai lấy ống nhòm quan sát. Chết tiệt, nếu bây giờ bắn chết lão ta thì trong gang tấc sẽ phát nổ. Người tiếp cận con mồi lần này lại không phải là nó, thật nguy cấp.

Sắc mặt Đức Anh và Ngọc trong phút chốc lo lắng nhưng không để lộ biểu hiện đó vào mắt Lâm Kỳ được. Nhận thấy tình hình không mấy khả quan, nó kéo Nhi lại:

- Tao sẽ lên đó!

Nhi nhìn nó gật đầu. Nhi ra hiệu cho ba người kia chống đỡ phía trước để nó lên trên, hiện giờ bọn chúng chết cũng không ít, không còn nhiều nữa.

Khéo léo không để Lâm Kỳ nhìn thấy, chưa đầy 1' sau nó xuất hiện sau lưng Đức Anh. Khá bất ngờ khi nhìn thấy nó, Đức Anh suýt thốt lên nhưng nó nhanh chóng đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng để quan sát tình hình.

- Ta cho hai người biết, chốt của quả lựu đạn đã được ta kích hoạt. Có chết thì cùng chết. Hahaha! – Lâm Kỳ cười chua chát.

Do mãi chú ý trên này mà Lâm Kỳ hoàn toàn không để ý được rằng, toàn bộ đàn em bên dưới đã bị hạ sạch không còn một tên.

- Lão cáo già, đừng ở đó mà đất chí, lão nhìn xuống bên dưới thử xem! – Ngọc cất giọng làm lão ta run sợ mà nhìn xuống.

Cảnh tượng đập vào mắt lão: thuộc hạ của mình nằm rải rác bên dưới, người nào cũng bị kết liễu bằng một phát súng chí mạng. Tên thì bị bắn ở tâm mi, tên thì bị bắn ở thái dương, còn có tên thảm hơn, bị bắn mấy phát liên ở bụng.

Nhưng xem ra đó chưa phải là cảnh chính. Hiện giờ không chỉ có no2ong súng của Ngọc và Đức Anh chĩa vào đầu lão mà còn cả Nhi, Minh, Lâm và hần. Như thế này thì lão ta chết chắc.

Không để cảnh tượng bên dưới làm phân tâm, Lâm Kỳ lướt nhìn một lượt bốn người bên dưới rồi nhìn trực diện Ngọc. Thấy được ánh mắt oán hận của lão ta, Ngọc nhép mép cười khinh.

Nhưng ngược lại với những gì họ đoán, Lâm Kỳ hoàn toàn bình tĩnh và hơi cúi đầu. Nhưng cái cúi đầu của lão làm ai cũng phải chú ý. Lựu đạn vẫn cầm trong tay, tay còn lại vẫn chìa súng vào người của Ngọc, nhưng... lão đang cười.

- Ra đi! Ta muốn trò chơi này kết thúc sớm một tí! – Lâm Kỳ ngược lên, thông thả nói.

“ Cháu! Cháu! Cháu!”. Lão vừa dứt lời cũng là lúc âm thanh đó vang lên. Cùng lúc đó Nhi, Ngọc và hắc khỵ xuống đất ôm vai đau đớn.

Không thể làm khác được, Đức Anh ngay lập tức vứt bỏ cảnh giác, chạy ngay đến đỡ Ngọc. Đức Anh ôm Ngọc cho nàng ngã vào lòng. Từ vai Ngọc, một dòng máu tươi tuông không ngừng.

Phía bên dưới cũng không khác. Thấy Nhi ngã, Minh ngay lập tức chạy lại đỡ, hắc thì sắc mặt chuyển xanh đứng ôm vai, mặt cúi gằm. Vai Nhi bị thương, vai hắc bị thương và Ngọc cũng thế. Hắc đang được Lâm dìu để đứng vững. Từ miệng vết thương của 3 người máu vẫn tuông đầm đìa.

- Có tay bắn tĩa! – Nó giương súng nhìn xung quanh nhưng cũng đủ thông minh để cảnh giác Lâm Kỳ.

Nghe câu nói của nó qua tai phone, Mai giật bắn người. Cô cũng thân là tay bắn tĩa hiện giờ mà lại sơ xuất như vậy.

Nhi và Ngọc hiện giờ đã vô thức ngất đi. Hắc vẫn đang cố chống cự mà đứng đấy. Ba người đều bị bắn bên vai phải.

Lúc này nó đang nhìn xung quanh tìm kiếm người bắn tĩa đó. Mai cũng dùng ống nhòm quan sát tình hình bên trong.

“ Bình!”.

Một bóng đen từ trên trần nhà nhảy xuống với cây súng bắn tĩa trong tay. Tên đó nhảy xuống cạnh Lâm Kỳ, đứng đối diện và nhìn chằm chằm nó. Lâm Kỳ cũng quay người lại và nhìn nó. Lão ta nở một nụ cười ma quái.

- Tôi nhận ra ông!

Nó lạnh lùng cất giọng, hòng súng trên tay vẫn hướng về hai người đó. Tên sát thủ bắn tĩa cũng chìa súng về phía nó. Hiện giờ Mai đang tiến thoái lưỡng nan. Với tài của cô thì hai người này chắc chắn cô sẽ bắn trúng, hơn nữa họ đang quay lưng về phía Mai.

Nhưng giết được tên sát thủ đó và Lâm Kỳ thì quả lựu đạn sẽ phát nổ, sẽ nguy hiểm cho tất cả mọi người, mất mạng như chơi.

- Hoàng đại tiểu thư, đương nhiên tôi cũng nhận ra cô! – Lão ta cười tinh quái.

- Khử cô ta không thừa chủ nhân? – Tên sát thủ bắn tĩa cúi đầu hỏi Lâm Kỳ.

- Một lát nữa cũng không muộn. – Lâm Kỳ đáp.

- Nay cô đang nằm trong lòng bàn tay của ta, ta muốn chém muốn giết gì là quyền của ta rồi! Haha. Tôi không ngờ một con nhóc 17 tuổi như cô gan cũng lớn thật. Xem ra cô cũng có tài.

- ...- Nó im lặng quan sát.

- Tôi nghe nói ba cô đã cho cô quyền kinh doanh ba chi nhánh lớn. Cách đây không lâu, một hợp đồng lớn của công ty tôi bị một trong ba chi nhánh thuộc quyền quản lý của cô cướp mất. Tôi định sẽ trả thù và chắc ông trời cũng giúp tôi. Hahaha. – Lâm kỳ cười ngạo nghễ.

Nó vẫn im lặng không trả lời. Con người của nó đạt đến đỉnh điểm của lạnh lùng thì sẽ như thế. Không thể kéo dài tình hình này được, ba người kia sẽ mất máu đến chết. Phải nhanh chóng giải quyết.

- Cô có biết tại sao thuộc hạ của tôi không bắn chết ba người bọn họ không? Đó là vì tôi muốn ai chống chọi với tôi đều phải do chính tay tôi giết. Và cô cũng thế.

- Sát thủ trước.

Nó thì thầm thông báo cho Mai. Mai im lặng không trả lời, đồng nghĩa với việc đã nhận được mệnh lệnh.

Lúc này đây, Lâm Kỳ lui lại, đưa họng súng lên trước mặt nó ngắm bắn. Tay phải của nó cũng đang nắm chặt cây súng trong tay. Một chút sơ xuất nhỏ của Mai thôi thì cả bọn trong nhà hoang mất mạng như chơi. Nó toát mồ hôi, nhưng tuyệt nhiên không hề hoảng sợ.

- Mục tiêu vào vị trí! 1...2...3! – Giọng của Mai được truyền qua tai phone.

“ Choang!”.

“ Cháu”

Viên đạn xuyên qua một lớp kính, sau đó cắm thẳng vào đầu tên sát thủ bắn tỉa. Tiếp theo đó, máu từ đỉnh đầu tên sát thủ chảy ra không ngừng. Hắn ta tắt thở, mắt vẫn mở trao tráo.

Thấy cảnh đó, Lâm Kỳ run sợ tột độ, Cả bốn người của FK đều kinh ngạc. Tay cầm súng của hắn run cầm cập, mồ hôi toát ra nườm nượp trên trán, cổ và thậm chí là hai bàn tay.

Nắm bắt thời cơ, nó phóng người tới không chế lão ta. Đứng từ phía sau, tay phải nó kèm chặt cổ không cho lão ta thở. Tay trái giữ chặt lấy bàn tay cầm lựu đạn, rồi nhẹ nhàng luồn bàn tay nhỏ nhắn qua cườp vật tử thần đó từ tay lão.

Do bị tấn công bất ngờ nên Lâm Kỳ không kịp phản ứng, nhưng kịp định thần và giữ chặt tay cầm lựu đạn lại. Nhưng do nó kẹp cổ chặt quá nên lão không tài nào xoay sở được. Nó quay người lão hướng ra phía cửa kính, nơi Mai dễ dàng kết liễu Lâm Kỳ.

- Đưa họ đi bệnh viện, nhanh! Ở đây có tôi và Ry rồi!

Nó hét lên ọi người nghe thấy. Do tình thế cấp bách nên họ nhanh chóng đưa những người bị thương đi.

- Bắn đi! – Nó thông báo với Mai qua tai phone.

Mai nghe rõ mồn một những gì nó nói, nhưng nếu trượt tay một tí thì tính mạng nó cũng như toi vì nó đứng ngay sau lão ta.

Mai đưa mắt vào ống kính, nhắm một mắt lại và định vị mục tiêu: Đầu của Lâm Kỳ. Tuyệt đối không được trượt, tính mạng của nó trong tay cô.

Mai bóp cò rồi nhắm mắt lại không dám nhìn. Bên này nó cụp đầu xuống sau người của Lâm Kỳ. Sau khi Mai bóp cò, nó cảm nhận được lão ta nhẹ dần rồi, máu chảy tuông tuông từ tâm mi của lão nhỏ giọt xuống đất rồi lão ngã xuống, nhưng bàn tay trái nó vẫn nắm chặt bàn tay trái của lão.

Nhẹ nhàng rút quả lựu đạn ra khỏi tay Lâm Kỳ, nó thở phào nhẹ nhõm. 6 người kia đã rời khỏi đây. Bây giờ nó phải giải quyết quả lựu đạn này.

- Bắn chuẩn lắm. – Giọng nói nhẹ nhàng của nó xuyên qua màn nhĩ làm Mai bình tĩnh.

- Được! Tao qua đó ngay. – Mai vui mừng đáp trả rồi bỏ súng của mình và đem cả ba cây bọn nó bỏ lại ra xe rồi lấy một chiếc hướng lại nhà kho.

Nó cầm quả lựu đạn trong tay nhìn xuống xác chết của Lâm Kỳ. Bên cạnh xác ông ta là cây súng bắn bạc trông rất tinh tế. Nó cúi xuống nhặt lên xem thử. Một khẩu súng đẹp, rất đẹp.

“ Đoàn!”.

Nó khụy xuống, máu từ đùi bắt đầu chảy xuống đầm đìa. Mai đang chạy đến thì đột nhiên nghe tiếng súng nên gấp rút rẽ ga nhanh hơn.

Nó ngược mặt lên nhìn. Một tên thủ hạ của Lâm Kỳ vẫn còn sống. Hắn ta giương súng về phía nó, cười nhạo bắn và tiến dần lên phía trước. Nhưng nét mặt của tên này xem ra rất hoảng sợ thì phải.

“ Rầm!”. Tiếng Mai đập cửa xông vào làm hấn ta mất chú ý quay ra nhìn. Nhanh như cắt, nó nén đau, giương cây súng vừa nhặt của Lâm Kỳ tặng ngay cho tên đó một phát chí mạng ngay đầu. Hấn ta ngã xuống và cũng chết không nhắm mắt.

Mai vừa vào chứng kiến toàn bộ sự việc và cũng hiểu ra phần nào. Đột nhiên Mai thấy nó đang khụy chân xuống đất, tay ôm một bên đùi và mặt đầy đau đớn, Mai nhanh chân chạy đến xem tình hình.

Trên mặt nó mồ hôi tuông đầm đìa. Cánh tay cầm súng lúc nãy đang ôm lấy một chỗ dính đầy máu, tay kia vẫn nắm chặt quả lựu đạn.

- Đỡ tao đứng dậy! – Nó nói, nét mặt đau đớn.

Nghe nó nói, Mai lập tức đỡ nó đứng dậy. Nó cố đứng lên trong đau đớn rồi bảo Mai buông mình ra. Sau đó, nó lê bước lại một ô kính vỡ, dùng hết sức ném quả lựu đạn đi thật xa.

Quả lựu đạn được nó dùng lực ném đi khá xa, nhưng thời gian phát nổ chỉ có 3 giây nên nó đã nổ trên không trung.

Quả lựu đạn vừa nổ xong của là lúc nó ngất xỉu tại chỗ. Thấy thế, Mai quay sang cố xé chiếc áo sơ mi trong của một xác chết gần đó rồi buộc vào vết thương cho nó. Buộc vết thương thật nhanh rồi để nó lên lưng công ra xe, mặt Mai lo sợ không có tí máu.

Mai để nó sau xe, cho nó ôm lấy mình rồi rồ ga phóng thẳng đến bệnh viện nhanh nhất có thể.

37. Chương 37: Chuyện Ở Bệnh Viện

Chiếc moto Mai cầm lái phóng thẳng vào cổng bệnh viện, dừng ngay trước cửa chính mà chẳng quan tâm gì.

Mai bước xuống xe, xóc nó ngồi thẳng dậy. Nó ngất liệm, máu vẫn chảy không ngừng.

Vừa lúc đó, một đội y bác sĩ lập tức chạy đến, bỏ nó lên cáng cứu thương rồi khiên vào. Mai ngay lập tức chạy theo nó.

- Ken ơi tỉnh lại đi Ken, đừng làm tao lo mà Ken ơi. Mà đừng có chuyện gì nha Ken. – Mai nắm lấy tay nó rồi kêu gào trong nước mắt.

Chớp nhoáng họ đã chạy tới cửa phòng cấp cứu. Trước cửa, Minh, Lâm và Đức Anh đang sốt ruột đứng đó, đèn phòng cấp cứu đang sáng. Thấy nó như thế họ hốt hoảng chạy lại.

- Như bị làm sao thế? – Minh.

- Bị bắn lén. – Mai sụt sướt trả lời.

- Phòng cấp cứu ở đây đây rồi. Chúng tôi phải đưa bệnh nhân lên lầu hai. Phiền các vị không đi theo. Chúng tôi phải sử dụng thang máy chuyên dụng.

Một vị bác sĩ sốt sắn gạt tay Mai ra khỏi tay nó rồi ra hiệu cho các y tá nam khiên cáng cứu thương bước vào thang máy.

- Được rồi! Mai đừng khóc nữa. Như sẽ không có chuyện gì đâu. Nín đi. Có Lâm ở đây rồi.

Lâm ôm Mai vào lòng, cố ngăn hai hàng nước mắt của cô. Quả thật thấy Mai như thế, lòng Lâm đau như cắt.

Mai cứ thế, dựa vào khuôn ngực rắn chắc của Lâm mà khóc. Lâm chỉ có thể an ủi người con gái mà chàng yêu bằng cách đó, cách tốt nhất bây giờ.

Sau một hồi vật vã, Mai không còn khóc nữa, cố gắng giữ bình tĩnh, Mai ngược lên hỏi Lâm:

- Ba người họ vẫn ở bên trong đó?

Lâm nhẹ nhàng buông Mai ra, lấy tay gạt đi hai hàng nước mắt còn vương lại trên má cô rồi từ tốn trả lời:

- Ủ! Nhưng Mai yên tâm đi, sẽ ổn cả.

Mai gạt đầu nhìn vào ánh mắt trù mến của Lâm mà thấy an tâm hơn rất nhiều. Nhưng chợt nhớ ra điều gì, Mai lại lên tiếng:

- Hai chúng ta lên lầu đợi Ken đi! Ở đây có hai người bọn họ rồi.

- Được rồi, đi thôi!

Nói xong, Lâm quay qua chỗ Minh và Đức Anh, người thì ngồi gục đầu xuống căng thẳng, người thì đứng dựa tường mệt mỏi.

- Bọn bây ở đây trông chừng họ đi, tao lên lầu xem tình hình của Như. Khi nào phẫu thuật xong thì phone cho tao một cái.

Lâm nói rồi dìu Mai bước vào thang máy, nhấn nút lên lầu hai.

Bên dưới, Minh và Đức Anh đang lo sốt vó cho Nhi và Ngọc. Còn hấn thì ... hai người cứ xem như người tàn hình, chẳng quan tâm tí nào cả.

Trên lầu hai, Lâm đỡ Mai ngồi trước phòng cấp cứu. Mai thì ánh mắt mệt mỏi và lo lắng. Lâm thì lại nhìn Mai dịu dàng và che chở.

2 giờ sau, đèn phòng cấp cứu ở tầng trệt tắt, Minh và Đức Anh lập tức chạy lại cánh cửa vừa hé mở.

- Họ sao rồi bác sĩ? Có nguy hiểm gì không bác sĩ? – Minh.

- Họ tỉnh lại chưa bác sĩ? Có cần chúng tôi truyền máu hay gì không bác sĩ? – Đức Anh.

Vị bác sĩ nhìn hai chàng, quệt mồ hôi trên trán rồi ôn tồn trả lời:

- Các cậu hỏi hai cô gái à? Tôi không phải bác cấp cứu ột trong hai cô gái đó đâu! Tôi là bác sĩ cấp cứu cho cậu thanh niên. Thế các cậu có cần hỏi gì cậu ta không? – Giải thích xong vị bác sĩ cười hiền. (Gọi ông này là Bác sĩ 3 nha mọi người.)

Như bị đoán trúng tim đen, hai người cúi đầu vì ngượng. Vừa lúc đó, cánh cửa mở ra lần nữa, hai vị bác sĩ bước ra.

- Hai người là người nhà của ba người bọn họ? – Bác sĩ 1, người phẫu thuật cho Nhi.

- Vâng! – Đồng thanh.

- Hiện tại đã qua cơn nguy kịch. Đầu đạn đã được gấp ra an toàn. Nhưng có điều...- Bác sĩ 2, người phẫu thuật cho Ngọc.

- Có điều gì thưa bác sĩ? – Đồng thanh.

- Chúng tôi muốn biết tại sao các bệnh nhân lại bị trúng đạn? Các cậu có cần báo cảnh sát hay không? – Bác sĩ 3.

- Không thưa bác sĩ. Chúng tôi không tiện cho biết! – Minh nghiêm nghị trả lời.

- Nếu các cậu đã nói vậy thì chúng tôi cũng không ép làm gì. Mời hai cậu đi làm thủ tục nhập viện cho bệnh nhân ở đại sảnh. – Bác sĩ 2.

- Chúng tôi sẽ chuyển họ đến phòng hồi sức ở lầu 5 sau ít phút theo dõi. Các cậu có thể thăm họ sau 30 phút nữa. Hiện tại thuốc gây mê vẫn chưa hết tác dụng. – Bác sĩ 3.

- Vâng!

Đức Anh nói rồi cả hai cùng đi làm thủ tục, các vị bác sĩ lại tiếp tục công việc của họ.

Minh và Đức Anh làm thủ tục mất khoảng 45' rồi đi thang máy thẳng lên lầu 5. Vì vui quá nên quên điện cho Lâm.

Lầu 2...

Sau 1 tiếng kể từ lúc Nhi, Ngọc và hấn ra khỏi phòng cấp cứu, nó vẫn chưa có tin tức gì sau cách cửa trắng toát đó. Mai ngồi thần thờ dựa vào lòng Lâm. Chàng thỉnh thoảng đưa tay lên vuốt mái tóc của người con gái yếu mềm trước mặt. Thỉnh thoảng, một vào y bác sĩ đi ngang và cúi chào Lâm, con trai của chủ tịch tập đoàn.

“ Cạch!”. Tiếng mở cửa phòng vang lên trong một không gian tĩnh mịch. Mai hoàn hồn ngồi bật dậy chạy đến vị bác sĩ vừa bước ra khỏi cửa. Lâm gấp rút bước theo.

- Bệnh nhân sao rồi bác sĩ? Bạn cháu có nguy hiểm gì đến tính mạng không bác sĩ? – Mai lay mạnh tay bác sĩ rồi lại bật khóc.

Bác sĩ nhìn Mai bằng ánh mắt mệt mỏi. Ông không nổi giận với Mai có lẽ vì ông biết cô đang lo lắng cho bệnh nhân.

- Không sao hết! Bạn của cháu có sức khỏe khá tốt đó nên lượng thuốc gây mê nhẹ, sẽ tỉnh lại sớm thôi. – Vị bác sĩ cười don hậu nhìn Mai.

- Ba! – Lâm hơi cúi đầu, ánh mắt hồi hộp nhìn vị bác sĩ.

- Ủ! Bạn gái à? Tốt lắm! Chuẩn bị ra mắt gia đình đi. – Vị bác sĩ gạt mồ hôi, cười hài lòng rồi vỗ vỗ vào vai Lâm sau đó bước đi.

Mai lúc này đứng như trời trồng, trợn mắt nhìn qua Lâm.

- Lâm vừa gọi ông ấy là gì? – Mai nhìn Lâm, ánh mắt dẫu chằm hỏi.

- Ba! – Lâm diệu dàng.

- Ba? Bác trai? Nhưng sao bác ấy lại...

- Ba của Lâm vẫn nhận những ca phẫu thuật đòi hỏi kinh nghiệm như thế mà. Lúc này Mai cũng nghe rồi đó, khi nào...

- Thưa cậu chủ, phiền người nhà của bệnh nhân đi làm thủ tục nhập viện. – Y tá bước ra sau phòng cấp cứu, phá tan câu mà Lâm định nói với Mai nhưng chỉ có thể ngậm ngùi mà thở dài.

- Được rồi. Sẽ chuyển cô ấy đến lầu mấy? – Lâm nén cơn tức hỏi.

- Thưa, lầu 6. Khi làm thủ tục nhập viện người tiếp tân sẽ thông báo số phòng, chúng tôi đã liên lạc với cô ấy. Còn bệnh nhân có thể 10-15 phút nữa sẽ tỉnh. – Y tá.

- Không còn việc của cô nữa, cô đi làm việc của mình đi! – Lâm phát tay ra hiệu.

Khi cô y tá đã khuất bóng sau hành lang trắng toát, Lâm quay sang nhìn Mai trều mến cất giọng hỏi:

- Chúng ta cùng đi làm thủ tục cho Như.

- Ủ! – Mai diệu dàng trả lời rồi cùng Lâm xuống lầu làm thủ tục mà không hề để ý câu nói bỏ dử của Lâm lúc này.....

38. Chương 38: Cuộc Gặp Mặt

Chuyện những người mất mạng ở nhà kho được ba người còn lại của FK cho hỏa thiêu và an nghỉ tập thể ở một nghĩa trang lớn ở ngoại ô thành phố. Dù gì cũng là trong giang hồ, nên có nghĩa khí một chút, Lâm Kỳ cũng là tiền bối, việc đó là đương nhiên.

Chuyện này thì họ cũng đã nói rõ cho Tứ Đại biết rõ ràng rành mạch và Tứ Đại cũng đã kể cho họ nghe rõ ràng rành mạch nên vấn đề đã được lắng xuống đáng kể.

Sau ca cấp cứu, Nhi và Ngọc được chuyển đến lầu 5, phòng 402. Hấn chung dãy lầu với hai người, phòng 404. Nó thì lầu 6, phòng 603.

Minh và Đức Anh đã nghỉ học để chăm sóc cho Nhi và Ngọc, mặt dù hai nàng đã có quần gia nhưng hai chàng tuyệt nhiên ngăn cản, trừ việc mang cháo dinh dưỡng vào cho hai nàng vào mỗi bữa ăn.

Nó thì cũng được Mai chăm sóc cũng rất chu đáo. Lâm thì lo cho Mai nên lúc nào cũng kè kè bên cạnh để nàng “ sai vặt”.

Chỉ tội cho hấn là chỉ có quần gia chăm sóc, ai cũng có tình yêu của riêng mình. Hấn thì cũng có cái gọi “ tình yêu” đó chứ, nhưng “ tình yêu” của hấn cũng bị thương nên đành ngậm ngùi mà chịu đựng. Haizzz... Nghĩ mà thấy tội cho ai không dám thổ lộ tình cảm. Cả nó cũng thế, cũng lo cho hấn nhưng gì cũng còn hơi giận giận nên im re.

Ba người của Tứ Đại và hấn nhập viện đã được hai ngày, nhưng vết thương thì chưa thể nào mà tháo băng được. Ai cũng muốn về nhà nhưng bác sĩ tuyệt đối không cho, còn mắng lên mắng xuống tội cứng đầu, không chịu nằm yên một chỗ. Nó thì bị thương ở chân nên phải ngồi xe lăn cho đến khi lành hẳn mới được đi lại bình thường. Cũng vì mấy vấn đề này mà nó cũng bị chửi không ít vì dám đi lại tự tiện.

Ngày thứ ba...

Buổi sáng ở bệnh viện, ánh nắng nhỏ nhoi cố gắng len lỏi qua từng phòng bệnh lạnh lẽo và âm u, tạo nên một không khí vừa ấm áp vừa rộn người.

Sau đợt truyền dịch buổi sáng, bây giờ bốn bệnh nhân của chúng ta đang nhâm nhi thức ăn nhẹ do bác sĩ ra thực đơn mà cảm thấy vô cùng bực bội. Thức ăn vừa nhạt vừa lạnh, ăn vào chỉ muốn nôn hết ra. Người khổ nhất lại là nó, thực đơn của nó là cá. Vì nó bị đau dạ dày nên chỉ cần ăn cá hay cái gì có mùi tanh một chút là nó lại nôn đến mặt xanh. Vậy mà ngày nào y tá cũng canh chừng nó ăn hết rồi mới đi ra, báo hại nó như sống trong địa ngục, ăn mà cứ như uống thuốc độc. Đợi cho y tá đi khỏi thì nó chạy vào nhà vệ sinh nôn ra hết.T_T

Sau bữa ăn, mọi việc lại đi vào quỹ đạo như bình thường. Đức Anh rời phòng bệnh của Ngọc và đi đến phòng bệnh của hấn...

- Cốc! Cốc! Tao vào được không? – Đức Anh gõ cửa.
- Ủ! – Hấn trả lời, giọng lạnh như băng.
- Mày đỡ nhiều chưa? – Đức Anh vừa hỏi vừa đi đến chỗ hấn. Hấn đang nằm trên giường bệnh, trên tay là quyển sách tối màu có nhan đề: SBC XUNG TRẬN.
- Ủ! Ngọc làm gì mà mày qua phòng tao? – Hấn gấp quyển sách để qua một bên, nhìn Đức Anh rồi nhoẻn miệng cười.
- Cô ấy ngủ rồi! Tao có chuyện muốn báo ày biết nè con!? – Đức Anh cười gian.
- Gì? – Hấn chau mày.
- Đừng căng thẳng! À mà dì và ba của mày đang ở Mỹ phải không? – Đức Anh.
- Ủ! Có gì à? – Hấn.
- Không! Chỉ là hỏi vậy thôi! – Đức Anh cười.
- Vậy mày tính thông báo chuyện gì? – Hấn.
- Á...à... Ờ thì...Ý! Tao quên rồi! – Đức Anh ấp a ấp úng.
- Gì? Mày giấu tao cái gì sao? – Hấn nhìn Đức Anh bằng ánh mắt tra khảo.
- Không có! Tại tao tính thông báo vụ gì á! Cái tự nhiên tao nhớ là tao còn phải gặp mặt một người quan trọng nên tao quên rồi! – Đức Anh gãi gãi đầu rồi cười, nhìn ngó ơ là ngó.
- Chắc không? – Hấn vẫn dùng ánh mắt đó nhìn Đức Anh.

- Ủ! – Đức Anh cố làm vẻ lạnh lùng.
- Vậy mày đi đi chứ! – Hấn với lấy quyển sách đọc tiếp.
- Đi đâu? – Đức Anh tròn xoe mắt kinh ngạc.
- Thì đi gặp người nào mà mày hẹn đó! – Hấn nhướn mắt nhìn Đức Anh rồi đọc tiếp.
- Ủ! Xém tí nữa tao quên! Thôi tao đi à. Gặp xong tao còn phải làm một việc quan trọng nữa! – Đức Anh giải thích, nhìn chàng cứ như đang toan tính chuyện gì ấy.
- Tạm biệt! – Hấn.
- Tạm biệt! – Đức Anh nói rồi đóng cửa phòng lại.

Tại một quán café lớn cách bệnh viện không xa, một chàng trai khôi ngô tuấn tú bước vào và thu hết mọi sự chú ý từ những người xung quanh, giấu phía sau lưng là một đóa hoa violet đẹp tuyệt. Anh ta đi đến chỗ quầy phục vụ, nhoẻn miệng cười quyến rũ với cô phục vụ làm cô ấy nhất ngáy.

- Tôi có hẹn với một quý bà! Cô làm ơn chỉ cho tôi chỗ bà Hoàng Yến! – Chất giọng trầm ấm vang lên từ khuôn miệng đẹp tuyệt.

Giọng của chàng trai cất lên và kéo cô phục vụ trở về hiện tại rồi điệu dàng trả lời:

- Vâng! Anh là thiếu gia Đức Anh?
- Vâng! – Giọng ngọt ngào sát gái.
- Bà Hoàng Yến đang đợi anh ở lầu 2. Toàn bộ tầng đó đã được bà ấy thuê hết ạ.
- Cảm ơn! – Đức Anh nói rồi quay đi và không quên tặng cô phục vụ một nụ cười tài tử mê người.

Đôi chân rắn chắc của Đức Anh bước đi trên từng bậc cầu thang trang nhã của quán café. Gần đến nơi, tiếng nhạc du dương êm tai đã làm Đức Anh thấy dễ chịu vô cùng.

Lên đến, Đức Anh đảo mắt một vòng quanh không gian tĩnh mịch và trống trải. Phía cúi căn phòng, chiếc bàn cạnh cửa sổ, một người phụ nữ tầm 35-36 tuổi, tóc búi cao quý phái ngồi quay lưng về phía chàng.

[Giới thiệu nhân vật – Người bí ẩn: Lý Hoàng Yến, cô của Đức Anh. Em gái của “ Ông hoàng điện tử”. Bà chủ của chuỗi kinh doanh thức ăn nhanh hàng đầu Đông Nam Á. Có một lai lịch giang hồ lấy lòng. Bà Hoàng Yến và hấn còn có một mối quan hệ vô – cùng – đặc – biệt.]

Từ từ tiến lại gần, Minh chú ý không gây tiếng động vì định sẽ tạo bất ngờ. Nhưng kế hoạch của chàng đã bất thành khi người phụ nữ đó cất lên chất giọng trầm và lạnh của mình:

- Đến rồi sao? – Bà Hoàng Yến bỏ ly café trên tay xuống nhìn quay Đức Anh.
- Vâng! Tặng cô! – Đức Anh chìa đóa hoa violet ra trước mặt.
- Cảm ơn cháu! Ngồi xuống đi. – Bà ấy nhận đóa hoa từ tay Đức Anh rồi cười.
- Cô về nước lâu chưa? – Đức Anh vừa hỏi vừa kéo ghế ngồi xuống.
- Cũng được 10 tiếng rồi! – Vẫn là chất giọng trầm và lạnh đó.
- 10 tiếng? Sao cô không nghỉ ngơi mà còn hẹn cháu ra đây? Còn dự định có về với cô không? – Đức Anh tròn xoe mắt.
- Đương nhiên là có rồi! Vương Khang gặp chuyện mà!
- Vậy là mọi người cũng biết rồi à?
- Đương nhiên! Quên ta là ai rồi sao? – Bà ấy cười.
- Không ngờ người của cô nhanh đến như vậy. – Đức Anh vuốt vuốt cằm.

- Thế sao rồi? Cô còn nghe nói có bốn cô gái đến giải cứu cho FK đại tài do chính tay cô đào tạo nữa đấy? Họ là ai vậy? – Nói xong, bà ấy uống một ngụm café.
 - Nhắc họ mới nhớ. Cô không thể nào ngờ được đâu! Họ phải nói là rất tài. Khác hoàn toàn những đứa con gái suốt ngày đeo bám bọn cháu.
 - Vương Khang thích một trong bốn con bé đó? Đúng chứ? – Nói đến đây, bà ấy nhìn Đức Anh bằng ánh mắt nghiêm nghị.
 - Ày dà! Sao cô chuyện gì cũng biết hết vậy?
 - Người của ta luôn theo dõi nó mà! Nói cho ta biết sơ cô bé đó xem nào!
 - À! Tên của cô ấy là Hoàng Minh Thanh Như. Rất xinh đẹp nhưng cũng rất lạnh lùng giống như cô vậy đó.
 - Còn gì nữa? Gia thế thì sao?
 - Theo như những gì FK bọn cháu khó khăn lắm mới điều tra được thì ba cô ấy tên là Hoàng Nhất Phong, gia đình làm kinh doanh bất động sản.
 - Ta từng nghe nói đến ba của con bé, một lão đại của giới kinh doanh. Không ngờ Khang lại thích con gái ông ta. Có biết nhà của con bé đó không?
 - Nhà của Như thì bọn cháu chịu. Bốn người họ sống chung ở một căn biệt thự, hình như là biệt thự số 06 thì phải!?
 - Biệt thự số 06? Chắc chứ?
 - Vâng! Bọn cháu đến đó nhiều rồi!
 - Nếu là biệt thự số 06 thì ta biết. Chắc một trong số bạn của cô bé đó là con gái của Trần Quốc Nam. Ông ấy là bạn thân của ta. Căn biệt thự đó là ta giới thiệu cho họ. Xem ra lai lịch toàn danh giá. – Bà Hoàng Yến ngã người ra sau, nhìn xuống bên dưới dòng người tấp nập.
 - Woa! Cô quen biết nhiều quá vậy cô? – Đức Anh trầm trồ.
 - Bình thường thôi! Còn nữa, cô còn biết cháu cũng thích một trong số bốn con bé đó đúng không?
 - O... Cô điều tra cả chuyện này à? – Đức Anh ngượng đỏ mặt.
 - Haha! Nói cho ta biết cô bé cháu thích là ai đi nào? – Bà ấy cười dặt dặt.
 - Dạ... Mà thôi cháu không nói được đâu cô! Khi nào người ta chịu làm bạn gái cháu đã.
 - Nếu không muốn nói thì thôi cô cũng không ép cháu làm gì! Nhưng nhớ là thiết đãi cưới nhớ cho cô một tấm! Haha!
 - Cô này!
 - Thôi cô không phá cháu nữa! Uống gì không?
 - Không cần đâu cô! Thôi cháu có việc cháu đi trước nha. Cô và dượng nhớ tranh thủ đi thăm Khang đi. – Đức Anh nói rồi kéo ghế đứng dậy.
 - Ủ! Bận thì đi trước đi! Cô sẽ nói dượng tranh thủ đến thăm Khang. – Bà Hoàng Yến nói rồi cũng đứng dậy hôn tạm biệt Đức Anh.
- Khi Đức Anh đã khuất bóng sau cầu thang, bà ấy khoanh tay trước ngực ngồi xuống nhìn ra cửa sổ.
- Sài Gòn bước vào mùa lạnh rồi, nhưng cái lạnh vẫn chẳng ăn thua gì ở Mỹ. Cũng vào thời gian này cách đây 6 năm, bà Hoàng Yến gặp được Thiên – Phan Trọng Vương Thiên và hai người nảy sinh tình cảm cũng từ dạo đó...
- Thoát cái 6 năm rồi, nhanh thật. Nhưng 6 năm rồi mà nó vẫn không gọi mình là mẹ. Haizzz...

Thì thầm trong miệng một câu nói không đầu không đuôi, bà Hoàng Yến đứng dậy kéo ghế bước đi và không quên mang theo đóa hoa violet lúc này. Hai vệ sĩ từ này giờ đứng ở phía xa cũng chạy lại bước theo sau bà ấy.

- Chúng ta sẽ đi đâu thưa và chủ? – Một người vệ sĩ vừa nói vừa mang giúp bà ấy đóa hoa.
- Đến cửa hàng hoa và đi mua một ít đồ, sau đó đến bệnh viện thăm cậu chủ.
- Vâng! – Cả hai đồng thanh.

39. Chương 39: Mẹ Kế Và Quá Khứ

Từ đại sảnh bệnh viện, một người phụ nữ toát lên dáng vẻ quý tộc bước vào. Bộ quần áo màu đen sành điệu, tóc búi cao sang trọng và cặp kính nhằm che đi nét tươi trẻ trên gương mặt của mình – không ai khác chính là bà Hoàng Yến. Trên tay bà ấy là đóa hoa lan hồ điệp tím trắng.

Theo sau bà ấy là hai vệ sĩ cao to vạm vỡ, đôi mắt họ giấu sau cặp kính đen huyền bí. Hai người bọn họ đang giúp bà chủ mình làm một công việc hết sức là ga-lăng: xách đồ. Một người cầm hai hộp lớn tổ yến và huyết yến, người còn lại cầm túi xách.

Ba người đi đến quầy tiếp tân.

- Phan Trọng Vương Khang và Hoàng Minh Thanh Như phòng mấy? - Bà Hoàng Yến cất lên chất giọng lạnh lùng và cao quý.
- Thưa, cho hỏi bà là...
- Cho tôi biết họ nằm phòng mấy! – Lặp lại mệnh lệnh lúc này.
- Dạ, Phan Trọng Vương Khang phòng 404 lầu 05. Hoàng Minh Thanh Như phòng 603 lầu 6. – Người y tá sợ hãi trả lời.

Vừa nghe xong câu của cô y tá, bà ấy đã quay gót bước đi mà không nói lời nào, khiến cho những bệnh nhân xung quanh có những đánh giá không hay về mình. Nhưng họ đâu biết bà là ai. Phàm những người không biết là không có tội.

Ba người bước đến đứng trước thang máy. Vừa lúc, cửa thang máy cũng mở ra. Dáng đứng vô cùng tôn nghiêm của bà ấy đã làm cho những người đứng trong thang máy kiên nhẫn mà bước sang một bên. Sau khi mọi người đã bước ra hết thì bà ấy mới bước vào, theo sau vẫn là hai vệ sĩ.

- Lầu 5!

Một mệnh lệnh từ khóe miệng ngọc ngà vang lên, ngay lập tức một người vệ sĩ chồm tới nhấn nút.

“ Tỉnh! ”. Tiếng của thang máy đến nơi vang lên, cánh cửa mở ra. Bà ấy bước ra và nhìn hai bên thang máy tìm sơ đồ tầng.

Làm theo chỉ dẫn trên đó, chưa đầy 2’ sau ba người họ đã đứng trước cánh cửa phòng 404.

“ Cộc! Cộc! Cộc! ”. Tiếng gõ cửa vang lên khô khốc.

- Vào đi! – Hắn cất lên chất giọng lạnh lùng vì cứ nghĩ là bác sĩ.

“ Cạch! ”. Cánh cửa mở ra nhưng hắn chẳng màng quay lên nhìn.

- Tôi nhớ là chưa đến giờ để các người vào đây! – Hắn lên tiếng, mắt vẫn dán vào quyển sách.
- Muốn đi chích ấy mũi mà nói vậy hả? – Một giọng nói đùa giỡn vang lên làm hắn phải ngược lên nhìn.
- Di! – Hắn kêu xong một tiếng thì bật dậy chạy đến ôm chầm lấy bà Hoàng Yến cứ như là đã rất lâu không gặp làm bà ấy xuyt làm rơi đóa hoa trên tay.

- Đang bị thương mà không cẩn thận gì hết! Hấp ta hấp tấp y như ba con! – Bà ấy mắng yếu.
- Bà Hoàng Yến thả nhẹ hấn ra rồi nhìn một lượt từ đầu đến chân.
- Dì ngồi đi dì! – Hấn kéo bà ấy đến ngồi xuống bộ sofa đặt ở góc phòng.
- Tặng con! ... – Chìa khóa ra trước mắt hấn - ... Để hai hộp tổ yến ở đó rồi các anh ra ngoài đi! – Mệnh lệnh lạnh lùng phát ra khi nói chuyện với người khác.
- Hai người vệ sĩ làm theo rồi cúi chào sau đó bước ra đứng ở cửa, trả lại không gian đoàn tụ cho hai người bọn họ.
- Dì về nước lâu chưa? Ba có về không đi? – Hấn hờ hững hỏi thăm.
- Dì về cũng được nữa ngày rồi! Bên này lệch múi giờ nên dì ngủ không được! Ba con về nhà trước rồi. Dì tranh thủ đi thăm con, chắc nay mai ba con cũng vào thăm con đó! – Bà ấy vui vẻ trả lời.
- Mà sao dì biết con nằm viện? – Hấn dò xét.
- Haha! Quên dì là rồi sao?
- Không lẽ dì cho người theo dõi con? – Lại dò xét.
- Không hấn! Lúc này dì cũng vừa gặp Đức Anh ở quán café. Đức Anh kể cho dì nghe nhiều việc về con lắm nha! – Nói đến đây thì bà ấy nhìn hấn đầy hàm ý.
- Nó kể những gì?
- Thì cũng không có gì quan trọng. Ngoại trừ việc...- Bà ấy ngắt quãng nhìn hấn rồi cười.
- Việc gì vậy dì? Dì nói cho con nghe đi mà! – Hấn cố nài nỉ.
- Ngoại trừ việc con thích một cô bé chung lớp! – Bà Hoàng Yến cố nhịn cười nhìn vẻ mặt vừa dơ vừa sốc của hấn.
- Sao... Sao... Sao dì nói con thích người ta?! Cái thằng đó chết với con! – Hấn vờ xoắn tay áo lên. Lần này thì bầy ấy hết nhịn được mà cười thành tiếng.
- Thôi rồi! Con trai tôi thích người ta thật rồi! Haha! – Bà Hoàng Yến cười đôn hậu.
- Thôi mà dì! Con lớn rồi mà sao dì cứ làm như con là con nít không bằng! (T/g: Y chan con nít còn bày đặt!)
- Nói dì nghe, cô bé đó là ai nào?
- Thôi! Không có à nha! Con không có.
- Vậy thì cô bé tên Thanh Như học chung lớp với con có bạn trai chưa?
- Dì thật là! Mà thôi con không giấu nữa! Cô ấy đang giận con!
- Sao lại giận? – Bà ấy làm bộ mặt khó hiểu.
- Rồi hấn kể lại cho dì của mình nghe tường tận sự việc về nhỏ My. Sau khi nghe, bà ấy làm mặt hình sự nhìn hấn.
- Con thật là! Sao lại đánh con gái?! Lại còn là cô bé mà mình thích nữa chứ! Đúng là cái tính bốc đồng hệt như ba con! Cầu trời cho cô bé đó giận con luôn! Haizzz...
- Thì giờ người ta giận luôn rồi đó! – Hấn lấy tay vuốt mặt rầu rĩ.
- Giận mà lại liều mạng cứu con ở nhà kho? – Bà ấy lấy ngón tay chỉ nhẹ vào đầu hấn.
- ...- Hấn im lặng ngược nhìn.
- Xem ra IQ tình yêu của con là 0 hả?

- Dì nói gì vậy? Trước giờ con gái theo đuổi con chứ con có theo đuổi con gái đâu mà dì nói vậy. – Hấn trách.

- Thôi! Tôi biết anh đẹp trai rồi! Thế xin hỏi anh đẹp trai có cần bà dì này giúp cho làm quân sư tình yêu không đây? – Bà Hoàng Yến khoanh tay rồi làm mặt giận quay chỗ khác. (T/g: Dì của hấn tâm lý quá trời quá đất.)

Nghe đến đây thì mắt hấn sáng lên, quay sang năn nỉ dì mình:

- Thôi mà dì! Cháu ngoan hiền thế này nên dì thương cháu giúp cháu một lần nha dì? Nha dì!? Đừng giận cháu nha dì? (T/g: Ngoan quá trời quá đất! ^0^)

- Hahaha! Đùa thôi! Sao mà dì bỏ mặt con trai yêu dấu của mình chứ? Dì đã chuẩn bị sẵn để rước nàng dâu này về rồi! Haha. – Bà Hoàng Yến cười đất c hí.

- Hi! Yêu dì nhất! – Hấn choàng tới hôn lên má dì mình.

- Dì đi qua phòng con bé đâu! – Nói đoạn, bà ấy quay sang với lấy túi xách.

- Ái, sao dì biết cô ấy nằm viện? – Hấn tỏ vẻ khó hiểu.

- Quên dì là ai rồi sao?

- Dì là nhất rồi sao quên được?! – Hấn cười tít mắt.

- Dì sang gặp mặt con bé rồi về luôn! Đợi ba con nghỉ ngơi rồi dì và ba vào thăm con. Cần thận vết thương! Lần này dì về nước cũng là vì chuyện của Lâm Kỳ đấy!

Nói rồi bà ấy bước đến lấy hộp huyết yến sau đó thảng ra cửa. Hấn không đi theo mà đứng ở bộ sofa nhìn theo. Khi đi gần đến cửa, bà Hoàng Yến bỗng dừng lại, quay nửa khuôn mặt lại nói với hấn một câu.

- 6 năm rồi, sao con không thể gọi dì một tiếng mẹ?

Nói xong, bà ấy mở cửa bước ra ngay lập tức, bỏ lại hấn chỉ biết cúi đầu lặng câm.

Dì hấn – bà Hoàng Yến nói đúng! Tại sao hấn không gọi bà bằng mẹ mà cứ gọi là dì? Để cho người khác biết là vợ sau? Là mẹ kế? Là người đàn bà lấy người đàn ông đã qua một đời vợ?

Tất cả đều không phải! Là do cái bóng của mẹ hấn quá lớn, át cả cái bóng tốt bụng của dì – người mẹ hiện tại của hấn.

***** Mẹ của hấn mất vì bệnh tim khi hấn được 3 tuổi. Cái tuổi còn quá nhỏ để có một ký ức vẹn toàn hay những hình ảnh để gọi nhớ về mẹ của mình. Hấn không có ảnh của mẹ như nó có ảnh của bà ngoại, hấn không dễ dàng khóc như nó khi nhớ về ngoại. Hấn chỉ biết mẹ qua tấm ảnh họa ở phòng thờ và ở nghĩa trang. Tất cả những gì hấn có là một người ba hết mực yêu thương và che chở cho hấn từng li từng tí.

Thời gian đầu khi mẹ hấn ra đi, ba hấn bỏ công ty hơn nửa năm để ở bên cạnh chăm sóc cho hấn. Nhưng hấn khác hoàn toàn những đứa trẻ khác. Hấn không khóc đòi mẹ hay hỏi mẹ đi đâu. Hấn chỉ cười đùa cùng ba từ lúc ngủ dậy cho tới lúc lại đi ngủ.

Càng lớn hấn càng tự ý thức được rằng mẹ đã không bao giờ trở về bên cạnh mình nữa. Năm hấn lên 5 tuổi, bà Hoàng Yến đột nhiên xuất hiện bên cạnh chăm sóc cho hấn mà hấn không hề biết lí do. Khi ấy, bà ấy chỉ mới 24 tuổi, cái tuổi thanh xuân của đời con gái nhưng lại tự nguyện đi theo ba hấn, một người đàn ông đã góa vợ.

Hấn hay nghe nhiều người nói những lời không hay về bà ấy và ba mình. Lúc đầu hấn cũng không thích bà Hoàng Yến. Khi bà ấy đến nhà, hấn chỉ chào hỏi theo đúng bốn phận rồi chạy tót lên phòng như một người trưởng thành thật sự. Hấn không thích tiếp xúc với bất kì người phụ nữ nào cả, trừ mẹ và một người quần gia già nuôi hấn từ khi lọt lòng.

Nhưng hấn càng lớn thì hấn càng cảm nhận được tình cảm giữa Mẹ - Con

mà bà ấy dành cho hần. Bà ấy chăm sóc khi hần bệnh, giúp ba hần rất nhiều trong công việc, mỗi ngày ghé sang biệt thự nhà hần nấu bữa tối cho ba hần và hần nhưng tuyệt đối bà không ở lại qua đêm để giữ sự minh bạch tuyệt đối.

Hần cảm nhận được ánh mắt mà bà ấy dành cho hần, một ánh mắt đầy tình thương gia đình, tình thương từ người mẹ mà hần thiếu hụt bấy lâu nay.

Năm hần 11 tuổi, ba hỏi ý hần rằng có muốn cô Yến trở thành người trong gia đình mình không thì hần đã gật đầu đồng ý mà không hề do dự. Lễ cưới được diễn ra sau đó 3 tháng.

Nhưng do thời gian trưởng thành, hần chỉ có thể tiếp xúc với bà qua vài lời nói và một ít hành động nên tình cảm Mẹ - Con từ hần với bà ấy vẫn chưa đủ để hần dành tiếng gọi Mẹ cho bà ấy. Bà ấy biết điều đó và đã im lặng để hần chấp nhận điều đó.

Một năm sau khi gia đình hai ba con hần có thêm thành viên mới, tức hần 12 tuổi, hần bắt đầu chơi thân với Minh, Đức Anh và Lâm. Hần còn biết được Đức Anh là cháu gọi bà Hoàng Yến bằng cô.

Trong một lần tình cờ, hần nghe được một cuộc điện thoại giữa bà Hoàng Yến và một ai đó. Tuy rằng chỉ nghe được những gì bà ấy nói nhưng hần hiểu được đó là cú điện thoại của thế giới ngầm, nơi mà bà Hoàng Yến làm thủ lĩnh thống trị.

Sau đó, hần đã gặp riêng bà ấy để xin bà ấy cho hần tham gia vào thế giới ngầm. Lúc đầu, bà ấy rất nghi hoặc và không cho hần tham gia hay biết bất cứ chuyện gì về công việc của mình nữa, dù là thông tin nhỏ nhất.

Nhưng dần dần, quyết tâm tham gia vào nơi có tiền không có lui của hần càng lớn càng rõ, và nó đã lọt vào tai ba hần. Khi nghe tin đó, ông ấy đã gọi hần đến phòng sách của ông và căng dặn thế này:

- Ba sẽ không cấm con làm những việc con muốn. Ba sẽ giao con cho dì, hoàn thành ý muốn của con. Nhưng con nên nhớ, bước chân vào con đường đó thì con phải có một cái đầu và một trái tim lạnh. Phải biết chịu trách nhiệm những vấn đề mà mình gặp phải, không được cầu cứu bất kì ai vì trước đây, ba cũng từng như thế!

Hần xem từng câu từng chữ ba hần nói là những lời thiêng liêng nhất trên đời và luôn nghe theo. Ba hần cũng khác những người ba khác, rất hiểu con muốn gì và luôn dành thời gian cho con nên hần không bao giờ thấy mình cô đơn.

Ngay ngày hôm sau khi ba hần nói với hần những lời đó, hần được dì đón đến ở một căn biệt thự khác, cũng là căn biệt thự mà FK đang sống hiện nay. Do hần đã nói trước nên không chỉ có hần mà còn có cả Minh, Đức Anh và Lâm tham gia con đường sinh tử.

Ở căn biệt thự này không khác gì biệt thự Hoàng Gia của nó, thậm chí còn hơn thế. Đầy đủ các loại vũ khí từ bình thường đến hiếm, phòng tập bắn, phòng tập thể lực, bể bơi.

Sau hai năm khổ luyện, FK bắt đầu bước vào thế giới đầy nguy hiểm đó với sự dìu dắt của bà Hoàng Yến. Bà ấy giúp FK được một năm thì phải cùng ba hần sang Mỹ định cư, gia đình Lâm cũng có chuyện nên phải dẫn Lâm sang Úc, nhờ vậy Lâm đã quen biết Mai. Khi đó, FK đã có địa vị tối cao chỉ sau một năm và nghe nói người cầm đầu Lâm Kỳ cũng đã sang Mỹ. Nhưng FK còn biết, ông ta chỉ là bù nhìn của bà Hoàng Yến và chỉ nắm một phần nhỏ mà thôi, chỉ có cái vỏ.

Hai năm sau thì Lâm trở về, tiếp tục việc điều hành. Song song với việc đó FK vẫn đi học, tuy rằng ba người của FK gồm hần, Minh và Đức Anh đã tốt nghiệp đại học Kinh tế loại giỏi ở Việt Nam và Lâm cũng đã có bằng đại học ở Úc, tất cả đều ở tuổi 15.*****

40. Chương 40: Thừa Nhận Tình Cảm Của Chính Mình

Trở lại với hiện tại, sau khi bước ra khỏi phòng hẩn, bà Hoàng Yến cùng hai vệ sĩ tiếp tục đi thang máy lên lầu 6 tìm nó. Cũng như lần trước là tìm sơ đồ tầng và nhanh chóng đến nơi cần đến.

“ Cộc! Cộc! Cộc”.

- Vào đi! – Một mệnh lệnh lạnh lùng của nó làm bà ấy hơi bất ngờ.

- Chào cháu! Cháu là Thanh Như? – Bà Hoàng Yến hiền hậu cất giọng.

Thì ra nó đang ngồi gần ở cửa sổ nhìn xuống hoa viên bệnh viện, nghe bà ấy hỏi vậy nó mới nhoài người quay xe lẩn lại nhìn xem là ai.

- Cô là...? – Nó hơi ngạc nhiên.

- Cô là mẹ sau của Vương Khang! Cô tên là Hoàng Yến. Cháu là Thanh Như? – Lặp lại câu hỏi lúc này.

- Vâng! Cô tìm cháu có việc gì? – Nó không vui mấy khi nghe tên hẩn nhưng cố vui vẻ hỏi.

- Cũng không có gì quan trọng. Cô nghe Khang và bạn nó nằm viện nên đến thăm. Cái này tặng cháu. – Vừa nói, bà Hoàng Yến vừa đặt hộp huyết yến xuống bàn.

- Mời cô ngồi!

Nó nói rồi đứng dậy đi hướng về bộ sofa đặt ở góc phòng. Thật sự thì chân nó đỡ nhiều rồi, chỉ là sợ bác sĩ nên nó chạy lại chiếc xe lăn khi nghe tiếng gõ cửa. Thấy nó như vậy bà ấy cũng không ngạc nhiên lắm, vì bà ấy cũng không ít lần như thế.

- Ở đây chỉ có sữa và trà nên cô uống trà đỡ nha cô! – Nó vừa nói vừa rót trà vào tách.

- Cháu thích hồng trà lắm sao? – Bà ấy cầm tách trà nó vừa rót đưa lên ngửi nhẹ.

- Vâng! Nhưng đây là do bạn cháu mang vào! Hôm nay cô tìm cháu, chắc không chỉ là tặng quà thôi chứ ạ? – Nó.

- Thông minh lắm, cháu rất giống cô lúc trẻ!

- Nhìn cô ai dám nói cô trung niên ạ!? – Nó cười, một nụ cười điệu dàng.

- Cảm ơn cháu! Hôm nay cô đến đây thật ra là để giải quyết hiểu lầm giữa cháu và Khang! – Bà Hoàng Yến chỉnh tề nói.

- Hiểu lầm? Cháu và Khang có gì mà phải hiểu lầm thưa cô? – Nó chau mày khó chịu.

- Chuyện Khang vì Khánh My mà tát cháu, cô thay nó xin lỗi. Cô không biết là Khang có xin lỗi cháu hay chưa, nhưng cô nghĩ nếu có thì cháu vẫn còn giận. – Bà Hoàng Yến nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ.

- Cháu và Khang không có là gì của nhau để giận nhau thưa cô!

- Nói vậy thì nếu có là gì thì cháu giận không? – Bà ấy nằm bắt cơ hội.

- Cháu...- Nó đờ vì ngượng.

- Nói cô nghe, cháu có thích Khang hay không? – Bà ấy cúi xuống nhìn nó vì nó không dám ngẩng mặt lên.

- Nhưng sao cô lại hỏi thẳng cháu như thế? – Nó vẫn không dám ngẩng mặt lên.

- Cô nghĩ cháu là một cô gái tốt mà, cô đoán đúng không? – Bà Hoàng Yến cười, vuốt vài sợi tóc tơ trên gương mặt xinh đẹp của nó.

- Cháu...

- Cháu cũng có tình cảm với Khang mà! Sao cháu lại phủ nhận điều đó? Xem cô như mẹ đi, rồi nói cho cô nghe! – Một lời động viên chân thành từ bà Hoàng Yến.

- Cô sẽ nghe và tin những gì cháu nói thật ạ? Cháu và cô chỉ mới gặp lần đầu thôi thưa cô!?

- Thôi nào, hãy xem cô như mẹ, nói cho cô nghe những khuất mắt trong tình cảm của cháu đi! – Bà đang tay ôm nó vào lòng, một cái ôm mẫu tử.

- Cô sẽ nghe cháu? – Nó ngược lên hỏi.

- Nghe!

- Cháu... Cháu không tin là Khang... Khang thích cháu! Cháu nghĩ rằng cháu chỉ đơn phương mà thôi! Hơn nữa, sẽ có nhiều cô gái tốt hơn cháu thừa cô! – Nó ứa nước mắt khi thốt ra từng câu từng chữ.

Nghe những gì nó vừa nói, bà Hoàng Yến cảm thấy nhẹ hẫng trong lòng. Lúc đầu khi quyết định gặp nó, bản thân bà nghĩ rằng nó vẫn sẽ phủ nhận, nhưng kết quả làm bà rất bất ngờ.

Nhẹ nhàng buông nó ra, bà nhìn thẳng vào đôi mắt đẫm lệ kia mà cũng cảm nhận được nỗi buồn trong đó. Có lẽ bà không ngờ một người vừa giỏi võ vừa thông minh lại tài giỏi như nó mà lại nhút nhát trong chuyện tình cảm như thế. Nhưng suy cho cùng thì nó vẫn là một đứa con gái. Mà con gái thì luôn cần được chở che và bảo vệ, dù bề ngoài có mạnh mẽ đến đâu thì bên trong vẫn rất yếu đuối.

- Vậy là được rồi! Yên tâm đi, cô sẽ giúp cho cháu mà. Đừng khóc nữa, Khang biết cháu khóc sẽ không vui đâu con dâu tương lai à! Haha!

Nghe bà ấy nói mà nó ngượng đỏ cả mặt, phải nói là rất đỏ. Đến lúc này thì cũng đã quá trưa, bà ấy đứng dậy quay gót ra về.

- Nghỉ ngơi nhiều vào. Chuyện tình cảm của cháu cứ yên tâm! Hãy để bản thân cháu tự thừa nhận điều đó! Cô chỉ muốn cháu nói ra cho nhẹ nhõm là được rồi! Yên tâm đi, trong lòng Khang cháu rất quan trọng đó! Chào cháu.

Hai từ cuối kết thúc cũng là lúc cánh cửa đóng sầm lại. Chắc có lẽ bà không muốn nghe nó nói mà bà muốn nó hãy dành thời gian suy nghĩ về tình cảm của mình nhiều hơn. Có như thế, hai người yêu nhau mới có thể đến được với nhau thành tâm thành ý.

Bà Hoàng Yến vừa rời khỏi cũng là lúc y tá mang bữa trưa vào cho nó. Cô y tá đỡ nó ngồi lên giường bệnh dùng bữa tối mà cứ mắt tròn ngược tròn xuôi. Lý do à? Đó là nó cứ cười tủm tỉm như bị ma nhập. (Nam mô nam mô! Ứm bà la đuổi ma giùm cái!).

41. Chương 41: Anh Sẽ Bảo Vệ Em Suốt Đời, Ngốc Nhé

Về phần Đức Anh, sau khi chia tay cô mình tại quán café thì đi thẳng đến tiệm hoa lần nữa. (Bị bệnh rảnh nè!).

Sau đó, chàng lại rời khỏi tiệm hoa với một đóa hoa hồng đỏ to ơi là to trên tay. Người đi đường nhìn sơ qua cũng biết là hơn 1000 bông, ai cũng suýt xoa vì cầm nhiều hoa và ăn mặt bánh như thế mà lại... đi bộ. Mà Đức Anh đi bộ vì bệnh viện, quán café và tiệm hoa gần nên không nhất thiết phải đi xe. Ngọc từng nói phải bảo vệ môi trường nên chàng này nghe răm rắp như nghe lời vợ. ~__

~Rời khỏi tiệm hoa, Đức Anh thẳng tiến về bệnh viện và thực hiện kế hoạch chi tiết của mình để tỏ tình với người trong mộng của chàng...

“ Cốc! Cốc!”.

- Vào đi!

- Đức Anh chưa về sau? – Nhi hỏi Ngọc khi thấy nàng ăn trưa một mình.

- Làm gì hỏi tao! Đi từ 9h mấy 10h tới giờ á! – Ngọc ngây thơ trả lời.

- Không đánh mà khai nghe con! Hehe! – Nhi cười gian.

- Xi! Có gì đâu! Tiện miệng nên nói luôn ày biết! – Ngọc vừa trả lời vừa húp cháo ngon lành.
- Thế mày đỡ nhiều chưa? – Nhi.
- Trời ơi ta nói nó lành miệng rồi mà cha bác sĩ cứ bắt tao bằng một cục nè! – Ngọc nhí nhố trả lời rồi đưa chỗ cánh tay lên cho Nhi xem.
- Ủa! Mà đi lại bình thường chưa đó? – Nhi hỏi lảng xẹt.
- Ê! Mà mày uống thuốc chưa Ju? Tự nhiên hỏi mấy câu cộc lốc chả đâu vô đâu hết mậy?! Tao chạy còn được!
- Không! Tính dẫn mày đi coi cái này! Lúc tính qua phòng mày tao vô tình thấy! Đi không? – Nhi làm mặt căng thẳng.
- Vụ gì? Đi chứ! Ở đâu? Ai với ai làm gì hả? – Ngọc.
- Đi thì biết! – Nhi nhìn gian gian mà Ngọc không nhận ra.

Thế là Ngọc đứng dậy đi theo Nhi ngay lập tức, bỏ tô cháo ăn dở mà chả biết mình đang bị xỏ mũi dẫn đi.

Hai người đi đến phòng nghỉ trưa của bác sĩ. Lạ thay, đang giờ nghỉ mà chả có bác sĩ nào, cửa lại khép hờ như cố ý nữa chứ. Nhi dẫn Ngọc khép nép đứng gần cánh cửa rồi đưa tay lên miệng làm cái “ Xuyt” ý bảo Ngọc im lặng. Ngọc thì ngây thơ thật nên làm theo.

- Áp tai vô tường nghe thử đi! – Nhi nói bằng hơi gió.
- Cái gì? – Ngọc không nghe rõ thì hỏi lớn.
- Trời ơi! Nhỏ nhỏ giùm con cái bà nội. Áp – tai – zô – tường – nghe – đi! – Nhi cũng nói bằng hơi gió nhưng lần này áp sát tay Ngọc. Nghe rõ từng chữ nên Ngọc gật đầu làm theo.

Từ bên trong vang lên những câu như sau:

- Hôm nay tới thăm em sớm vậy anh? – Một giọng nói nhào nhẹt.
- Nhớ! – Một giọng nam quen thuộc đối với Ngọc.
- Quỷ nè! Còn con nhỏ kia thì sao? – Lại cái giọng nhào nhẹt đó.
- Ôi trời! Nó ngây thơ lắm! Đâu có như em vậy! Chụt! – Câu nói kèm theo cái hôn. (T/g: Sóng lưng lạnh lạnh.)
- Yêu em nhiều hay nó nhiều?
- Yêu em! Đương nhiên là yêu em. Làm sao con nhỏ ngu ngơ đó bằng em được. Chụt! – Một cái nữa. (T/g: Lạnh nguyên người.)
- Nhớ đó nha. Vậy đừng có chăm sóc nó nữa, để không thôi nó tưởng anh yêu nó thì chết!
- Ok! Em nói vậy thì tí nữa anh nói liền! Chắc nhỏ đó cũng nghĩ vậy rồi.
- Hí hí! Yêu Đức Anh của em quá đi mất! Con ngu đó đương nhiên không bằng em rồi!
- “ Rầm!”.

- ĐỨC ANH CHẾT TIỆT KIA!

Âm thanh rung chuyển trời đất vang lên. Ngọc vừa hét vừa đá văng cánh cửa bay vào, Nhi rón rén bước sau cười khúc khích như khỉ nhập.

1s...

2s...

3s...

Sau ba giây bất động, tình hình bây giờ là Ngọc đứng đơ như cây cơ, mắt trợn ngược, nhiệt độ cơ thể chuyển từ 37 độ xuống còn 3,7 độ.

Đôi nam nữ kia đang ôm nhau, tự nhiên có người xông vào như bắt cướp thì theo phản xạ mà buông nhau ra nhìn “ thủ phạm” trân trân.

- Em... xin... lỗi! Em... đi nhầm phòng!

Ngọc nói câu đầu ấp úng rồi lại nói như phóng điện ba chữ sau rồi vụt thẳng ra phòng vì hai người kia... lạ hoắt.

Nhi quay lại nhìn theo tấm lưng nhỏ của Ngọc rồi lại cười khúc khích.

- Hai người xong nhiệm vụ rồi! – Nhi nói xong quay lưng bước đi.

Đôi nam nữ khi nãy thì cúi đầu chào Nhi rồi cũng bước ra khỏi phòng, đi hướng ngược lại với Nhi.

Sau khi bay như tên lửa ra khỏi phòng, Ngọc chạy thật nhanh trên hành lang rồi từ từ giảm tốc độ sau đó dừng hẳn. Cô quay đầu lại nhìn phía sau.

- Hú hồn hú vía! Không có đuổi theo! Ôi trời làm mình sợ muốn chết! Ấy da, mà sao tự nhiên mình lại làm vậy kìa? Tự nhiên thấy bực bực. Thằng cha đó có phải Đức Anh của mình đâu à, tự nhiên nghe tiếng cái xông cửa bay vô chi hông? Haizzz...

“ Rầm!”

- Ấy da, cha nào đi đứng không nhìn đường hả? Tên nào hả?

Ngọc xoa xoa cái lưng mới thăm thổ địa của mình với coi thử vết thương rồi ngược lên nhìn thủ phạm.

- Trời ơi! Đụng tui mà không đỡ còn đứng đó như trời trồng! Người gì...

Ngọc đang chửi lăm bầm thì đờ hống khi ánh mắt của cô dừng lại trên mặt thủ phạm. Cô từ từ trấn tĩnh đứng dậy.

- Nè! Đức Anh thấy tui té mà không đỡ hé!? Đồ kì cục! Xí! Tui không nói chuyện với Đức Anh nữa. – Ngọc tuông ra một tràng.

- Xin lỗi Ngọc nha! Tại Đức Anh đang cầm đồ tặng một cô bạn Đức Anh để ý, không tiện đỡ Ngọc! Hi! – Đức Anh cười đều thách thức Ngọc.

Vừa nghe xong tính tò mò nổi lên xen lẫn cái cảm xúc khó tả, Ngọc vèo tới nhìn Đức Anh bằng ánh mắt hết sức ngây thơ hỏi:

- Ai vậy? Tui biết người đó không?

Đức Anh thấy ánh mắt đó thì sắp cảm lòng không đành, định nói ra hết nhưng “ Phóng lao thì phải theo lao” nên liều mà trả lời:

- Á à! Ngọc biết chứ! Cô ấy là bạn thân của Ngọc á!? Ngọc có muốn biết là ai không?

Nghe câu “ Bạn thân của Ngọc” thì Ngọc càng đơ thêm và càng ngày càng thấy khó chịu, cứ như cô “ bạn thân” đó sắp “ cướp” mất Đức Anh “ của mình” vậy. (T/g: Của mình cơ à?).

Ngọc bĩu môi trả lời:

- Xí! Tui không thèm! Tui lên phòng á! Cầm bó hoa to vậy cầu trời cho té chết luôn đi!

Nói xong Ngọc giữ bộ mặt hằm hằm quay lưng bước đi. Đức Anh đứng sau lắc đầu cười cười.

Ngọc vừa đi được chừng 5 bước thì từ sau vọng lại hai chữ:

- Ngốc ơi!

Nghe xong Ngọc nhìn quanh. Không có ai hết, vậy thì tên Đức Anh chết tiệt kia dám nói mình ngốc.

- Gì? Dám nói tui ngốc hé! Đồ chết bầm! Để coi tui...

Ngọc chưa kịp quay lại chửi hết câu thì từ phía sau, Đức Anh nhào tới ôm chầm lấy Ngọc làm cô đứng hình. Tay Đức Anh đang ôm lấy Ngọc từ phía sau nên Ngọc thấy rõ cả hai con gấu có băng tên trên áo hoa. Một con “ Đức Anh”, con còn lại là “ Bảo Ngọc”, hai con đang mặc đồ cưới rất dễ thương.

Hai người cứ đứng như thế hết 30s thì Đức Anh hạ nhàn buông Ngọc ra. Ngọc quay người lại nhìn thẳng vào mắt Đức Anh, ánh mắt của cô rừng rưng nước mắt.

- Ngốc ghen à? – Đức Anh điệu dàng pha chút ma mãnh hỏi.

- Sao lại ghen?

- Thế sao lại giận, sao lại khóc?

- Giận vì không đỡ tui. Khóc vì... vì...

- Vì yêu Đức Anh! – Đức Anh nói chắc nịch.

- Không có!

- Còn dám nói không có! Đây là bằng chứng nha! – Đức Anh quệt nước mắt của Ngọc.

- Đức Anh đáng ghét! Đừng lại gần tui nữa!

Ngọc vụt chạy, Đức Anh ngay lập tức đuổi theo. Đức Anh buông cả áo hoa xuống, kéo tay Ngọc ôm cô vào lòng lần nữa.

- Đức Anh biết Ngọc giận vì thử lòng Ngọc. Nhưng Đức Anh sợ Ngọc không thích Đức Anh nên mới làm vậy. Tha lỗi cho Đức Anh nha?!

- Đồ chết bầm! Ai nói Ngọc không thích Đức Anh! Cần gì phải làm thế? Híc híc híc!

- Ngọc nói thật sao? – Đức Anh mừng như mở cờ, thả Ngọc ra khỏi vòng tay, nhìn Ngọc đầy phấn khởi.

- Còn nói người ra ngốc! Rõ ngốc! – Ngọc quệt nước mắt mà lại cười.

- Hi! Nhưng mà bây giờ thì Đức Anh giận Ngọc cho xem!? – Đức Anh vờ quay mặt chỗ khác.

- Sao giận Ngọc?

- Ngọc nhìn đi! Đuổi theo Ngọc mà nó vậy á! – Đức Anh chỉ chỉ, Ngọc nhìn theo.

Thì ra do đuổi theo Ngọc mà Đức Anh cho áo hoa bay theo gió. Ngọc định đi lại nhặt thì...

- Làm gì đó? – Đức Anh kéo Ngọc lại.

- Nhặt bó hoa đó đó! – Ngọc hất mặt về phía áo hoa.

- Đùa thôi! Để Đức Anh là được rồi. Rõ ngốc! – Đức Anh nói rồi chạy lại nhặt bó hoa, Ngọc thì đứng cười tủm tỉm.

- Tặng Ngọc! Yên tâm đi, còn nguyên vẹn hết! – Đức Anh chìa áo hoa ra trước mặt Ngọc sau khi nhặt lên.

- Có ý gì mà hôm nay lại tặng hoa cho người ta vậy hả? – Ngọc vừa nhận áo hoa vừa đỏ mặt.

- Làm bạn gái Đức Anh nha Ngọc! Dù có chuyện gì thì Đức Anh cũng bảo vệ Ngọc suốt đời! – Đức Anh quay phắt 180 độ, nghiêm túc nói nhưng không tránh khỏi việc đỏ mặt.

- Ủ! – Ngọc ngượng ngùng đáp trả mà không dám ngẩng mặt lên.

“ Chụt!”. Một nụ hôn đáp trên má Ngọc làm cho cô có cảm giác chỗ đó nóng nhất trên cơ thể hiện giờ.

- Ngọc...Ngọc về phòng đây! – Ngọc quay đi vì ngượng.

- Để Đức Anh cổng Ngọc đi. Từ nãy giờ chắc Ngọc mệt rồi! – Đức Anh đi kè kè bên.

- Thôi! Kì lắm! Ngọc tự đi được!

- Thôi! Lên đi! – Đức Anh cúi người xuống, ý bảo Ngọc leo lên.

Ngọc không nói gì chỉ làm theo. Hai tay cô quàng qua cô Đức Anh khiến cho đóa hoa che gần hết “mặt tiền” làm hai người suýt té mấy lần. Nhưng cuối cùng hai người cũng an tọa trên phòng sau một hồi vật vã... đi thang máy.

42. Chương 42: Chuyện Bất Ngờ

Hai tuần sau...

Hôm nay là thứ ba, cũng là ngày mà bốn bệnh nhân của chúng ta được ra viện sau hơn nửa tháng mệt nhọc trong cái không gian giam lỏng đó.

Hắn dậy từ 4:00h sáng, gọi cho quần gia mang quần áo và đồ dùng cần thiết về nhà, chỉ giữ lại một bộ mặc về vì đến chiều mới nhận giấy xuất viện.

Sau khi quần gia về, hắn rón rén bước vào thang máy, nhấn nút lên tầng 6, chính xác là phòng 603. Tối qua hắn nhận được điện thoại của dì Yến. Dì hắn bảo muốn tố tình phải tìm hoàn cảnh người đó không thể từ chối. Hắn sẽ tố tình với nó bằng mọi giá, dành nó về cho riêng hắn. Hơn nửa tháng rồi hắn không nhìn thấy nó và rất lâu rồi không được nói chuyện với nó, hắn nhớ nó. (T/g: Có ai tố tình vào lúc 5-6h sáng không ta? @_@)

“ Tỉnh! ”.

Thang máy đã lên đến lầu 6. Hắn cẩn trọng mở cửa phòng sau một hồi đứng trước cửa do dự vì chuyện sắp nói ra.

Nó vẫn còn ngủ. Gương mặt của nó có thể nói là hoàn hảo trong mọi hoàn cảnh, thật sự rất đẹp.

Hắn ngồi trên ghế đối diện giường nó, tay chống lên cằm nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt.

- Làm sao tôi biết em đang nghĩ gì? – Hắn nghĩ trong đầu.

- Đang âm mưu gì trong đầu mà đến phòng bệnh của một đứa con gái vào 4h sáng hơn thế hả? – Giọng của nó vang lên làm hắn giật mình.

Hai mắt nó vẫn không hề mở ra. Từ nãy giờ hắn nhìn nó phải nói là rất chăm chú, nếu nó mở mắt thì hắn cũng biết. Đằng này không nói không rằng mà lên tiếng, đúng là một đứa con gái khó hiểu.

Hai hàng mi diễm lệ từ từ hé mở. Hắn sau khi hoàn hồn thì vẫn ngồi đấy nhìn nó chăm chăm. Nó cũng ngồi dậy nhìn hắn.

Sau một hồi lâu, chắc cũng hơn một tiếng, một người vì mất kiên nhẫn nên phải lên tiếng trước:

- Tối qua mất ngủ à? – Nó tìm đại một lí do để hỏi.

- Không chỉ tối qua!? – Hắn lạnh lùng trả lời nhưng dường như bên trong đó chứa đựng một ít giận hờn.

- Thế bao lâu? – Nó.

- Từ khi người ta mất tích và trở về! – Vẫn lạnh giọng.

- ...- Nó im lặng.

- Dậy từ khi nào? – Hắn.

- Không ngủ! – Nó trả lời bằng chất giọng lạnh hơn cả hắn.

- Vậy sao từ khi bước vào phòng đến giờ vẫn không nói gì? – Hắn.

- Không biết! – Nó.

- Sao lại tránh mặt? – Hắn vẫn nhìn nó chăm chăm.

- Không biết! – Nó trả lời, cố tránh ánh mắt sắt đá của hắn.
- Sao lại im lặng lâu đến vậy? – Hắn.
- Không biết! – Nó.
- Thế tình cảm của mình biết không? – Hắn hỏi chuyện quan trọng vẫn với thái độ đó.
- Biết! – Nó cười, nụ cười bất cần đời.
- Thế nào? – Mắt sáng lên nhưng hắn vẫn cố che giấu bằng thái độ băng ẩn đó.
- Bình thường! – Nó.
- Nói dối! – Hắn.
- Thế nào gọi là nói thật? – Nó lại cười, đưa tay lên vuốt mái tóc ngược ra sau.
- Nghe theo những cảm giác trong lòng! – Hắn.
- Cảm giác gì? – Nó.
- Yêu hay đơn thuần là thích! – Hắn.
- À! Cái này biết. – Nó.
- Vậy yêu hay thích? – Hắn.
- Có lẽ là một chút thích một chút yêu! – Nó.
- Cảm giác nào nhiều? – Hắn.
- Chắc là yêu nhiều! – Nó.
- Thật không? – Hắn.
- Tin không? – Nó cười.

Hắn đưa ngón tay lên làm động tác im lặng:

- Không thể nói được. Mà nè, chuyện của Mỹ, là tôi sai, xin lỗi vì đã quá tay với em. Bây giờ em chỉ cần biết, người tôi quan tâm, chỉ có duy nhất em.

Kết thúc câu nói, hắn bước đến giường bệnh, hôn lên trán nó.

- Nhớ cho kĩ cái hôn này, em là của tôi, duy nhất tôi kể từ giây phút này!

Nói rồi hắn mở cửa bước ra khỏi phòng, bỏ lại “con nai tơ” của chúng ta đang đơ.

- Mình vừa làm gì thế? Ai inh biết mình vừa làm gì? Hắn vừa làm gì? Hôn mình?

Độc thoại xong, nó nhìn lên đồng hồ: 6h sáng. Hắn vừa tỏ tình với nó vào lúc 6h sáng. Một chuyện động trời. Nó quá sốc và quá bất ngờ, phải nói là rất rất rất bất ngờ.

Nó đưa tay sờ trán rồi áp hai bàn tay vào má.

- Ôi trời, sao mà nóng thế? Không thể tin được là mình vừa mới nói là mình yêu hắn! Hắn vừa nói mình là của hắn! Mình là của hắn từ khi nào? Thôi mệt quá đi ngủ cho xong, dù gì hôm nay cũng xuất viện.

Nói là làm, nó nằm xuống trùm chăn và ngủ. (Nghe lời quá trời quá đất.)

Còn hắn, sau khi bước ra khỏi phòng thì nhảy tung tung lên vì mừng. Nó yêu hắn, nó vừa nói nó yêu hắn. Từ giờ, nó là của hắn, đó là sự thật 100%. Hắn quay gót, vừa đi vừa huýt sáo khiến cho vài người đi ngang tưởng hắn đi nhầm bệnh viện. Mới có 6h hơn mà đi lơ đãng, về mặt lại còn hí ha hí hửng.

Chiều, 3h33'...

Bốn bệnh nhân đã có giấy tờ xuất viện. Hắn thì chuẩn bị từ sáng nên đang đứng ở bãi giữ xe đợi mọi người. Lâm và Mai đang giúp nó thu dọn. Đức Anh và Ngọc thì te từng, tay trong tay đứng trước phòng bệnh đợi

Minh và Nhi. Hai người này hạnh phúc đến mức không nhận ra sự kỳ lạ của hai cô cậu Minh – Nhi. Thỉnh thoảng hai người cứ nhìn nhau rồi cười, rồi đỏ mặt rồi lại cúi đầu ngượng ngùng.

Hoàn tất thu dọn, tất 7 người cùng nhau đi xuống bãi giữ xe...

- Để Lâm đưa Mai về nha? – Lâm.

- Tất nhiên...- quay sang nó... Đi chung nha Ken?

- Cũng...

- Không cần! Như đi với tôi! – Nó chưa kịp trả lời thì bị hấn chen vào.

- Tôi nói thế khi nào hả? – Nó tức lên.

- Chịu! Tôi nói thì đi đi! – Hấn nhún vai.

- Sao tôi phải đi? Là ai mà dám ra lệnh cho tôi hả? – Nó vênh mặt lên cãi lại, dường như chuyện lúc sáng đối với nó là mơ.

- Hoặc là lên xe hoặc là biết tay tôi!? Cơ hội cuối. – Hấn hầm hăm.

- Không là không!

- Được thôi! Nếu thế...

- Hai người xong chưa? – Minh nãy giờ mới lên tiếng khi thấy hấn sắp làm gì đó.

- Đúng đó! Sao mà cứ la ồm ồm thế hả? – Nhi bè thêm.

Thấy hai người này đột nhiên hợp nhau ghê độ thì 12 ánh mắt của 6 người liền chĩa thẳng vào.

- Mà giấu bọn tao cái gì hả Ju? – Mai cố nói bằng giọng cay cú.

- Chính xác! Rõ ràng là mờ mờ ám ám! – Ngọc nhí nha nhí nhố.

- Có... Có giấu cái gì đâu... đâu à! – Nhi ngượng đỏ mặt.

- Minh! Mà khai ra mau cho tao! – Đức Anh nói giọng nghiêm trọng.

- Đúng vậy! – Lâm đặt hai tay lên vai Minh cười gian.

- Thôi đi! Tao đi về!

Minh né tránh bằng cách gạt tay Lâm ra, hùng hổ bỏ đi thì đột nhiên quay phắt lại..... nắm tay Nhi kéo lên xe rồi rồ ga phóng đi mất hút làm cả bọn dơ luôn.

*** Bốn ngày trước...

- Nghe Lâm nói Minh sắp chuyển sang nhà mới sống hả? – Nhi vừa uống sữa vừa hỏi.

- Ủ! Nhưng cần thêm một số thứ quan trọng mới xong. – Minh cười.

- Thứ gì? Nhi sắp xuất viện có rồi có cần Nhi mua giúp không? – Nhi vẫn không biết chuyện lớn sắp xảy ra.

- Có một thứ chắc Nhi giúp được, nhưng không thể mua được. – Minh làm vẻ nghiêm trọng.

- Cái gì? – Nhi.

- À là... Ái! – Minh lơ tay đánh đổ tách café trên tay lên áo.

- Nhi đợi Minh một lát! – Minh nói rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Minh vừa đi không lâu thì chiếc điện thoại để trên bàn của Minh đổ chuông.

- Minh ơi có ai gọi cho Minh nè! – Nhi gọi với.

- Nhi nghe giúp Minh luôn đi! – Minh nói vọng ra.

- Vậy Nhi nghe đó nha! – Nhi nói rồi nhấc máy.

- Alo! Cho hỏi ai vậy? – Nhi nhả nhận hỏi.

- Alo! Cô là ai mà nghe điện thoại của anh Minh thế hả? Nói mau, cô là ai? – Tiếng từ đầu dây bên kia như mở hết volume làm màn nhĩ của Nhi như muốn đứt ra.

- Thế cô là ai? – Nhi.

- Tôi là người yêu của anh ấy? Thế cô là ai? Mau trả lời cho tôi! Cô tính giật bồ người khác hả? – Nói như tát nước vào mặt Nhi.

- Nè! Nói năng cho đàng hoàng à nha! Cô biết tôi là ai không mà dám nói thế? Tôi cho cô biết, tôi là... là... là...- Nhi ấp úng.

- Là ai? – Giọng nạt ngang từ đầu dây bên kia.

- Là... là người yêu đó được không? Không rảnh nói chuyện với cô. – Nhi nói rồi cúp máy cái rụp, nhịp tim liên hồi.

Vừa lúc Minh từ nhà vệ sinh bước ra. Về mặt chàng hết sức ngạc nhiên trước thái độ kì lạ của Nhi, tay cô vẫn nắm chặt điện thoại.

- Ai gọi vậy Nhi? – Minh nhẹ nhàng hỏi, tay phải phủi áo.

- Bạn... bạn gái Minh. – Nhi cố bình tĩnh.

- BẠN GÁI?... – Minh hét lớn - ...Minh làm gì có bạn gái!?

- Thì người đó nói vậy mà! – Nhi.

- Rồi Nhi trả lời sao? – Minh.

- Thì... thì... là... là người... người yêu... của... của Minh!

Nghe bảo rằng Nhi nói với người khác là người yêu của mình, trong lòng của Minh dâng lên một thứ cảm giác rất hạnh phúc. Minh chạy ngay lại giường bệnh của Nhi, nhìn theo gương mặt đang cuối sầm vì ngượng của cô mà cảm thấy rất vui trong lòng.

- Nè! Minh đừng có nghĩ gì xa xôi nha! Tại lúc đó Nhi...

Nhi chưa nói hết câu thì đã bị Minh khóa môi lại. Một nụ hôn nhẹ nhàng, đến thật nhanh rồi cũng đi thật nhanh đáp lại trên môi Nhi.

Minh nhìn thẳng vào mắt Nhi. Trong đó, cái vẻ e ấp dịu dàng đang hiện rõ. Không như thường ngày, Nhi cứ tỏ ra lạnh lùng đến mức làm Minh như sắp phát điên. Bây giờ thì khác, hoàn toàn khác.

- Nhi đừng nói là Nhi không thích Minh nha? – Minh đánh vào điểm yếu của Nhi.

- Nhi... Nhi...

- Nhi sao? – Minh

- ...- E ắp không trả lời.

- Vậy lúc nãy Nhi nói là người yêu của Minh thì có ý gì không? – Minh.

- Không! Thật sự là không! – Nhi trả lời mà không cần suy nghĩ.

- Vậy bây giờ thì... coi như chuyện đó là thật đi, Nhi là bạn gái của Minh. Được chứ?

Nhi không trả lời mà chỉ gật đầu một cái. Mà cho dù Nhi không đồng ý thì Minh cũng có cách làm cho cô động lòng thôi.

Minh ôm Nhi vào lòng, thì thầm vào tai cô:

- Minh thật sự rất yêu Nhi, nên đừng bao giờ rời xa Minh. Nhi rất quan trọng với Minh, Minh đã từng mất đi họ, những người rất quan trọng giống như Nhi vậy, nên hãy hứa với Minh, đừng bao giờ rời xa Minh!?

- Được! Nhi hứa với Minh!

Minh siết chặt cái ôm hơn đối với Nhi và Nhi cũng đáp lại. Không biết từ lúc nào, Minh đã cầm điện thoại trong tay vào nhắn tin cho ai đó với nội dung như sau: “ Cảm ơn chị!”.

Hai người cứ ngồi như thế cho đến khi người điều dưỡng của Nhi vào, kéo họ ra khỏi bầu không khí lãng mạn bởi tiếng gõ cửa khô khốc...***

- Hành động nói lên tất cả rồi còn gì?! – Mai.
- Chuẩn! – Ngọc.
- Thằng Minh ghê thiệt! – Lâm.
- Chắc gửi thiệp cho bọn mình sớm! – Hấn.
- Thôi! Tao với thằng Lâm là gửi trước cho! – Đức Anh nói rồi cười hề hề.
- Yên tâm! – Hấn vỗ vai Đức Anh và Lâm.
- Đi về!

Nó này giờ mới lên tiếng, nắm tay Mai kéo lại xe Lâm. Hấn thì này giờ giả làm mặt lạnh với nó, thấy nó bước đi thì chạy theo kéo tay nó lại.

- Tôi về với Mai. Bỏ ra! – Nó khó chịu.
- Về với tôi!
- Why? I don't want, now! – Nó bực quá nên thốt ra.
- Còn bày đặt! LÊN XE CHO TÔI! - Hấn điên lên.

Và tiếp theo sau đó, một chuyện động trời xảy ra: nó giận ngoe nguẩy bước đi và... hấn hốt hoảng chạy theo.

43. Chương 43: Ngày Xuất Viện (Part 1: Lâm - Mai)

Tất cả mọi người dường như đang hiểu dần dần vấn đề và bắt đầu cười khúc khích. Nhưng hai nhân vật chính thì dường như không hề thấy họ.

- Giận hả? – Hấn bẹo má nó.
 - Tránh xa tui ra! – Một mệnh lệnh từ miệng nó.
 - Giận thiệt hả? – Hấn vẫn kiên nhẫn hỏi.
 - Ừ! Giận đó! Tự nhiên la tui! – Nó chu mỏ.
 - Nè! Đừng có mà làm cái động tác khiêu khích đó nha! Đi! Tôi đưa đến chỗ này!
- Hấn nói rồi kéo nó vào xe làm nó không kịp phản ứng rồi cũng rò ga chạy mất.
- Xem ra lần này...- Mai thích thú.
 - Good! Tao thích nhìn con Ken như thế! Rất dễ thương! – Ngọc.
 - Thôi về! – Lâm cũng lắc đầu mà cười.

Nghe Lâm nói thì tất cả dường như mới nhớ ra đây là bệnh viện và không nên ở lại lâu. Ngay lập tức, Lâm – Mai lên một xe và Đức Anh – Ngọc lên một xe ra về.

[...]

- Mai còn nhớ lần trước ba Lâm đã nói gì không? – Lâm hỏi Mai khi cả hai vừa chạy được một đoạn.

- Nói... nói gì? – Mai.
- Ba nói khi nào rảnh thì cùng Mai về nhà ăn cơm. – Lâm.
- À! Còn nhớ! – Mai.
- Hôm nay Mai không bận gì nên về nhà Lâm ăn bữa cơm gia đình nha? – Lâm.
- Ăn bữa cơm gia đình? – Mai.
- Ủ! Lâm đã kể về Mai cho ba mẹ nghe rồi! Xem ra ba mẹ Lâm coi Mai là thành viên trong gia đình rồi. – Lâm.
- Lâm này...- Mai đỏ mặt.
- Về nha!? – Lâm.
- Ủ! – Mai.

15'sau, chiếc siêu xe của Lâm dừng trước một căn biệt thự hoàn toàn tách biệt với bên ngoài bằng một vườn hoa hướng dương và khoảng rộng sân cỏ.

Lâm xuống xe, mở cửa cho Mai rồi cả hai cùng tiếng vào trong.

Đến đại sảnh, hai hàng người hầu cúi gập người chào hai người họ. Lâm tiếp tục nắm tay Mai đi vào phòng ăn.

- Mai xem hôm nay có ai? – Lâm hướng mắt về phía bốn người lớn đang ngồi ở bàn.

Mai nhìn theo.

- Ba! Mẹ!

Mai thốt lên rồi chạy tới ôm chầm lấy ba mẹ mình. Mai rất nhớ họ. Từ khi về Việt Nam đến giờ, Mai chỉ gặp ba được một lần, ngoài ra chỉ nói chuyện qua điện thoại.

- Con gái ngoan! Dạo này có khỏe không hả? – Mẹ của Mai – Bà Như Quỳnh vuốt tóc cô con gái nhỏ.
- Con khỏe! Con nhớ ba mẹ lắm! Sao giờ ba mẹ mới về thăm con? – Mai buông mẹ mình ra rồi hỏi.
- Ba mẹ về lần này không chỉ để thăm con đâu. Ba mẹ về vì chuyện giữa Lâm và con nữa đấy con gái! – Ba Mai – Ông Mạnh Quân cười đôn hậu.

Bây giờ thì Mai mới sức nhớ lại, đây là biệt thự nhà Lâm. Mặt cô bắt đầu đỏ lên vì ngại, đứng dậy cúi đầu khép nép lên tiếng:

- Cháu chào hai bác! Vì cháu vui quá nên... - Mai đỏ mặt.

Vừa lúc đó, Lâm bước tới nắm tay Mai. Một hành động khiến Mai đỡ ngượng và như để chứng minh tình cảm của mình.

- Hai đứa ngồi xuống đi! – Ba Lâm – Ông Hoàng Khôi ra hiệu cho đôi trẻ trước mặt.

Lâm điệu dàng bước đến kéo ghế cho Mai rồi cũng ngồi xuống. Thái độ của Lâm xem ra rất tự tin trong chuyện này.

- Mai à! Ba mẹ và ba mẹ của Lâm từng là bạn thân hơn 10 năm đó con. Cho đến khi họ về Việt Nam hơn 2 năm trước thì gia đình mới ít liên lạc hơn thôi. – Ba Mai.
- Đúng đó! Hai gia đình là bạn tốt. Con cái lại có tình cảm với nhau! Tốt quá còn gì! Haha! – Ba Lâm.
- Ba...- Lâm nhắc khéo khi thấy mặt Mai không thể đỏ thêm.
- Đó! Anh thấy không? Chưa gì mà thằng Lâm nhà mình đã coi trọng vợ thế kia! – Mẹ Lâm.
- Chị nói đúng đó! Người lớn như chúng ta phải để chúng hạnh phúc như vậy mới thấy an tâm! – Mẹ Mai.
- Mẹ...- Đến lượt Mai nhắc khéo.

- Thôi được rồi! Cùng nâng ly chúc mừng cho lời hứa hôn của hai gia đình nào!? – Ba Lâm nâng ly rượu đứng dậy.

- Đúng vậy! Lời hứa hôn này đã quyết! Còn chuyện hôn lễ chúng ta không quản, để chúng tự do! – Ba Mai cũng nâng ly rượu đứng dậy, kéo theo hai người mẹ và cặp đôi Lâm – Mai.

Tất cả 6 người cùng nâng ly chúc mừng sau đó cùng ăn tối với nhau, trò chuyện đầm ấm vui vẻ. Lâm và Mai, cả buổi hai người cứ nhìn theo cười tủm tỉm. Trong lòng hai người dâng lên một thứ xúc cảm rất khó nói thành lời, chỉ có thể tự hiểu qua ánh mắt và nhịp đập của trái tim mà thôi...

44. Chương 44: Ngày Xuất Viện (Part 2: Minh - Nhi)

Sau khi hậm hực kéo tay Nhi rời khỏi nơi đây “ thị phi” đó, Minh chở Nhi đến một ngọn đồi, cánh trung tâm thành phố 60km.

Trên đường đi, không ai nói với ai lời nào. Từng nhịp đập mạnh nhẹ của con tim đều nghe rõ mồn một. Trái lại với ngọt ngào, không khí trong xe khiếp một người có cảm giác tò mò khi không biết mình đang được chở đi đâu và một người lằng lằng cảm giác vui sướng.

“ Kít!”.

Tiếng thắng xe gấp rút phá tan bầu không khí tĩnh mịch của buổi xế chiều ở một nơi dường như tách biệt với bên ngoài. Trong bán kính khu này, nhiều nhất là chỉ có 20 biệt thự lớn nhỏ. Nhi tự hỏi không biết Minh đưa mình đến đây để làm gì.

- Vào trong nha! – Minh chỉ tay về phía biệt thự phía sau vườn hoa bồ công anh. Sở dĩ thấy được hoa là vì bây giờ trời chưa tối, ánh nắng vẫn còn khá gay gắt.

- Ủm! – Nhi điệu dàng trả lời.

Nghe Nhi nói xong, Minh nắm tay Nhi đi hướng vào trong.

Thoắt cái họ đã đi qua mảnh vườn bồ công anh và giờ đang đứng trước cổng biệt thự.

- Nhi thấy sao? – Minh.

- Quá hoành tráng! – Nhi cười.

- Thích không? – Minh.

- Cũng thích! – Lại cười.

- Nó là của chúng ta đó! – Minh nói tỉnh queo.

- Của...chúng ta? – Nhi trợn mắt.

- Đúng! Của hai người chúng ta. Vào đi. – Nói xong Minh kéo tay Nhi bước vào.

Đúng như Nhi nói, nó quá hoành tráng. Những đồ vật ở đây, hoa văn tinh tế đến từng chi tiết nhỏ. Hai tông màu trắng ánh kim và xanh da trời kết hợp rất hoàn hảo. Nhi thật sự rất thích.

- Đây là nhà của chúng ta, còn khu vườn phía sau là của riêng Nhi đó. – Minh lại kéo tay Nhi đi.

1s...

2s...

3s...

Và chừng một phút sau đó, Nhi vẫn không thể lên tiếng. Trước mắt cô là cả một vườn hoa hồng vàng hàng ngàn bông đang nở rộ dưới ánh nắng chiều. Từng bông từng bông đều rất đẹp. Nó cứ như trong chuyện cổ

tích vậy. Dù là giới thượng lưu nhưng Nhi chưa từng nghĩ mình sẽ có vườn hoa lớn như thế này. Chỗ Minh và Nhi đang đứng lại còn là một cây hoa ngọc lan nở hoa thơm ngát, phải nói là quá tuyệt.

- Toàn bộ chỗ này là hoa hồng vàng Brasil đấy! Tất cả là của Nhi đó! – Minh siết tay Nhi chặt hơn khi thốt ra từng câu từng chữ.

- Cảm ơn Minh rất nhiều! Nhi thật sự rất vui! – Nhi nói rồi nhào người lên quàng tay qua cổ Minh để ôm chàng. Minh cũng không ngần ngại đáp trả cái ôm của Nhi.

Sau một hồi lâu, Nhi buông Minh ra khi cảm nhận được từ phía xa thật xa, có một vật gì đó đang chậm chạp di chuyển.

- Minh nhìn kìa! – Nhi chỉ tay về phía mặt trời đỏ rực đang từ từ lặn xuống phía chân núi.

- Chúng ta ngồi xuống đi! – Minh kéo Nhi ngồi xuống.

Cả hai cùng ngồi đó, dưới bóng cây ngọc lan trăm năm tuổi ngấm mặt trời lặn, nơi có hàng ngàn hoa hồng tình yêu của riêng hai người. Nhi tựa đầu vào vai Minh, cảm nhận sự ấm áp từ bờ vai rắn chắc, nơi mà Nhi đang nghĩ rằng sẽ là chỗ dựa suốt đời cho cô.

- Nhi còn nhớ đã hứa với Minh điều gì không? – Minh nhẹ nhàng hỏi.

- Tất nhiên là nhớ! Nhi sẽ ở cạnh Minh suốt đời, không bao giờ rời xa Minh. – Nhi cũng dịu dàng đáp trả.

- Nhi có biết vì sao Minh lại từng nói Minh đã mất đi những người quan trọng nhất không? – Minh nói, chất giọng đều đều buồn bã.

- Nếu đó là chuyện buồn thì Minh đừng nghĩ đến nữa! Nhi không muốn thấy Minh như vậy! – Nhi.

- Ngốc! Minh không còn buồn vì chuyện đó nữa! Chỉ là giấu mãi trong lòng, Minh cảm thấy không hay! – Minh khẽ vuốt mái tóc mềm mượt của Nhi, nhã nhặn mắng yêu cô.

- Vậy thì Minh cứ nói ra đi! Nhi sẽ nghe! – Nhi.

- Ba mẹ của Minh... mất trong một tai nạn du thuyền năm Minh 8 tuổi! Minh chỉ còn mỗi chị hai và ông bà nội. – Minh.

- Minh hãy quên chuyện đó đi! Nhi sẽ ở cạnh Minh mãi mãi.

Nhi rời khỏi bờ vai Minh, áp bàn tay mềm mại của mình lên má trái của Minh như để an ủi. Minh cũng đưa tay mình lên, đặt trên bàn tay của Nhi và nói:

- Giờ thì Minh đã có thêm một người quan trọng giống như họ nên Nhi đừng lo. Đừng nói chuyện đó nữa, mặt trời sắp lặn hết rồi kìa!

Minh kéo Nhi quay lại bầu không khí lãng mạn ban nãy, xua tan mọi cảm giác đau buồn và bắt đầu những niềm vui mới, những niềm vui khi bên cạnh người con gái mà mình yêu...

45. Chương 45: Ngày Xuất Viện (Part 3: Đức Anh - Ngọc)

- Chúng ta sẽ đi đâu? – Ngọc nhí nhố hỏi Đức Anh.

Đức Anh một tay cầm vô – lăng, một tay đưa lên vuốt má Ngọc trả lời:

- Vẫn còn sớm mà! Chúng ta ghé siêu thị một tí rồi tính tiếp há?

- Ừm! – Ngọc vui vẻ trả lời.

Đức Anh rồ ga, phóng thật nhanh đến siêu thị rồi gửi xe, cùng Ngọc vào trong.

- Anh ấy đẹp trai quá! – Khách hàng 1.

- Hai người đó đẹp đôi quá! – Khách hàng 2.
- Chúa ơi, anh ấy có người yêu rồi! Vỡ tim mất! – Khách hàng 3.
- Cô em ơi cho đi theo anh nè! – Khách hàng 3.
- Cô ấy phải bỏ thằng đó theo tao mới đúng! – Khách hàng 4.

Bla...blo...bla...blo...

Thật nhiều lời bàn tán vang lên khi thấy cặp đôi Đức Anh – Ngọc tay trong tay bước vào. Hai người đó chỉ nhìn nhau cười rồi thẳng tiến đến khu thời trang.

- Đức Anh định mua quần áo à? – Ngọc hỏi ngố.
- Không có đâu ngố! – Đức Anh trả lời, mắt vẫn nhìn xung quanh tìm kiếm cái gì đó.
- Vậy sao tới đây? – Ngọc.
- Mua cho ngố mà! – Đức Anh vẫn đang tìm kiếm láo liên.
- Ngọc nhiều quần áo lắm, mua nữa làm gì? Mặc cả năm không hết ấy. – Ngọc chu mỏ.
- A... Đây rồi! Đây này ngố! – Đức Anh kéo Ngọc lại trước một cửa hàng quần áo của thương hiệu Chanel.
- Nè! Cả tủ của Ngọc toàn đồ này không đó! Nè...

Ngọc chưa nói hết câu thì Đức Anh lôi Ngọc vào trong. Hình như Đức Anh đã chuẩn bị sẵn hết thì phải.

- Hello Colin! Vinh hạnh khi cậu ghé thăm!

Một người đàn ông nước ngoài nói tiếng Việt khá rõ từ trong đi ra khi thấy Đức Anh và Ngọc bước vào.

- Chào Jack! Cho cô ấy thử váy dạ hội nha anh!? – Đức Anh.
- Ok ok! Hello! Nice to miss you! – Jack chìa tay ra với Ngọc.
- Me too! – Ngọc cũng bắt tay lại.
- Anh ấy nói tiếng Việt giỏi lắm đấy ngố! Vào thử váy đi! – Đức Anh cúi xuống véo mũi Ngọc.
- Nhưng làm gì! Ngọc đâu có thiếu quần áo! – Ngọc vẫn chưa biết gì.
- Đức Anh biết! Nhưng Ngọc cứ thử xong thì Đức Anh mới nói được! – Đức Anh cười.
- Em đi theo anh! – Người đàn ông ngoại quốc cúi người, đưa tay mời Ngọc, Ngọc tự tin bước theo.

Trong phòng chọn váy...

- Chị là Thanh, trợ lý của Jack. Để chị lấy số đo body của em! – Trợ lý của người đàn ông ngoại quốc nói với Ngọc.
 - Vâng! – Ngọc lịch sự đáp.
 - Thưa sếp! Đây là số đo của khách hàng ạ!
 - Ok! ...- Quay sang Ngọc-... Em thích màu gì hả cô bé? Một chiếc váy dạ hội màu gì nào? – Jack nhả nhận hỏi Ngọc.
 - Em thích váy dạ hội màu đen. Nhưng tùy anh cũng được! – Ngọc cười.
 - Số đo của em rất chuẩn đấy! Xem ra em mặc gì cũng đẹp! – Jack cũng cười rồi bước qua kéo tấm rèm.
- “ Roẹt!”.

Tấm rèm được kéo ra, hàng chục bộ váy với ba tông màu gồm đen, trắng và hồng phấn được treo ngay ngắn. Ngọc thì khá quen đối với việc này, cô còn là người kế thừa của một tập đoàn thời trang nữa là khác.

- Em chọn đi! – Jack.

- Để xem...

Ngọc bước đến, vừa xem vừa nhận xét. Thái độ của Ngọc làm cho Jack khá là bất ngờ, rất chuyên nghiệp và chu đáo. Sau một lúc, Ngọc chọn in hình một chiếc váy màu hồng phấn cúp ngực, đuôi cá ngang gối, rất đẹp.

- Mắt thẩm mỹ của em được liệt vào hàng chuyên gia đó cô bé! Đây là chiếc váy độc quyền được chuyển về bằng đường hàng không đó! Em thật là có mắt thẩm mỹ cao. – Jack trầm trồ.

- Không có gì đâu anh! – Ngọc cười rồi bước vào phòng thử đồ.

“ Roẹt!”.

Tiếng rèm cửa được kéo lên. Ngọc bước ra trông y như một nàng công chúa làm cho Jack nhìn không chớp mắt.

- Anh thấy sao? – Ngọc.

- You are very beautiful! Colin, em vào đi! – Jack nói lắp bắp vì thật sự choáng trước vẻ đẹp của Ngọc.

Vừa nghe Jack gọi, Đức Anh bước vào. Và thêm một nạn nhân nữa bị trúng mỹ nhân kế của chị Ngọc nhà mình, thậm chí Đức Anh còn nhìn Ngọc ghê hơn cả Jack.

Đức Anh từ từ bước đến bên Ngọc, lấy hai tay luồn qua eo cô. Ngọc cũng đáp trả, lấy hai tay quàng qua cổ Đức Anh.

- Em rất đẹp ngọc à! – Đức Anh cười tươi, lấy tay chạm nhẹ chóp mũi của Ngọc và nhìn thẳng vào đôi mắt biết nói của cô.

Ngọc chỉ cười mà không nói gì, cả hai như đọc thấu suy nghĩ của nhau qua từng nhịp thở.

Thấy tình hình có vẻ “ căng thẳng” quá mức cho phép, Jack ho một tiếng để lấy lại không khí, kéo đôi trẻ ra khỏi bầu không khí lãng mạn.

- Được rồi! Chúc hai người buổi tối vui vẻ! – Jack giả làm điệu bộ cúi đầu.

- Cảm ơn anh! – Ngọc cũng cúi đầu đáp.

- Đi thôi! – Đức Anh nắm tay Ngọc kéo đi.

Khi hai người đã khuất dạng, Jack vẫn đứng nhìn theo và mỉm cười hài lòng. Từ trước đến nay, Jack chưa từng gặp cô gái nào đẹp như Ngọc. Từ thân hình đến gương mặt đều tuyệt sắc. (T/g: Tại ông anh chưa gặp nó thôi! ~__~)

Hôm nay quả là một ngày làm ăn tuyệt vời đối với Jack. Toàn bộ chỗ quần áo mà anh đưa cho Ngọc chọn, toàn bộ chỗ đó Đức Anh đều thanh toán hết, nhưng Ngọc thích bộ nào là tùy Ngọc, chỗ còn lại cửa hàng vẫn cứ giữ. Hóa đơn của Đức Anh lên đến hơn 500.000\$, không tuyệt vời cũng lạ.

Sau khi rời khỏi cửa hàng quần áo lớn ở siêu thị, Ngọc và Đức Anh lên xe đi tiếp khi trời đã chập tối.

- Ngọc đoán thử xem chúng ta sẽ đi đâu!? – Đức Anh.

- Ừm... Để coi! Chắc là dự tiệc hả? – Ngọc.

- Ừ! Một bữa tiệc do gia đình Đức Anh tổ chức. – Đức Anh.

- Ấy chết! Vậy thì Ngọc phải trang điểm một tí mới được. – Ngọc cuống lên.

- Không cần không cần! Tứ Đại để mặt mộc là đã đẹp rồi, Ngọc cũng vậy. – Đức Anh.

- Hi! – Ngọc cười tít mắt làm Đức Anh cũng cười theo.

46. Chương 46: Ngày Xuất Viện (Part 4:Đức Anh - Ngọc)

“ Két!”.

Tiếng xe của Đức Anh dừng trước khách sạn lớn nhất thành phố và bữa tiệc được tổ chức ở hồ bơi sân thượng. Vừa dừng xe đã có hai vệ sĩ chạy tới mở cửa cho Ngọc và Đức Anh sau đó cho xe vào bãi. Hôm nay, toàn bộ khách sạn đã được tập đoàn điện tử Lý Nam thuê hết, từ hầm gửi xe cho đến sân thượng, đâu đâu cũng có vệ sĩ nhà họ Lý.

Đức Anh bước lên, chống tay ra hiệu cho Ngọc khoác tay mình rồi cả hai cùng tiến vào trong.

Cánh cửa to lớn của đại sảnh khách sạn được mở ra không biết lần thứ bao nhiêu, nhưng lần này nó được tất cả mọi người chú ý. Từ ngoài cửa, một cô gái với gương mặt xinh đẹp, đôi mắt biết nói, quần áo đẳng cấp khoác tay một chàng trai phong độ, lạnh lùng với bộ áo vest hàng hiệu bước vào. (Đức Anh thay đồ vest lúc Ngọc chọn đồ nha mọi người.)

Đám đông dạt ngang hai bên cho đôi trẻ tiến vào. Đi được vài bước, ba mẹ Đức Anh cũng từ trong đi ra.

- Cháu chào hai bác! – Ngọc gật người kính trọng, hiểu biết phép tắc vì đây là lần thứ mấy trăm cô dự những bữa tiệc lớn thế này.

- Chào cháu! Ngoan lắm! – Ba Đức Anh – Ông Lý Nam khen ngợi.

- Cháu xinh lắm. Đức Anh nhà bác đúng là may mắn khi có vợ tương lai như cháu. – Mẹ Đức Anh – Bà Phương Bích cũng hài lòng với Ngọc.

“ Cái gì? Vợ tương lai? Đức Anh chết tiệt, dám nói thế! Xong bữa tiệc này thì biết tay mình!”. Ý nghĩ trong đầu của Ngọc cũng làm cô ngượng đỏ mặt.

- Đúng là không làm ba thất vọng! – Ba Đức Anh vỗ vỗ vai chàng cười hài lòng.

- Vâng! Hôn ước giữa con và Nguyễn Bảo Vân sẽ bị hủy đúng không ba mẹ? – Đức Anh nghiêm túc nói.

- Tất nhiên! Tất nhiên! Sẽ bị hủy. Thôi, cùng vào trong nào con dâu tương lai! – Ba Đức Anh nói rồi quay đi, bỏ lại Ngọc đang ngượng hết mức có thể và lườm Đức Anh nãy lửa.

Một lát sau, khi Đức Anh và Ngọc vào được một lúc thì có một nhóm người đến nâng ly với họ và ba mẹ Đức Anh.

- Chào anh Nam! Hôn lễ của đôi trẻ vẫn được tiến hành như dự định đúng không ạ? – Nguyễn Khắc phú tiến lại bốn người họ, nâng ly vui vẻ mà chẳng xem Ngọc ra gì, theo sau là vợ ông – bà Lý Xuân và nhỏ Vân.

- Ông không thấy hôm nay cháu tôi đến đây với bạn gái à? – Cô của Đức Anh – bà Hoàng Yến từ sau đi tới cùng với ba của hắn – ông Vương Thiên đi tới.

- Chào dượng, chào cô. – Đức Anh kể phép.

- Cháu chào dượng, cháu chào cô! – Ngọc cúi đầu lễ phép làm cho bà Yến và ông Thiên rất hài lòng.

- Khoan đã, bà vừa nói gì? Bạn gái tức là sao? Không phải tôi mới là vợ chưa cưới của Đức Anh sao? – Nhỏ Vân vô phép xen vào.

- CÔ IM MIỆNG LẠI! – Bà Hoàng Yến quát to, nhưng do nhạc trong sảnh lớn nên mọi người không để ý.

- Con gái tôi nói phải! Sao con bé không có tư cách này lại...

Vừa nói đến đây thì bà mới chợt đứng hình, cả ông Phú cũng thế và không ngoại trừ nhỏ Vân. Chuyện lần trước ở trường học, gia thế của Ngọc thuộc giới thượng thượng lưu, chưa gì mà họ đã quên sau khi kể cho con gái họ nghe.

- Sao không nói nữa? – Giọng nói đầy quyền lực của Ngọc vang lên càng làm họ lạnh sống lưng.

- Tiểu... tiểu thư... Bảo...Ngọc. – Ông Phú lắp ba lắp bắp.

Ngọc nhìn thấy bộ dạng đó chỉ nhếch môi khinh bỉ mà không nói gì.

- Vậy là đã rõ mọi chuyện! Chấm hết! – Cô của Đức Anh uống hết ngụm rượu còn lại trong ly rồi khoác tay ông Vương Thiên bước đi.

- Hôm nay tôi, chủ tịch của tập đoàn Lý Nam, sẽ thông qua bữa tiệc mà thông báo một tin quan trọng đó là: con trai tôi, Lý Đức Anh và con gái của ông Nguyễn Khắc Phú là Nguyễn Bảo Vân sẽ chính thức hủy hôn ước do con trai tôi đã tìm được người con gái mà nó thật lòng yêu thương. Mời hai đứa lên đây!

Không biết từ khi nào mà ba và mẹ của Đức Anh đã đứng trên sân khấu và nói ra những câu nói quan trọng đó. Vừa lúc đó, Đức Anh và Ngọc lên đến.

- Hãy nói với tất cả ở đây những gì con cần phải nói! – Ba Đức Anh thì thầm vào tai chàng.

- Vâng! – Đức Anh gật đầu chắc nịch.

Đức Anh quay sang nhìn Ngọc, cầm tay cô rồi bước đến trước micro và lên tiếng:

- Tôi là Đức Anh, Lý Đức Anh! Hôn ước giữa tôi và con gái phó tỉnh trưởng thành phố từ trước đến nay hoàn toàn là do một phía ông Nguyễn Khắc Phú tự nghĩ. Tôi không hề có tình cảm gì với Nguyễn Bảo Vân và chưa từng có quá mười câu giao tiếp với cô ấy. Còn đây...- Nắm tay Ngọc chặt hơn... Đây là người con gái mà tôi yêu, Nguyễn Quỳnh Bảo Ngọc. Cảm ơn mọi người đã đến dự bữa tiệc hôm nay, chân thành cảm ơn.

Kết thúc bài phát biểu, Đức Anh nhận được một tràng vỗ tay từ mọi người sau đó đi xuống rồi cả hai tiếp tục hòa mình vào không gian bữa tiệc thượng lưu.

- Các người còn mặt mũi để dự tiệc à? – Bà Hoàng Yến nói giọng châm chọc, tay mân mê ly rượu mới rót.

- Được lắm! Hãy đợi đó! Chuyện làm ơn của Lý Nam ở cái đất Sài Gòn này từ nay đừng hòng suông sẽ! Chúng ta đi! – Ông Phú vừa tức giận vừa mất mặt, kéo vợ con ra khỏi cái không gian làm ông tối tăm mặt mũi đó.

Cặp đôi Đức Anh – Ngọc tiếp tục bữa tiệc. Đức Anh dẫn Ngọc đi theo ba mẹ và cô dựng để giới thiệu những ông chủ trong giới kinh doanh. Đa số bọn họ Ngọc đều biết, nhưng chỉ có số ít trong những người đó biết Ngọc. Nhưng không sao, từ nay đối với nhà họ Lý, Ngọc đã giống như một thành viên thật sự quan trọng và đặc biệt. Đức Anh và Ngọc, cả hai đang sống trong hạnh phúc mỹ mãn và vẹn toàn...

47. Chương 47: Ngày Xuất Viện (Part 5: Vương Khang - Thanh Như)

- Em còn giận à? – Hấn như muốn phân thân ra vì vừa cầm lấy vừa nhìn biểu hiện đầy nguy hiểm của nó.

-... - Vẫn im lặng nhìn ra cửa sổ.

- Đừng có tỏ thái độ đó mà! Cho anh xin lỗi đi! (T/g: Anh cơ à?).

- Đồ đáng ghét! – Sau gần nửa tiếng im lặng, cuối cùng nó cũng cất lời vàng ngọc.

- Thế sao lại yêu? – Hấn cười trêu đùa nó.

- Ai mà biết! – Nó trả lời tỉnh bơ.

“ Két!”.

Hấn đột nhiên thắng gấp làm nó như muốn chúi nhủi tuy đã thắt dây an toàn.

- Có muốn biết tại sao không hả? – Hấn nhìn mặt gian ơi là gian, tháo dây an toàn rồi nhào qua chỗ nó.

- Muốn thì sao mà không muốn thì sao? – Nó vẫn giữ thái độ lạnh tanh trả lời với hấn.

Nghe nó nói, lửa tức trong người hắn như được nhân đôi, càng áp sát mặt mình với mặt nó hơn làm tim nó đập thành thịch.

- Có biết việc không nghe lời bạn trai sẽ có hậu quả thế nào không hả? – Hắn vừa nói vừa rút ngắn khoảng cách hai gương mặt.

- Muốn... muốn gì hả? – Nó hết bình tĩnh nổi trước tình huống này, nó và hắn dường như chỉ còn 3cm là cùng, không chừng còn ít hơn nữa là khác.

- Thế em nghĩ anh muốn làm gì em hả nhóc?! – Hắn đưa tay vuốt vuốt tóc nó, làm điệu bộ gian manh.

- Thế làm thử xem?! – Nó nói một câu đầy chọc tức.

- Cái này là em nói đó nha!

Vừa nói xong hắn định cúi xuống hôn nó thì nó đưa tay lên môi lại.

- Đúng là nhóc con! Nhất gan thể cơ à!? – Lần này thì hắn chọc tức nó.

- Xí! Muốn cướp nụ hôn đầu của tui dễ lắm sau. Plè! – Nó trêu hắn, điệu bộ phải nói là rất dễ thương, cái miệng cứ chum chim thế nào.

Thấy nó như thế, hắn lấy hai tay giữ hai má lại rồi hôn nó. Một cái hôn môi chính hiệu, không lẫn tạp chất.

Trong khi mắt hắn nhắm lờ mờ thì mắt nó trợn ngược vì sốc. Nhưng suy nghĩ và hành động thì trái ngược. Nó – Hoàng Minh Thanh Như đang bị người khác cưỡng hôn và đang đáp trả lại cái hôn đó.

Chỉ 3' sau, hắn mới mở mắt ra nhìn thái độ “thỏ ngốc” của nó nhưng vẫn chưa chịu buông tha. Lúc này nó mới hoàng hôn dậy, lấy hai tay đánh lên ngực hắn rồi đẩy hắn ra. Nó phải rất dùng sức mới đẩy được cái thân hình đầy cơ bắp đó.

- Bối người ta cưỡng hôn!

Nó hét lên trong chiếc xe hơi làm hắn muốn diết tay, đưa tay lên bịch miệng nó lại thì bị nó cắn ột cái đau điếng.

- Em làm cái gì vậy hả nhóc con?! Đau chết được! – Hắn ôm tay, vẻ mặt rất khó chịu.

- Ấy chết! Em xin lỗi! Anh có sao không hả!? Để em coi.

Nó giật lấy bàn tay của hắn mới bị mình cắn, vẻ mặt hối lỗi rồi lấy miệng thổi thổi, chu chu cái mồm anh đào của nó.

- Nè! Anh đã nói rồi nha nhóc! Sao cứ làm mấy hành động khiêu khích đó thế hả? – Hắn giật tay lại khoanh trước ngực, vẻ mặt dạy bảo kên kên. (T/g muốn đâm cho hắn một phát quá! \$__\$)

- Em... Em có làm gì đâu hả? – Nó mở to đôi mắt, nhìn ngổ ơ là ngổ.^^

- Sao mà em cứ ... thế hả? – Hắn nói ngắt khúc.

- Em đã làm gì đâu? – Nó vẫn chưa hiểu hành động khiêu khích là gì. @_@!

- Em thật sự không biết? – Hắn kê sát mặt mình lại mặt nó, nó thì né ra sau, hắn lại kê theo.

- Không... Không biết thật! – Nó đỏ mặt trả lời.

Thấy nó như thế thì làm sao hắn buông tha cho được. Hắn lần nữa ôi mình chạm môi nó và lần này, hắn lấy hai tay ôm nó vào lòng luôn. ~.~.

Nó không phản ứng mạnh như lúc nãy mà nhẹ nhàng hôn lại hắn. Cứ như thế, đôi môi, nhịp tim và cả nhịp thở của cả hai hòa làm một.

Sau một lúc, hắn nhẹ nhàng buông nó ra và bắt gặp gương mặt “thỏ ngốc” của nó đang đỏ hơn cả quả gấc.

- Em muốn đi đâu? – Hắn kéo nó từ 19 tầng mây xuống.

- Bây giờ là mấy giờ? – Nó tỉnh hắn.

- 5h hơn! – Hấn nhìn đồng hồ rồi trả lời.

- Em đói! – Nó lại chu chu cái mỏ.

- Anh vừa nói gì hả nhóc? – Hấn lại nhìn nó hình sự làm nó ngổ càng ngổ hơn.

- Em thật sự không hiểu anh nói gì? Rõ là anh hỏi em muốn đi đâu còn gì! Thì em nói em đói. Vậy cũng là em là sao? – Nó bực bội cãi lại hấn rồi còn làm mặt giận.

- Thôi được rồi! Anh xin lỗi được chưa? Em muốn đi ăn chứ gì? Món Nhật hay món Hàn? Hay món Pháp?

- Hấn dỗ ngọt nó.

Nó lắc đầu.

- Hay em muốn ăn mì Ý? Anh thấy em cũng hay kêu mì Ý mà! Em muốn ăn gì thì nói đi! – Hấn vẫn kiên nhẫn.

- Đoán! – Tay khoanh trước ngực, nó nói giọng lạnh lùng.

- Để anh coi! Em muốn ăn kem hả? Hay đi uống trà sữa rồi ăn quà vặt? – Hấn làm điệu bộ chọc nó cười nhưng, vô hiệu quả.

- Ghé siêu thị cho em! Được chứ? – Nó nhún vai.

- Tuân lệnh! – Lần này thì hấn đã làm nó cười thật khi đưa tay lên trán để chào kiểu cấp trên gọi cấp dưới.

Chiếc siêu xe của hấn phóng thật nhanh, lao thẳng đến siêu thị thành phố và... vượt đèn đỏ để chiều lòng nó.

- Vào thôi! – Hấn nắm tay nó kéo vào sau khi gửi xe.

Và giống như lúc Đức Anh – Ngọc, hai người họ còn gây sự chú ý gấp mấy trăm lần. Đơn giản và dễ hiểu, nó và hấn thật sự là một cặp đôi ngàn năm có một.

- Đi theo em! – Nó kéo tay hấn chạy thật nhanh qua đám đông, thẳng tiến đến quầy thực phẩm.

- Từ từ kéo té đó! – Hấn chu đáo nhắc nhở nó.

- Lấy xe đẩy và túi nilong cho em! – Nó cười tươi, tay lựa lựa một ít táo.

- Đợi anh một tí! – Hấn nói rồi chạy đi

Từ phía xa, có một nhóm bốn cô gái đang thập thò rất đáng nghi. Một trong bốn cô gái, có một cô trang điểm rất đậm nhưng vẫn không thể nào che đậy được gương mặt có hai vết sẹo hình chữ X trên mặt. Và đó không ai khác chính là TT với Khánh My cầm đầu.

Thì ra bọn chúng rủ nhau vào siêu thị mua đồ ăn làm sẵn. Khi này nghe bên ngoài náo loạn, chạy ra xem thì thấy hấn và nó tay trong tay, máu trong người nhỏ Mỹ nóng lên hết mức, đẩy lên ý định theo dõi họ để hại nó.

- Nè mấy cô, trách ra cho tôi xếp hàng lên kệ! – Chị nhân viên siêu thị kéo TT ra để xếp phần rôm sấy lên kệ.

Nghe bị đuổi, TT quē mặt bước sang chỗ khác và tiếp tục quan sát hai người bọn hấn.

- Chị ơi, lấy giúp em 10 quả táo ẹ ạ! – Một cậu bé trạc 5 tuổi chạy lại kéo kéo áo nó.

Thấy trẻ con, nó vui vẻ cúi xuống, dịu dàng cất giọng:

- Mẹ em đâu mà em lại ở đây?

- Nhà em ở cạnh siêu thị, hôm nay mẹ em bệnh, ba đang nấu cháo nên nhờ em mua trái cây ẹ. – Cậu bé đáp vui vẻ.

- Được rồi! Để chị giúp em! – Nó đưa tay định phủi một thứ gì trắng trắng dính trên mặt cậu bé thì đột nhiên giật bắn người.

- Em... em có dùng phần rôm không? – Nó cố bình tĩnh đáp.
- Dạ có! – Cậu bé cười títt trả lời.
- Có chuyện gì vậy Như? – Hấn lấy xe đẩy chạy lại thì thấy nó có biểu hiện hốt hoảng nên hỏi ngay.
- Em dị ứng phần rôm. Anh lấy giúp cậu bé này 10 quả táo, cậu bé dùng phần rôm nên em không tiếp xúc nhiều được. – Nó nói, cậu bé không để ý nhưng không may, những lời đó lọt vào tay 4 đứa con gái độc ác.

48. Chương 48: Ngày Xuất Viện (Part 6: Vương Khang - Thanh Như)

- Em dị ứng phần rôm. Anh lấy giúp cậu bé này 10 quả táo, cậu bé dùng phần rôm nên em không tiếp xúc nhiều được. – Nó nói, cậu bé không để ý nhưng cũng không may, những lời đó lọt vào tai bốn đứa con gái độc ác.
- Được rồi! Để anh! – Hấn nói rồi qua sang lựa táo giúp cậu bé.
- Cách đó không xa...
- Tụi bây nghe có rõ không? – Nhỏ My nhường mày đất ý.
- Dị ứng phần rôm! – Nhỏ Huyền nói giọng đanh đá.
- Để tao!
- Vân nói rồi chạy lại kệ phần lúc này, bỏ vào giỏ một chai phần cỡ lớn sau đó chạy lại đưa cho My.
- Khoan! Đợi một tí nữa đã. – My nói rồi khoác tay ra hiệu cho ba đứa tiếp tục theo dõi.
- Của em nè cậu bé! – Hấn lựa táo xong thì đưa cho cậu bé.
- Em cảm ơn anh! Chào anh chị em đi! – Cậu bé lễ phép cảm ơn hấn và nó rồi chạy lon ton đến quầy thu ngân.
- Em thấy cậu bé đó thế nào? – Hấn hỏi khi thấy nó vẫn chăm chú với mớ trái cây.
- Dễ thương, handsome! – Nó vẫn chăm chú lựa trái cây.
- Ý anh là em có muốn một nhóc như thế không đấy! – Hấn cúi đầu nhìn mặt nó.
- Quý! Em với anh chưa có gì hết nha. – Nó lấy ngón tay chỉ chỉ vào trán hấn.
- Em muốn có gì không hả? – Hấn ghé sát mắt nó, nó theo phản xạ né ra rồi quay đi, hấn chạy theo.
- Anh đừng có mà được nước làm tới! – Nó mắng yêu, tay lựa lực mấy trái ớt chuông.
- Đùa thôi! Mà em định mua ớt chuông à? – Hấn nhìn nó lựa mấy trái ớt xanh đỏ mà nhăn mặt.
- Vậy anh không thích ăn cay à? – Nó quay qua hỏi gương mặt “ khỉ con” kia.
- Ừ! Rất ghét! – Hấn kéo lấy tay nó, vẫy vẫy mấy quả ớt xuống.
- Được rồi. Không mua nữa! – Nó nắm tay hấn bước đi làm hấn muốn nhảy cẫng lên.
- Được rồi! Gần một chút nữa, tao sẽ ày nhập viện.

Nhỏ My lẩm bẩm khi thấy nó và hấn đang tiến lại gần, tay khéo léo mở chai phần ra, cố qua mắt nhân viên siêu thị.

Từng bước, từng bước hấn và nó sắp đi ngang chỗ TT đang đứng. Và rồi. hấn và nó cũng đi tới. Nhỏ My ướm người ra, định hắt chai phần vào người nó thì...

“ Ầm!”.

“ Á!”.

“ Bạch!”.

Hắn và nó vừa mới bước qua vì nghe tiếng động lạ nên quay lại nhìn. Một cô gái ngã nhào dưới đất, bị chiếc xe đẩy hàng đè lên, phía sau là hai cậu bé cũng nằm dưới đất, khắp người và dưới sàn có một thứ bột trắng xóa.

- Tránh xa ra Như! Là phần rôm đó! – Hắn kéo tay nó bước đi khi nhìn thấy cái chai trên tay cô gái.

Và thế là hắn và nó quay lưng bước đi vì sự việc chẳng liên quan đến mình.

Quay trở lại việc nhỏ My bị ngã khi đang định hại nó. Vì khi My ưỡn người ra thì phía sau, hai cậu bé lấy xe đẩy hàng chơi rượt đuổi trong siêu thị, do không để ý nên đâm phải My, làm cả chiếc xe đẩy hàng đè lên người nhỏ.

Thấy My té, ba đứa kia nhào đến đỡ nhỏ đứng dậy, phải cật lực phần trên người nhỏ và sau đó, nhân viên siêu thị chạy đến, bắt TT đi vì tội quấy rối. Hai cậu bé thì bị phụ huynh mắng ột trận tội “ Nghịch dại”.

Sau khi rời khỏi chỗ đó, nó kéo tay hắn đi đến quầy thịt.

- Anh thích bò hay gà? Hay sườn? – Nó vừa hỏi vừa lựa mấy gói thịt được bọc kỹ bằng màng bọc thực phẩm.

- Tùy em! Bộ em định tự nấu bữa tối à? – Hắn cũng cầm một gói thịt bò lên xem.

- Tất nhiên! Em thích nấu ăn cho những người mà em yêu thương! – Nó đáp tỉnh bơ.

- Thế sao bình thường em lạnh lùng thế?

- Về ngoài thôi anh!

- Vậy thì chắc anh đã gỡ bỏ lớp vỏ ngoài đó của em à? – Hắn hỏi đầy hàm ý.

- Không hẳn! – Nó bĩu môi.

- Định nấu món gì đó?

Hắn nhìn vào xe đẩy. Nào là bông cải, carot, khoai tây, hành tây, số còn lại toàn là trái cây.

- Em định xào thịt bò với hành tây, rồi nấu ít súp và kho thịt. – Nó vừa nói vừa cho gói thịt bò và gói thịt ba chỉ vào giỏ.

- Về nhà em nấu à? – Hắn lấy gói trái cây lên xem.

- Ủ!

- Thôi! Về nhà anh đi! Anh không sống chung với ba và dì đâu.

- Dạ! – Nó kéo chữ dạ một hơi dài làm hắn thấy hạnh phúc vô cùng.

Sau khi mua hết những thứ cần thiết, hắn lấy xe chở nó đến biệt thự riêng của hắn.

Hắn lấy xe đến cổng, chĩa màn bước xuống xe mà bóp kèn inh ỏi. Người làm liền chạy ra mở cửa cho hắn lấy vào và chạy theo sau xe. Hắn ít khi về đây, mỗi khi về là lại đem theo nhiều thứ nên họ chạy theo mang vào giúp.

- Chào cậu chủ! – Quản gia vừa mở cửa xe cho hắn vừa cúi đầu cung kính hỏi.

- Chào bác! Cho người mang đồ trong cốp xe vào giúp cháu!

Hắn nói rồi chạy ừa qua mở cửa xe cho nó bước xuống. Thấy quản gia của hắn, nó nhỏ nhẹ cất giọng:

- Cháu chào bác! – Một giọng nói vừa ngọt vừa sắc.

- Tiểu thư không cần làm thế đâu! – Bác quản gia vẫn tỏ thái độ đó.

- Bác không cần cho người mang đồ vào đâu! Tự bọn cháu sẽ mang vào! – Nó cười cười.

- Nếu tiểu thư đã nói vậy...- Quay qua mấy người sau cốp xe -... Vào thôi! – Bác quản gia nói rồi bước vào cùng đám người dưới cấp.

- Anh...- Chỉ vào hần... mang vào!

Nó nói xong quay lưng bước vào nhà, bỏ mặt hần cười khở rồi khệ nệ ra sau xe mang một núi thức ăn vào tận sau bếp.

Lúc hần đem đồng thức ăn cao gần hơn đầu đi ngang đám người làm và bác quản gia, ai cũng không tránh khỏi “hiện tượng” há hốc mồm kinh ngạc rồi chạy lại giúp hần đem vào.

Vào đến sau bếp, mọi người bắt gặp nó đang tìm kiếm một thứ gì đó. Hần ra hiệu cho người làm đi hết, chừa lại bác quản gia ở lại rồi tiến lại chỗ nó.

- Em tìm gì đó? – Hần.

- Tận đề! Anh biết ở đâu không? – Nó trả lời, tay chân không ngừng hoạt động.

- Làm sao anh biết được! – Hần trả lời tỉnh queo.

- Ngăn tủ thứ 3, dây cuối cùng bên phải thưa tiểu thư! – Quản gia đứng từ phía sau nhắc nhở mà không khỏi cười khúc khích với hai người.

- Đây rồi! Cảm ơn bác! – Nó mừng khi tìm được cái tận đề rồi đeo vào.

- Tiểu thư định nấu bữa tối ạ? – Quản gia.

- Vâng! – Nó kéo mở thức ăn ra khỏi bọc.

- Để tôi cho người làm nấu là được rồi! – Quản gia.

- Bác cứ để cô ấy tự nhiên đi bác! – Hần phẩy phẩy tay và nhìn nó thoăn thoắt với mở thức ăn.

- Vâng thưa cậu chủ!

- À mà bác đừng gọi cháu là tiểu thư nữa. Gọi cháu là Như hoặc Ken là được rồi bác! – Nó.

- Thôi bác đừng nghe cô ấy. Bác gọi cháu là cậu chủ thì gọi cô ấy là cô chủ đi bác!

Hần cười nham nhở mà không hay nó đang nhìn hần bằng ánh mắt đàng đàng sát khí.

- Vâng! Nếu không cần gì thì tôi xin phép lui ra?

- Vậy bác đi làm việc của bác đi ạ! – Nghe hần nói xong, bác quản gia liền lui ra.

Sau khi quản gia đã đi được xa xa, nó mới ra oai...

- Anh bảo quản gia gọi em là gì hả? – Nó véo tai hần, nghiêng răng từng chữ.

- Ái đau! Anh xin lỗi mà! – Hần nhăn mặt.

- Tha cho anh đó! Giờ anh đi gọt carot, khoai tây, hành tây, bông cải rồi rửa cho em. Nhanh! – Nó ra lệnh cho hần.

- Ấy dà! Anh tưởng em tự nấu chứ? – Hần than thở nhưng vẫn làm.

- Xí! Anh biết mấy giờ chưa? 6h hơn rồi đó! Anh mà không phụ em thì em làm lâu chứ sao! Ăn trễ giờ, đau bao tử thì khổ! – Nó vừa nói, tay vãi lia lịa.

- Được rồi!

Hần nói rồi phụ nó sơ chế rau củ rồi nấu ăn luôn. Miệng thì hần cứ bảo nó làm nhưng tay hần thì cứ giành làm với nó, khiến nó chỉ biết lắc đầu vì tính trẻ con của hần. Kể cả nấu, hần cũng giành làm luôn vì lí do lằng xẹt: “Em làm hoài hư tay hết!”.

Sau khi nấu ăn xong, hần và nó ăn tối cùng nhau, nhìn giống hệt hai vợ chồng mới cưới được 2-3 ngày.

Mấy người làm với quản gia đứng từ xa nhìn hai người mà cười khúc khích.

- Cậu chủ yêu thật rồi! Bà chủ biết được chắc sẽ rất vui đây!

Quản gia nghĩ thầm rồi bảo mọi người lui ra, trả lại không gian cho hắn và nó. Ai cũng mong rằng, họ sẽ mãi mãi hạnh phúc như thế.

49. Chương 49: Trở Lại Trường

Sau bữa tối ngày xuất viện, bốn hoàng tử của FK đưa bốn công chúa của Tứ Đại về nhà một cách an toàn.

Sáng hôm sau, FK lại đến biệt thự số 06 đón Tứ Đại đi học. *_*

Bốn chiếc siêu xe của FK thẳng vào cổng trường và tạo ra một vụ “ Ùn tắc gia thông” lớn.

FK bước xuống xe với cái vẻ lạnh lùng, đào hoa, phong nhã đến mức chói người sau bao nhiêu ngày nghỉ học. Mấy nữ sinh thì ngất hết 1/3 do mất máu vì gặp lại được họ sau bao nhiêu ngày nhớ nhung.

FK xuống xe, đi vòng qua chỗ ngồi cạnh tay lái và mở cửa cho bốn người của Tứ Đại. Hôm nay Tứ Đại cũng rất đẹp, quá đẹp là khác. Mặt mày ai cũng tươi như hoa, dù là mới nghỉ học vào.

Thấy Tứ Đại bước xuống xe của FK, thêm 1/3 số nữ sinh còn lại ngất tiếp vì bị sốc. Còn mấy chàng trai trong câu lạc bộ “ 3NM” thì tức xì khói, toàn bộ đều muốn nhào vào đâm cho FK mấy phát chết ngay. (3NM là tên viết tắt của nó, Nhi, Ngọc và Mai. Đây là câu lạc bộ những người hâm mộ Tứ Đại.)

Phía trên cầu thang, ba đứa con gái của TT đứng bấu chặt vào thanh vịn như muốn bóp nát thanh sắt giống hệt ngày xưa Trần Quốc Toàn bóp nát quả cam . Nhưng hiện giờ kế hoạch của TT vẫn đang tiến triển, chưa thể manh động được. Phải “ Nhịn” bằng mọi giá để đạt được mục đích.

Dưới này, 3 cặp đôi đang nhe những, tay trong tay đi vào lớp. Còn nó và hắn thì đi sau nhưng không nói gì.

Một lúc sau, cả đám lên đến lớp và, bà cô chủ nhiệm tự nhiên bữa nay cũng đi sớm, còn bày đặt ra hiệu cho phép FK và Tứ Đại về chỗ ngồi. Nhưng FK và Tứ Đại nào thèm để ý, thích làm gì đó là chuyện của họ.

Nó định đi đến vị trí cuối bàn ngồi theo thói quen, nhưng khi đi ngang chỗ hắn thì hắn nắm tay kéo nó ngồi xuống. T.T

- Đông đủ hết chưa lớp trưởng? – Bà cô vừa dậm phẩn vừa hỏi.

- Rồi! – Thằng lớp trưởng bực mình vì kéo vô học sớm nên bực bội, đáp gọn lộn một chữ.

- Em hèm! ...- Đứng dậy găng giọng-... Tôi biết giờ này chưa vào học, nhưng do có thông báo đột xuất việc thay đổi lịch thi học kì nên tôi tranh thủ thời gian đến để nói luôn với các em. Kỳ thi sẽ diễn ra ngay ngày mai. Thông báo kết thúc.

Bã nói rồi quay xuống xách giỏ ông ẹo bước ra khỏi lớp, bỏ lại cái lớp nai tơ đang há hốc mồm đầy kinh ngạc, trừ 8 nhân vật chính.

- Ngày mai thi hả trời? Sao học bài kịp đây? – Nhỏ mọt sách của lớp.

- Trời! Sao bà này không nói sớm? Trường gì ác quá! – Lớp phó học tập.

- Đúng! Chắc tao rớt quá! Híc... Híc! – Hs 1.

Bla...blo...bla...blo...

Một nùi những lời bàn tán vang lên, FK thì cũng chẳng hiểu gì nhưng cũng im re, Tứ Đại chỉ biết nhún vai vô tội.

- Dượng này quản lí ghê quá Ken ơi. – Mai thì thầm.

- I don't know (Tao không biết!)! I don't care (Tao không quan tâm!)! Ok? – Nó trả lời tỉnh queo, tay ung dung khoanh trước ngực, chân gác lên bàn.

- Thôi đi. Có ai nhận được tin gì đâu mà trách dượng nó! – Nhi chữa cháy.
- Ê! Nãy giờ nói gì chả hiểu gì hết vậy? – Đức Anh chen vô.
- Thôi nhiều chuyện quá mấy ông ơi. – Ngọc chỉ yêu vào đầu Đức Anh làm chàng ngổ luôn, chả hỏi gì thêm. Cùng lúc tiếng chuông vào học vang lên, cả lớp lại bắt đầu thời kì làm việc riêng trong giờ học.

[...]

Ra về, khi cả khối 11 đã về hết...

- Tan học rồi đi chơi không? – Đức Anh nắm tay Ngọc rồi cất giọng hỏi.
 - Mày không lo thi hả? – Minh hỏi đùa.
 - Ấy dà! Tao mà lo hả lại! – Đức Anh cười hà hà.
 - Vậy đi không? – Bây giờ chàng mới nhớ ra vấn đề đang tranh luận.
 - Đi! Ủa mà Khang đâu? – Nhi.
 - Ồ! Nhắc mới nhớ! Vừa đánh trống là thấy thằng chả chạy thục mạng đi đâu á! – Lâm.
 - Ê Ken!...- Mai võ vai nó...- Mày đi chơi không?
 - Hả? Ừ! Đi đâu! Để coi! Đợi em tí em xuống liền! - Mắt nó vẫn dán vào màn hình, trả lời chả đâu ra đâu.
 - WHAT? – 6 đứa kia đồng thanh làm màn nhĩ nó muốn thủng luôn.
 - Gì mà what với chả what!? Tao vừa nói gì ghê lắm à? – Giờ nó mới ngược lên rồi hỏi câu tỉnh queo.
 - Như à, bạn bị sao vậy? – Minh nhìn mặt ngộ ngộ.
 - Ồ! Trong giờ học là bạn đã lạ rồi! – Đức Anh.
 - Mày với Khang còn mờ ám hơn tụi này nữa! – Nhi.
 - Chuẩn! Thấy nó với cha Khang cứ ôm khư khư cái di động! Mà chi vậy mậy?
- Mai sờ thử trán nó thì bị nó gạt tay ra, phán câu xanh rờn:
- Tụi bây bị gì hả?
 - Người bị gì là mày á con quỷ! – Ngọc lườm nó.
 - Mệt! Không hơi đâu mà cãi với tụi bây! Mà nãy giờ nói gì đó? – Nó nói mà mắt vẫn dán vào màn hình.
 - Rủ mày đi chơi! Ê coi...

“ Ầm!”.

“ Ui da!”.

Nhi chưa trả lời hết thì nó đâm phải tường cái rầm vì chưa tới cầu thang mà đã queo, kết quả là queo trúng tường và u đầu.

- Có sao không Như?
- Bộ bạn không nhìn đường hả?
- Đi đứng kiêu gì không biết!
- Dẹp cái điện thoại không có ngày bạn té cầu thang chết đó!
- Chưa tới cầu thang mà queo nghe con!
- Vừa cái tội nói tụi tao bị gì nghe!

6 đứa chạy lại đỡ nó mà cái miệng luyên thuyên không ngừng, khiến nó đã đụng trúng đầu bị choáng mà còn phải nghe một bài ca dài thường thướt thì càng choáng hơn. Cả đám đỡ mà nó vẫn loạn choạn đứng dậy.

- Hơ... hơ... Điện thoại bay quá trời trên đầu tao nè tụi bây ơi! – Nhìn mặt nó ngổ kinh.

- Tỉnh lại coi!

Nhi vỗ vỗ má nó mới làm cho nó thấy lơ mờ trước mắt rồi lại ngồi ịch xuống đất, hai tròng mắt thì lảo đảo. Quả thật cú va chạm vừa rồi rất là mạnh, khiến tiểu thư của chúng ta mớ sản luôn. Vừa lúc đó thì hấn chạy lên. Thấy cả đám đứng bu bu cái gì thì chen vô, kết quả là thấy bạn gái mình u đầu, nửa tỉnh nửa mơ.

- Trời ạ! Như bị gì vậy hả?

Hấn vừa bức vừa lo. Lúc này đứng dưới bấy giữ xe nhấn tin với nó, đột nhiên mất tín hiệu nên chạy lên xem thế nào thì thấy thế này.

- Trách nó chứ trách ai giờ! Vừa đi vừa nhấn điện thoại chi chọ bị vậy! – Ngọc.

- Như à! Anh đưa em đến phòng y tế nha!

Hấn định bế xốc nó lên thì nó lên tiếng:

- Không có gì đâu! Bị choáng tí thôi! Hi! – Giờ thì nàng đã tỉnh. ~_

~ Đi đứng kiểu gì không biết! Đã nói là có gì cứ nói đại ra đi! Đòi nhấn tin chi không?! – Hấn trách yêu, nó chỉ biết cười trừ.

- Đi! Anh cõng em xuống bãi giữ xe.

- Thôi! Em tự đi!

Nó nói rồi bước đi, hấn thì đi phía sau dìu nó. Cả hai hình như không nhận ra rằng có 12 ánh mắt phía sau đang nhìn mình một cách đầy nham hiểm. Những cái miệng thì nở nụ cười gian tà.

- Đức Anh à, em mới quá, cõng em đi! – Ngọc nói giọng đầy châm chọc.

- Ok em yêu! – Giọng đáp lại nham hiểm không kém.

Lúc này hấn và nó đang đi trước thì mới quay lại lườm cho cả đám một phát muốn cháy hết người nhưng rồi cũng cười khà khà vì hai kẻ lạnh lùng nhất trong 8 người cuối cùng cũng hạnh phúc viên mãn như thế thì còn gì bằng.

Cả bọn cùng đi xuống bãi xe, nói cười vui vẻ. FK đưa Tứ Đại về tận nhà vì quyết định không đi chơi nữa. Ngày mai thi rồi nên ở nhà nghỉ ngơi cho thoải mái, cũng chả cần ôn thi làm gì. 8 cái cầu IQ thì ai cũng trên 190 nên chả lo lắng gì.

Hấn còn cõng nó lên tận phòng, hôn tạm biệt cho yên tâm rồi mới ra về. Nó thì hết choáng rồi, chỗ bị u thì lát nữa bôi ít thuốc là xong ngay, chỉ tại hấn cứ làm quá lên. Cả bọn đứng nhìn lén hai người bọn họ tạm biệt nhau mà cười khúc khích rồi chuồng thiết là lẹ khi thấy hấn quay lưng bước đi.

Quả thật FK và Tứ Đại hiện giờ, 8 người 4 cặp đang rất vui vẻ khi được làm nửa kia của nhau. Ai cũng mong rằng, những giây phút này sẽ mãi tồn đọng và không bao giờ lu mờ...

50. Chương 50: Thi Học Kỳ

- Mời các em tên có chữ cái từ A đến N sẽ nhận phòng thi ở khu F1. Các em tên có chữ cái từ P đến Y sẽ nhận phòng thi ở khu F2. Các em có thể xem trước tên giám thị gác thi của từng phòng ở bảng thông báo. Chào các em!

Tiếng cô tổng phụ trách vang lên kinh động đất trời khi FK và Tứ Đại vừa bước vào cổng được 5, 7 bước.

- Hay thế! 8 người chúng ta chung một khu F1 đó. – Ngọc reo to.
- Trường này thi học kỳ I bao nhiêu môn? – Nhi quay sang hỏi Minh.
- Học kì I chỉ có 5 môn thôi: Toán, Văn, Hóa, Lý và Ngoại Ngữ! – Minh.
- Dễ vậy! – Nhi cười.
- Thi tốt nghiệp càng dễ! 2 môn tự chọn! – Minh.
- Ồ!

Tứ Đại đồng thanh. 4 đứa nói tiếng là chủ trường chứ chẳng quan tâm gì cả, quý thác toàn bộ cho dượng nó, làm ông quản lí bù đầu bù cổ.

Sau một lượt đi từng lớp xem danh sách dán trước cửa, kết quả như sau: Đức Anh, nó, Nhi và Ngọc phòng A3. Minh, Lâm và Mai phòng A4. Hấn phòng A5. Và trùng hợp thay, nhỏ Huyền 11C thi chung với hấn. \$__\$

“ Reng! Reng! Reng!”.

Tiếng chuông thông báo đến giờ thi vang lên, FK và Tứ Đại hiên ngang bước vào lớp sau phần xét cặp của mấy ông thầy bà cô giám thị.

15’ sau. Thêm 4 giám thị nữa vào. Một người ngồi ngoài, hai người ngồi cuối lớp và hai người ngồi trên bục giảng. Một phòng thi còn lắp 4 cái camera ghi hình đề phòng học sinh gian lận trong thi cử.

Trong phòng thi A3...

- Đề học kì I gì mà khó quá! – Hs 1 vò đầu bứt tóc.
- Toàn đề nâng cao! – Hs 2 nhìn mặt khổ sở.
- Thôi rồi! Hôm qua tao mình toàn game với Yahoo, đâu có ôn bài! – Hs 3 cắn bút.

Rồi một loạt những lời thang thở ra tiếng vang lên. Giám thị gác thi chỉ biết lắc đầu tiếc nuối cho phận học sinh lười biếng.

Trong khi đó, nó, Nhi, Ngọc và Đức Anh thì làm một lèo. Theo như những gì nó quan sát sơ bộ được thì, hơn nửa số học sinh trong phòng này không làm được bài. Chẳng bù cho bốn đứa, làm bài nâng cao như làm toán cấp 1.

Trong phòng thi A4...

- Thầy ơi cho em thêm giấy! – Mai ngược đầu lên xin giám thị khi đang viết bài văn phân tích mà hết giấy.
- Em nữa ạ! – Minh và Lâm cũng đồng thanh, giơ tay lên xin thêm.

5 giám thị và cả mấy học sinh khác trong phòng đầu tròn mắt nhìn ba người. Đây rõ ràng là văn phân tích nâng cao, vậy mà mới được hơn 20’ mà ba em này đã xin thêm giấy, đúng là kỳ tích.

- Các em đợi một tí!

Ông thấy giám thị lục lục trong xấp đề thi mới cáo trên bàn rồi bước xuống đưa cho ba người. Ba người vui vẻ nhận rồi hí hửng làm tiếp bài văn của mình.

Trong phòng thi A5...

Sau khi phát đề, 5 ông thầy giám thị kéo nhau bắt ghế ngoài hành lang nói chuyện, bỏ lại cái lớp đang luyện thuyên, cố qua mắt camera để quay cốp.

- Anh Khang ơi, chỉ em một xiu được không anh?! – Nhỏ Huyền ngồi sau hấn, nắm cái áo kéo kéo nhẹ rồi to nhỏ.

Hắn quay xuống nhìn bộ mặt cầu khẩn đầy khinh bỉ của nhỏ, miệng nở một nụ cười tà mị làm nhỏ ngất ngây rồi trả lời:

- Em không làm được à? Nhưng đâu liên quan gì đến anh!

Hắn trả lời một câu càn tình rồi quay lên chăm chú làm bài tiếp, bỏ lại bộ mặt què độ của nhỏ, đầu thì tức xì khói và bị hắn chơi khăm.

51. Chương 51: Đêm Trước Tai Họa

[...]

“ Reng! Reng! Reng!”.

Đây là hồi chuông báo hiệu hết giờ lần thứ 5 trong ngày và cũng là hồi chuông kết thúc ngày thi đầy căng thẳng.

Các học sinh bước ra từ hai dãy lầu F1 và F2 đông như kiến. Nhìn mặt ai cũng đầy lo lắng và căng thẳng vì đề khó và không biết mình có qua được hay là không.

Dưới góc bằng lăng gần trăm năm tuổi của sân trường, một nhóm 3 nữ sinh đang bàn tán sôi nổi.

- Chắc tiêu quá tụi bây ơi! – Quyên thở dài.

- Mặc xác chuyện thi cử! Kế hoạch sao rồi? – Nhỏ Vân quay sang hỏi nhỏ Huyền.

- Rồi rồi! Tao điện cho con My cái.

Nhỏ Huyền trả lời rồi lấy điện thoại ra nhấn gọi.

- Alo! My hả?

- ...

- Chuyện đó sao rồi?

- ...

- Ủ! Vừa thi xong! Chú mày vào chưa?

- ...

- Vậy hay quá! Khi nào thì được?

- ...

- Ok! Mày gửi cho tao cái gmail đi!

- ...

- Rồi! Bye mày!

Nhỏ Huyền vừa cúp máy thì gmail cũng được gửi vào điện thoại nhỏ.

- Công nhận con My làm việc nhanh thật! – Nhỏ Quyên tấm tắc, ghé mặt vào màn hình di động của nhỏ Huyền.

Gmail mà 3 đứa vừa nhận được là một kế hoạch mà Khánh My đã vạch ra để trả thù cho Tứ Đại và cướp FK về bên cạnh mình.

Sau khi 3 đứa đọc xong thì nhìn nhau cười nham hiểm.

- Ê! Nhìn kia! – Nhỏ Vân chỉ chỉ, Quyên và Huyền nhìn theo.

FK và Tứ Đại từ trên lầu đi xuống, vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Ba đứa nhìn nhau tức anh ách nhưng đột nhiên quay lưng, bước ra cổng sau gặp người của Mỹ để thực hiện kế hoạch...

- Đi đâu giờ? – Ngọc.

- Khu giải trí được không? – Đức Anh.

- Thôi thôi! Chỗ đông người đi mệt lắm! – Nhi xua xua.

- Đúng đó! Hay đi ăn đi! 3h hơn rồi. – Mai.

- Ủ! Lâm cũng đói nè! – Lâm.

- Quyết định vậy đi! Ủa mà... – Minh đang nói thì nhìn xung quanh... Thằng Khang với Như đâu?

- Ồ há! Nhắc mới nhớ! Lúc nãy thấy hai người đó thực thực ló ló đi sau á! Không ngờ chạy mất dạng luôn! – Mai.

- Thôi kệ họ! Mình đi ăn shushi đi! – Nhi.

- Ủ đi!

Cả bọn đồng thanh rồi chạy ra nhà xe. Đúng như học đoán, hần và nó đã đi trước chắc cũng lâu rồi. Bằng chứng là xe không còn ở đây nữa. o_0.

Thế là cả đám hí hửng, thẳng tiến đến tiệm shushi lớn rồi ăn uống no nê. Trong khi đó, hần và nó thì...

- Tới rồi Như à! – Hần với gọi vì không biết nó đã ngủ thiếp đi.

- À! Hả? Sao đưa em tới đây?

Nó há hốc vì lúc nãy bảo hần đưa về biệt thự số 06 mà hần lại đưa nó về nhà hần.

- Em là cô chủ nhà này mà!

Hần nói rồi bước ra mở cửa xe cho nó đi xuống. Vừa lúc đó quản gia đi ra, cúi đầu chào:

- Cô cậu chủ mới về!

Nó không để ý quản gia vừa nói gì mà đi tọt vào trong luôn, bỏ hần đứng đó với quản gia.

- Bác pha cho Như ly sữa nóng nha bác!

- Vâng! – Nghe quản gia trả lời xong thì hần chạy theo nó.

- Đi! Anh dìu em lên phòng! =.=!

- Em mệt quá! Biết vậy không uống vỉ thuốc của trường làm gì! – Hần dìu nó bước đi.

Chuyện là lúc thi môn thứ 4 xong thì nó hơi mệt nên lên phòng y tế xin thuốc. Nhưng không biết chị y tá cho thuốc gì mà nó uống xong thì đầu óc quay mòng mòng khó chịu, lại còn buồn ngủ nên kêu hần đưa về.

- Muốn ở phòng nào? – Hần nhìn gian gian.

- Mệt quá! Cho em phòng nào có giường là được rồi! – Nó uể oải trả lời.

- Đùa thôi! Đưa em vào phòng của khách không thôi anh mang tiếng chết! – Hần cười rồi mở cửa một căn phòng rộng ới là rộng.

- Em đợi một lát! Anh xuống lấy cho em ly sữa uống giải thuốc!

Hần đỡ nó nằm xuống, hôn lên trán nó rồi bước ra khỏi phòng. Một lát sau, hần trở lại với ly sữa nghi ngút khói trên tay. Bây giờ gần cuối năm rồi nên thời tiết bắt đầu se lạnh nên hần càng quan tâm nó hơn.

- Nhóc à, em uống ly sữa này đi!

Hần mở cửa bước vào rồi đi lại giường nó. Nó không đáp lại mà còn đang nằm yên quay mặt qua hướng khác.

- Nhóc ngủ à? – Hấn khẽ gọi rồi bước sang hướng nó quay mặt.

- Sao không đợi anh mang sữa lên không biết!

Hấn khẽ trách, miệng nở một nụ cười ấm lòng rồi kéo chăn đắp toàn thân cho nó. Hấn để ly sữa trên tủ đầu giường rồi đi lại balo của nó, lấy điện thoại nhấc gọi.

- Alo! Mà đang ở đâu đó Ken? – Giọng của Nhi vang lên phía đầu dây bên kia.

- Là Khang! Như đang ở nhà Khang! Cô ấy bị cảm, chắc tối nay không về nhà được. Khang điện nói một tiếng để mọi người đừng lo.

Nhi đang nhai nhai miếng shushi trong miệng, nghe hấn nói như thế thì phung một cái vèo. Ngọt vội ngậm trà, Nhi sốt sắn hỏi:

- Gì mà tối nay ở nhà của ông? Nó bị cảm thì đưa nó về nhà tui đi chứ, sao đưa nó đến nhà ông làm gì? Có ý đồ gì hả?

Nhi tuông một tràn làm hấn muốn nổ mìn nhĩ, còn mấy người trong quán thì nhìn cô như người ngoài hành tinh.

- Hơ... hơ... Mọi người cứ ăn tiếp đi, không có gì đâu ạ!

Nhi lấy bộ mặt tươi cười “ dập lửa” rồi quay qua tiếp tục bài ca:

- Nói mau lên! Có ý đồ gì hả?

- Nè nè! Đủ rồi nha! Bạn gái tui bị cảm thì tui có quyền đưa về nhà chứ sao! Bộ tưởng tui đen tối như ai kia chắc! Mệt, Như đang ngủ không hơi đâu mà cãi với Nhi, mắc công làm cô ấy thức.

Hấn nhin hết nổi, quát Nhi lại một hơi rồi tắt máy cái rụp.

- Nè... nè... Tui chưa nói xong mà! – Nhi quát tháo tháo trong cái điện thoại nhưng vô hiệu.

- Như đang ở nhà thằng Khang hả? – Minh.

- Ủm! Có ý đồ gì với nó không biết! – Nhi cáu gắt.

- Thôi thôi cho tui xin! Con Ken nó lớn như cái bồ rồi mà cứ làm quá lên không biết! – Mai.

- Đúng đó! Khang mà dám làm gì con Ken thì...

Nói đến đây thì Ngọc đưa tay lên làm thành hình cái kéo, còn làm động tác nhấp nhấp vài phát. Đức Anh ngồi kế bên trợn mắt to hơn cái tô.

- Ngốc làm gì đó? – Đức Anh.

- Dám đụng tới bạn Ngọc là vậy đó! – Ngọc.

- Thôi thôi ăn đi! Có gì mai tính! – Lâm.

Nghe Lâm nói xong thì cả bọn tiếp tục thưởng thức mấy đĩa shushi băng chuyền tươi ngon, nói cười vui vẻ mà không hay biết gì về tai họa sắp ập đến.

Sau khi ăn xong, ba chàng đưa ba nàng về biệt thự số 06 và hẹn ngày mai sẽ đến đón đi học. Lúc này thì nó vẫn chưa về nên ba nàng quyết định đi ngủ luôn.

Tại biệt thự của hấn...

- Hơ... Hơ... Nhức đầu quá! Sao không bật đèn lên hả?

Nó vừa nói xong thì đèn vụt sáng. Hấn từ phía xa đi về giường, chỗ nó nằm.

- Ngủ ngon không? – Hấn ngồi xuống cạnh nó.

- Hi! Cũng được!

- Đói không?

Nó lắc đầu rồi đưa tay lên dụi mắt. Nhưng bàn tay thì nó không thấy đâu chỉ thấy cái tay áo sơ mi nam không cài nút dài thường lướt, che mất tiêu bàn tay của nó. Nó nhìn xuống thứ mà mình đang mặt trên người rồi đứng dậy, mắt trợn ngược trợn xuôi. Nó đang mặc áo sơ mi nam rộng thùng thình, dài muốn đung gối.

Hắn đứng dậy, đi lại phía ghế bành gần đó ngồi xuống nhìn bộ dạng tò mò khi nhìn cái áo của nó.

- Anh thay cho em? – Nó nhận ra “ điều kì lạ”, ngược lên hỏi một câu đầy cảm phẫn.

- Ủ! – Hắn tay gác cằm, nói một câu chọc tức rồi nhìn bộ dạng giết người của nó.

- ĐỒ DÊ XỒM!

Nó hét lên rồi chạy lại đâm bịch bịch lên ngực hắn, ánh mắt như muốn xé hắn ra trăm mảnh. Hắn cười một cái rồi lấy hai tay mình nắm cổ tay nó lại.

- Sao đánh anh? – Hắn cười gian.

- Sao... sao anh... anh dám... dám... hử đồ chết bầm? Em giết anh!

Nó hét biết nói gì, cổ giật tay ra đánh hắn tiếp thì hắn càng nắm chặt hơn.

- Nhóc con, em nghĩ anh thay cho em thật à?

Hắn kê mặt mình lại sát mặt nó rồi nắm hai tay nó kéo thật mạnh khiến môi hai người chạm nhau. Trong khi hắn mở to mắt nhìn bộ dạng “ thỏ ngọc” của nó lần thứ hai khi nó bị hôn thì nó lại nhắm tịt mắt.

Sau một hồi, nó giác ngộ nên đẩy hắn ra rồi quay lưng bước lại ngồi phịch xuống giường quay mặt chỗ khác. Hắn cười lắc đầu rồi đi lại ôm nó từ sau lưng.

- Đừng giận! – Một giọng nói nhỏ nhẹ từ hắn.

- Đồ chết bầm!

- Được rồi! Nhóc khỏe chưa?

Hắn đặt tay lên vai rồi quay người nó lại, nhìn theo gương mặt vì ngượng mà cuống sầm của nó.

- Bình thường! – Nó mãi mới nói được hai chữ.

- Uống hết ly sữa này đi! Anh mới pha cho nhóc đó! – Hắn với tay lấy ly sữa đưa cho nó.

- Ủ! – Nó nhận ly sữa rồi tuông ừng ực.

- Đói không?

- Không!

- Vậy đi ngủ đi! Dù gì này mai cũng không có học!

- Cho em về được không?

- Không được! Anh lười lấy xe vào giờ này lắm! – Hắn giả vờ kêu ca, chủ ý là giữ nó lại.

- Vậy đưa chìa khóa em tự lấy! – Nó chu mỏ làm nũng.

- Em biết mấy giờ chưa hả nhóc? 9h hơn rồi đó. Con gái con nứa, đi một mình vào giờ này à?

- Hôm nay anh bị sao thế? Anh quên lần trước em cứu anh ngoạn mục thế nào à?

- Thì lần trước khác giờ khác! – Hắn quát lớn.

- Khác sao mà khác. Lần trước em là em thì lần này em cũng là em thôi. Anh đừng có hử ra là quát em kiểu đó được không hả? Trả bộ đồng phục đây, em tự bắt taxi về!

- Thôi được rồi anh xin lỗi. Nhưng em đừng về!

- Trả bộ đồng phục cho em. Trừ phi anh có ý đồ gì mới không cho em về.

Nó đứng dậy quay phắt đi, hấn đuổi theo sau kéo tay nó lại.

- Được rồi anh đưa em về! Nhưng nhớ là anh chả có ý đồ gì với em đâu nhá! Anh là có ý đồ là em tiêu rồi! Quần áo của em trong phòng tắm đó.

- Ok! Anh đi xuống lầu đi! À mà lúc này ai thay quần áo cho em thế hả?

- Chị giúp việc của anh. Anh đợi em thay quần áo rồi xuống luôn.

- Cấm! Nhớ anh nhìn trộm thì sau! Đi xuống lầu đi!

Nó nói rồi đẩy hấn ra khỏi phòng, đóng cửa lại cái ầm rồi lại bước vào nhà tắm, đóng cửa lần hai.

Sau khi thay quần áo xong, nó quấy balo xuống nhà chào mọi người rồi cùng hấn lên xe về biệt thự số 06.

- Anh lấy xe cẩn thận! – Nó vẫy vẫy tay chào hấn.

- Em vào đi chứ!

- Thôi! Anh lấy xe về rồi em vào! – Nó cười.

- Được rồi! Ngủ ngon.

- Anh ngủ ngon.

Sau khi hấn lấy xe được một đoạn, nó quay người định bước vào nhà thì nhận thấy phía sau cứ như có người đang theo dõi mình nên nó quay người lại nhìn.

- Lạ thật! Không lẽ mình có linh cảm sai! – Nó thì thầm rồi quay lưng bước vào nhà.

Mọi người cũng ngủ hết nên nó chào mấy bác quản gia rồi lên đi tắm sau đó đi ngủ luôn.

Không một ai trong 8 người bọn họ biết rằng, chủ nhân trò chơi sinh tử đã xuất hiện và họ chính là những người trải nghiệm điều đáng sợ đó...

52. Chương 52: Trò Chơi Sinh Tử - Nhấn Nút Khởi Động

Tứ Đại không có thói quen dậy muộn nên như mọi khi, họ đồng loạt thức vào lúc vào 6h45 nếu là ngày nghỉ.

Sau bữa sáng, bây giờ thì bốn nàng đang thống trị bộ sofa, mắt dán vào màn hình chơi game.

Vừa lúc đó, hai chiếc MTT Turbine Street Fighter và một con Icon Sheene và đậu ngay ở khoảng sân rộng. 4 đôi mắt ngọc ngà của Tứ Đại hướng ra.

Từ trên xe, Minh, Lâm và Đức Anh tháo mũ bảo hiểm bước xuống, lộ ra gương mặt hào hoa của mình rồi bước vào.

- Chào mọi người! – Minh.

- Ủa mà Khang đâu? – Nó cất lời vàng ngọc khi không thấy hấn đâu.

- Không biết! – Ba chàng đồng thanh.

- Hôm qua hai người có hẹn không? – Nhi.

- Có! – Nó.

- Lúc sáng bọn này có ghé qua nhà nó nhưng mà quần gian bảo là mới sáng ra thì dì Yến qua đón nó đi rồi!

- Đức Anh.

“ Brừng...Brừng...Brừng!”.

Tiếng xe moto chạy thẳng vào biệt thự số 06 khi Đức Anh mới vừa nói hết câu. Hấn tháo mũ bảo hiểm bước xuống, vẻ mặt khá là căng thẳng.

- Anh vừa đi gặp dì à? – Nó cất giọng hỏi.

- Ủ! Anh có chút chuyện...- Quay qua ba chàng kia -... Ra đây đi! Tao có chuyện riêng cần nói.

Hấn nói rồi bước xuống bật tam cấp, đứng ở một góc, ba chàng kia cũng đi theo. Tứ Đại thì cũng chẳng biết họ nói chuyện gì do khoảng cách không gần mấy.

- Có chuyện rồi! – Hấn.

- Chuyện lớn lắm sao? – Minh nhăn mặt với biểu hiện của hấn.

- Long Thạo về Sài Gòn rồi! – Hấn.

- Vậy thì sao chứ? Tên đó làm được gì? À mà nghe thiên hạ đồn là có họ hàng với mày mà! – Lâm.

- Họ hàng thời Lạc Long Quân với Âu Cơ thì có. Lúc này dì Yến nói có chuyện nên đưa tao đến X3. Đàn em ở đó bị thương cũng trên trăm người. Nghe nói Long Thạo mới từ ngoài Đà Nẵng về hôm qua mà cho lính đi gây sự với X3 ngay tối hôm đó. – Hấn.

- Chuyện này gay go đây. Lúc trước nghe là Long Thạo rút lui khỏi đất Sài Gòn rồi đi chỗ khác làm ăn rồi mà. Sao giờ đột nhiên xuất hiện? – Đức Anh.

- Dì Yến cho người điều tra rồi. Tao nghĩ một là, đánh hơi được dì Yến về nước. Vì tên đó rút lui cũng là lúc dì Yến sang Mỹ. Hai là, đã có người gọi tên đó về. – Hấn giải thích một mạch.

- Điều thứ nhất nghe có vẻ hợp lý hơn. – Minh.

Vừa lúc đó tiếng chuông điện thoại của hấn và Đức Anh vang lên cùng lúc.

- Alo! – Hấn.

- ...

- Được rồi! Tụi con đến ngay. – Hấn.

- Alo! – Đức Anh.

- ...

- Cứ trụ ở đó! Bọn này đến liền. – Đức Anh.

- Có chuyện gì vậy? – Minh và Lâm đồng thanh.

- Long Thạo dẫn người đến X3 gây sự. Dì Yến đang trên đường đến. – Hấn.

- Chú Dũng nói lính ta dẫn theo bị bọn chúng chơi xấu. Chú nói cần thêm người. – Đức Anh.

- Đi thôi. – Lâm.

Vừa lúc đó thì Tứ Đại đi ra.

- Có chuyện gì à? – Nhi chau mày hỏi khi thấy mặt ai cũng căng thẳng.

- Không có gì đâu! – Minh.

- Vậy sao không vào nhà ngồi nói chuyện, đứng đây làm gì? Trừ phi có chuyện gì đó giấu bọn này. – Ngọc.

- Thật sự là không có gì mà! – Đức Anh cố giải thích.

- Anh Khang...- Nó nói gọn lỏn hai chữ, nhìn thẳng vào mắt hấn.

- Như à, bọn em đừng xen vào chuyện này. Nguy hiểm lắm! – Hấn đặt tay lên vai nó.

- Vậy anh xem em là gì hả? – Nó đi lùi lại.

- Được rồi! Anh sẽ cho em biết! – Hấn thở dài nhìn sang chỗ khác.

- Khang! – Ba chàng kia đồng thanh.

- Không sao đâu!... Quay sang nó... Có một đàn anh, đáng lí ra đã mất tích từ lâu. Nay đột nhiên trở về gây sự với X3. X3 là bang nhóm của bọn anh, là tâm huyết FK bọn anh cố gắng có được trong suốt 2 năm ròng. Bọn anh không để cho người khác cướp được. Em và mọi người, tốt nhất đừng dính vào. – Hấn.

- Khang à, nghe em. Anh thật sự muốn liều mạng? – Nó lắc đầu.

- Anh không biết! – Hấn lẩn tránh ánh mắt lo lắng của nó.

- Lâm, những gì mà Khang vừa nói, là thật hả? Lâm muốn quyết sinh tử thật à? – Mai nhào tới ôm chầm lấy Lâm.

- Tất nhiên là Lâm không muốn! Chỉ là, Lâm không thể để tèm huyết của bản thân bị người khác cướp mất. – Lâm.

- Minh! – Nhi cũng chạy đến ôm Minh.

- Nhi đừng khóc! Minh hứa với Nhi là Minh sẽ trở về nguyên vẹn mà! – Minh an ủi cô.

- Đồ chết bầm! Đừng có đi mà! Nguy hiểm lắm! – Ngọc cũng khóc sục sùi trong ngực Đức Anh.

- Ngốc hư quá! Sao lại khóc? Đức Anh sẽ không sao đâu mà! – Đức Anh.

Trong khi 6 người kia ôm nhau thành cặp thì lại có hai người, không biết nghĩ gì trong đầu mà một người đứng nhìn còn một người lại lẩn tránh ánh nhìn đó. Cứ như thế, hai ánh mắt không hề chạm nhau lần nào.

- Nếu ở lại sẽ không kịp nữa đâu! Anh đi đây.

Hấn cố ra vẻ lạnh lùng quay lưng bước lại xe. Khi vừa đi được một quãng thì nó từ phía sau chạy đến ôm chầm lấy hấn làm hấn bất động. 6 người kia cũng ngạc nhiên không kém.

- Làm ơn! Đừng đi mà! – Nó nói mà mắt đã ngấn nước.

Hấn xoay người lại, lấy tay lau đi hai hàng nước mắt đang chảy xuống của nó, ôn tồn cất giọng:

- Đừng lo! Anh sẽ về cạnh em mà!

Nói rồi, hấn buông nó ra, bước thật nhanh đến xe, đội mũ bảo hiểm rồi phóng xe đi mất. Ba người kia cũng lên xe chạy theo hấn, bỏ lại Tứ Đại đang lo lắng đứng ngồi không yên, cố kiềm nén những giọt nước mắt không may mắn.

Khi đã đi được một đoạn, trong lòng FK lại dâng lên một cảm giác bất an khó tả. Y như thế, lần này họ đi chẳng những không gặp nguy hiểm, mà ngược lại, họ cảm nhận rằng được rằng, người gặp nguy hiểm chính là những người con gái mà họ yêu thương...

53. Chương 53: Trò Chơi Sinh Tử - Khúc Dạo Đầu Nguy Hiểm

10' sau, bốn chiếc siêu moto của FK dừng trước sân golf X3 dành cho giới thượng gia, cách trung tâm thành phố khoảng 50km.

Diện tích sân golf là 380ha, gồm sân cỏ đánh golf, nhà hàng, khách sạn 5 sao, khu giữ xe 1ha, bể bơi và khu quần lí. Tất cả những thứ đó chiếm 370ha, 10ha còn lại là căn cứ của FK.

Sân golf được đặt theo tên bang hội của FK. Muốn đến được căn cứ thì phải xuyên qua đường hầm để thấy mặt trời. Các trùm băng đảng biết được khu căn cứ X3 chỉ đến trên đầu ngón tay. Đàn em dưới trướng FK thì cực kì trung thành và kín tiếng, nổi trội nhất trong số đó Dũng, một đàn anh nguy hiểm và trung thành, trước kia làm việc cho bà Hoàng Yến.

Thông thường, sân golf luôn luôn có người canh giữ 24/24, nhưng hôm nay có vẻ là ngoại lệ. Đóng cửa từ tối qua do bọn của Long Thọ gây sự, giờ này chúng còn tấn công vào cả căn cứ.

FK vừa đến thì bà Yến cũng vừa đến. Theo sau bà là hàng trăm chiếc moto phân khối lớn với những đàn em được trang bị vũ khí tận răng, sẵn sàng hy sinh trong tình huống xấu nhất.

- Dì! – Hẳn bước đến bên xe bà Yến.

- Cô! – Đức Anh.

- Chào cô! – Minh và Lâm.

- Vào trong! – Một giọng nói với khí chất hiên ngang khiến FK cũng phải nể sợ 8 phần.

Thế là, 5 người gồm bà Yến và FK đi xuyên qua tầng hầm, ra căn cứ phía sau của sân golf X3. Theo sau họ là một nhóm đàn em gần 100 người, số còn lại sẽ từ từ vào, chừa lại canh gác là hơn 20 người.

Tất cả vào đến bên trong, nhưng kì lạ thay, bên trong hoàn toàn không có một bóng người, tất cả chỉ lảng lảng với vài cơn gió.

- Dì! – Hẳn lo lắng.

- Không thể nào! – Bà Hoàn Yến khó chịu.

- Tất nhiên là không rồi sư tử!

Một giọng nói kiêu ngạo phát ra từ phía phòng thiết bị dưới đài quan sát.

“ Rầm!”.

Cánh cửa phòng bị một lực mạnh từ phải trong đẩy ra. Hai tên cao to, xăm hình đầy hai tay và lên tận cổ bước đi trước. Phía sau là một người đàn ông chừng 40 tuổi với một vết sẹo dài kéo xết từ trán, xuyên qua cả mắt trái. Phía sau nữa là một đám giang hồ loi nhoi đang áp giải một đám người mặc vest đơn giản bị bịch miệng và trói tay. Trên mặt họ đầy rẫy vết thương, có vài người còn đi không nổi.

- Chú Dũng!

Minh bất giác hét to, định xông lên đám người đang tiến lên thì bị bà Yến ngăn lại. Trước mắt họ, người đàn ông có tên Chí Dũng, cánh tay đặc lực của FK và cả X3 đang bị một tên trẻ tuổi, tóc nhuộm xanh đỏ trói miệng, cột hai tay rồi kéo lê trên đất. Nhìn ông ấy thật thảm thương. Mặt bị đánh bầm dập, máu từ mũi, miệng và đầu vẫn chưa khô hẳn. Quần áo rách toét vì bị kéo lê và đánh đập.

- Chào bà chị!

Long Thọ phát tay, động tác kênh kiệu chào hỏi bà Hoàn Yến.

Bà Hoàn Yến không trả lời, hất đầu ra phía sau ra hiệu. Từ đám đàn em phía sau, một tên đàn em của bà ấy dẫn lên một thằng nhóc tuổi đời chừng 14-15, bị bịt mắt và trói tay, miệng bị dán băng keo đen.

- Tưởng tôi không biết ông anh đây là hạng người gì sao?

“ Soạt!”.

Bà vừa nói vừa tháo cái bao đen trùm đầu thằng nhóc đó ra.

- Ừm...ừm...ừm! – Tên nhóc đó cố vùng vẫy.

- Long Quân!

Người đàn ông có cái tên Long Thọ hét toáng lên khi thấy gương mặt của cậu trai trẻ nằm trong tay bà Hoàn Yến. Cậu ta là con trai cưng của Long Thọ – độc nhất một cậu quý tử.

- Con đàn bà khốn nạn, mày muốn chết hay sao mà dám động đến con trai tao?

Long Thọ ướm người lên định nắm cổ áo bà Hoàn Yến.

“ Cạch!”.

FK lên nòng một lượt, chĩa thẳng họng súng vào đầu Long Thọ khiến hắn phải lùi lại.

- Nghe danh đã lâu! Không ngờ chỉ là lũ chưa cai sữa! Thật đáng tiếc cho quá khứ giang hồ huy hoàng của bà chị, không ngờ lại nhận đệ tử là một lũ nhóc! Haha!

Long Thọ cười ngạo nghễ, vẻ mặt khinh khỉnh nhìn bà Hoàng Yến và FK.

- Vào thẳng vào đề!

Hắn bước lên đứng ngang hàng với bà Hoàng Yến, nói ra một câu lạnh tận xương tủy, ba chàng kia cũng bước lên.

“ Bép! Bép! Bép!”.

Long Thọ vỗ tay bèm bép, có ý khinh thường FK. Đường như con trai lão ta không đáng giá.

- Các người đã làm gì cháu gái ta? – Long Thọ.

- ...- Họ im lặng vì không biết Long Thọ đang nói đến ai.

- TA HỎI Lũ KHỐN CÁC NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ CHÁU TA? LÀ KHÁNH MY, TRỊNH KHÁNH MY! – Long Thọ hét kiên nhẫn, quát thật to vào mặt họ.

- Chúng tôi không làm gì cô ta cả! – Hắn lạnh lùng nói từng chữ.

- Hahaha! Không làm gì? Nói nghe hay lắm! Vậy vết sẹo trên mặt nó, không phải do con bồ của mày gây ra à?

Long Thọ vẻ mặt cay cú nhìn hắn trừng trừng, từng câu từng chữ ông ta nói ra đầy căm phẫn.

- Cô ấy không làm gì Khánh My cả. Chỉ là ả ta tự chuốc lấy thôi! – Bà Hoàng Yến trả lời thay cho hắn.

- Tự chuốc lấy! Hahaha! Cũng chỉ vì cháu gái tao cũng chỉ vì quá yêu mày mà thôi!

- Yêu tôi? Cái thứ tình yêu dơ bẩn đó của ả ta, tôi không cần! – Hắn lạnh giọng.

- Mày... Mày...

Long Thọ không nét nổi tức giận, ngoài người túm cổ áo, định đâm vào mặt hắn.

- Ông dám động vào một sợi tóc của con trai tôi thì tôi cho ông tuyệt tử tuyệt tôn.

Bà Hoàng Yến vứt bỏ áo khoác ngoài, giật lấy con dao găm từ túi đựng dao của một đàn em rồi kề sát cổ Long Quân, con trai ông ta.

Lần thứ hai Long Thọ vì bị uy hiếp mà chùn bước. Bà Hoàng Yến đẩy con ông ta ra, quăng cây dao ột đàn em. Một tên đàn em khác nhặt áo khoác, cúi đầu cung kính mặt vào cho bà ấy.

- Tao cho bọn mày biết, tao về Sài Gòn lần này có 2 chuyện. Chuyện thứ nhất là bắt lũ con gái khốn nạn đền tội cho cháu tao. Thứ hai, tao sẽ cướp X3 từ tay bọn mày.

- Nực cười!

Bà Hoàng Yến thốt ra hai chữ sắc như dao vào vẻ mặt kiêu ngạo của Long Thọ.

- Giờ thì trả con trai cho tao! – Ông ta nói như ra lệnh.

- Đâu dễ vậy! Cởi trói hết cho đàn em của tôi và thả họ về bên này! – Bà Hoàng Yến cất giọng đầy quyền lực.

- Được!...- Quay qua đàn em... Thả mấy con chó rác rưởi này ra!

Nghe lệnh của đại ca, tụi đàn em của Long Thọ cởi trói cho người của FK và đẩy như đuổi tà họ về phía bà Hoàng Yến.

Như đã hứa, bà Hoàng Yến cũng tống cổ con trai ông ta về phía ông ta.

- Giờ thì làm ơn ra khỏi chỗ này để chúng tôi còn khử trùng. Nhớ là lần sau cho thêm vài bảo mẫu trông chừng quý tử đó!

Bà Hoàng Yến vừa nói, Long Thọ cùng đàn em đi lướt qua người bà. Nhưng khi ông ta đi được vài bước thì dừng lại và nói:

- Bây giờ tôi chỉ đánh bị thương vài người của bà chị thôi. Nhưng khi tôi bước ra khỏi cái cánh cửa của sân golf X3 này thì, FK bọn mày nhớ là, không được hối hận.

Nói xong những lời đe dọa đó, bên FK vẫn để cho người của Long Thọ và ông ta bước ra khỏi cửa.

Khi ông ta đã mất dạng, FK mới nhận ra điều kì lạ.

- Sao lão ta không đánh? – Lâm.

- Chắc là sợ thua! – Đức Anh.

- Dì Yến, dì mau gọi bác sĩ đến chăm sóc cho những người bị thương. Có chuyện thật rồi!

Hắn nói giọng gấp gáp rồi chạy thật nhanh về hướng tầng hầm giữ xe.

- Thôi chết, làm sao có thể quên là các cô ấy còn ở nhà chứ!

Minh tự trách bản thân rồi cũng chạy theo hắn, kéo thoe sau là Đức Anh và Lâm.

FK chạy ra tầng hầm rồi lên xe phóng thật nhanh về biệt thự số 06 mà trong lòng nóng như lửa đốt, cầu mong rằng cho Tứ Đại bình an vô sự. Nếu họ có chuyện gì, FK thề sẽ không tha cho bọn chúng.

***...15' trước tại biệt thự số 06, khi mà FK còn đang ở sân golf X3...

- Họ đi gần nửa tiếng rồi đó! – Nhi đi tới đi lui nhìn đồng hồ.

- Bình tĩnh đi! Đơn giản rằng, đây có lẽ không phải lần đầu họ giải quyết những chuyện thế này đâu! – Mai.

- Ken à, mày có ý kiến gì không?

Ngọc buộc phải lên tiếng hỏi khi này giờ nó vẫn nhắm tịt mắt, im lặng gác tay lên cằm.

Nghe Ngọc nói nó mới từ từ mở mắt ra, thở một hơi dài như lấy lại tinh thần:

- Cứ bình tĩnh đi! Đừng có lo lắng quá! Tao cũng đang rối đây! – Nó nói rồi nhắm mắt lại.

- Nhưng Ken...

- Để nó yên đi Zeny! – Nhi.

“ Píng pong! Píng pong! Píng pong!”.

Tiếng chuông của biệt thự vang lên nhưng Tứ Đại chẳng màng đến. Đó rõ ràng không phải FK, vì FK có chìa khóa nhà. Chị giúp việc từ sau chạy ra mở cửa.

“Đoàng! Đoàng!”.

Hai phát súng vang lên kinh hoàng. Tứ Đại giật bắn người vụt nhìn ra cổng.

- Ba người, chạy lên lầu lấy súng! Tao sẽ ở lại! Nhanh đi! Gọi các quản gia!

Nó nhanh chóng hiểu ra vấn đề rồi giục ba đứa. Nghe những gì nó nói, ba đứa chạy thật nhanh ra sân sau, kéo các quản gia lên lầu bằng cầu thang thoát hiểm.

Từ ngoài cổng, một nhóm người hùng hổ xông vào, trên tay ai cũng có một khẩu súng. Dẫn đầu là bốn đứa con gái, nói đúng hơn là TT.

- Giờ tay lên để ra sau gáy!

Khánh My chìa súng vào nó, nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ. Nó nghe rõ mồn một những gì My nói, nhưng vẫn không làm theo.

“ Cạch!”

- Mày nghe không hả con khốn!?

Nhỏ vùn gí họng súng vào đầu nó. Nhưng đáp lại hành động nguy hiểm đó, nó chỉ cười khinh.

- Con khốn! Mày đang ở trong tay bọn tao! Bao vây hết cái nhà này, tuyệt đối không để tụi nó thoát. Lên lầu lục soát, phản kháng thì giết bỏ mẹ!

Nhỏ My mạnh miệng ra lệnh cho tụi giống như xã hội đen đi thoe mình. Ba tên ngay lập tức chạy lên lầu.

- Người đẹp, đã lâu không gặp. Ngạc nhiên lắm hả?

Nhỏ My lấy họng súng lướt lướt trên mặt nó rồi dùng cái thứ tử thần nó nâng cằm nó lên.

- Tao không ngờ mày mặt dày như thế!?

Nó mang đến cho TT và bọn xã hội đen kia một thứ giọng nói đến từ địa ngục, gương mặt vẫn không chút gì là sợ.

“ Chát!”.

Nghe nó nói, My nhịn không được tức mà tát nó làm môi nó chảy máu. Nhỏ cười hả hê nhìn nó.

“ Đoàng! Đoàng! Đoàng!”.

Tiếng súng phát ra từ trên lầu. Một vài tên định xông lên nhưng My đã ra hiệu dừng lại.

Nhi, Ngọc và Mai xuất hiện, hai tay đều cầm súng. Tranh thủ lúc mọi người bị phân tán sự chú ý, nó lên gối vào bụng My rồi nhanh như chớp tung cho ba nhỏ còn lại một cúot rồi cướp súng từ tay bọn chúng, vừa phòng thủ vừa đi lùi. Ba đứa kia cũng từ trên lầu đi xuống.

My bị nó đánh vào bụng thật mạnh thì ôm bụng nằm quằn quại, vẻ rất đau đớn. Ba nhỏ kia cũng thế, nằm la liệt dưới đất.

Bọn xã hội đen mà TT dẫn theo đang cảnh giác cao độ, chỉ cần một chút sơ suất là coi như mất mạng. Súng trong tay nhưng kĩ thuật thì thua xa Tứ Đại.

My cố hết sức đứng dậy nhưng vẫn ôm bụng. Ba đứa kia thì y như bị bại liệt.

- BẮT SỐNG!

My dùng hết sức bình sinh hét lên hai chữ. Cả đám nghe lệnh thì buông vũ khí xuống mà xông lên bắt sống. Tứ Đại là người nghĩa khí nên cũng buông vũ khí mà đánh tay không.

“ Chát! Bốp! Binh!”.

“ Rầm!”

Một tên bị nó đá văng lên cái bàn kính của bộ sofa làm cái bàn sập luôn. Ba đứa cũng đánh rất khí thế.

- KEN! COI CHỪNG!

“ Bốp!”.

“ Bịch!”.

Nó ngã khụy, máu từ đỉnh đầu đang bắt đầu tuông ra. Nhỏ My đứng phía sau dùng cán súng AK đánh mạnh lên đầu nó làm nó không kịp phản ứng.

- KEN!

Ba đứa hét lên kinh hãi, nhặt vội mấy cây súng dưới đất rồi khủi luôn mấy tên còn lại rồi chạy lại bên cạnh nó mà không để ý gì đến TT, ngoại trừ Ngọc.

- KEN! TĨNH LẠI ĐI KEN! – Nhi và Mai kêu gào trong nước mắt.

Ngọc chạy tới túm lấy cổ áo My khi nhỏ chưa kịp hoàn hồn:

- CON KHỐN! TAO SẼ....

“ Bốp! Bốp! Bốp!”.

Vân, Quyên và Huyền cũng dùng cán súng đập thật mạnh lên đầu ba đứa trong khi Nhi và Mai đang để ý đến nó còn Ngọc thì đang túm cổ áo My. Ba đứa ngã xuống, máu cũng chảy ra từ đầu.

- Lấy... lấy... điện thoại... điện... điện cho... ấy... mấy thằng... ngoài xe! – My nói ngắt quãng từng chữ vì hoảng.

Huyền loạng choạng lấy điện thoại ra bấm gọi ấy người còn đứng ngoài xe vào đưa Tứ Đại đi.

- Chỗ này làm sao My? – Nhỏ Vân.

- Mặc kệ! – Một lúc sau thì My cũng đã bình tĩnh lại.

- Giờ đưa họ đến chỗ đó hả? – Quyên.

- Ừ! Đi thôi! – My.

Thế là TT bước ra xe đậu ở cổng phóng xe đi. Bốn quăng gia từ trên lầu phóng xuống như bay, mặc kệ những gì trước mắt, quăng gia Khanh chạy ra lấy nhảy một chiếc moto đuổi theo chiếc oto lúc nãy, bỏ các vấn đề còn lại cho ba quăng gia kia lo liệu, còn mình phải biết được họ đưa cô chủ và các tiểu thư đi đâu.**

54. Chương 54: Trò Chơi Sinh Tử - Mèo Vờn Chuột Một Chút!

“ Brừng! Brừng! Brừng!”.

“ Két!”.

Bốn chiếc siêu moto vụt thẳng vào cổng biệt thự, FK hồi hải chạy vào khi thấy ba quăng gia Nghiêm, Tuấn và Trương đang đứng ngồi không yên.

- Như đâu? Hải? Cô ấy đâu hải?

Hắn lai mạnh vai của quăng gia Nghiêm.

- Các cô ấy đâu? Tại sao lại như thế này hải? Đã xảy ra chuyện gì?

Mình hoảng hồn với cảnh tượng trước mắt, mọi thứ lộn xộn cả lên. Súng và người nằm rải rác dưới sàn nhà, mặt ba quăng gia thì lo âu thấy rõ.

- Lúc nãy có một nhóm người có vũ trang xông vào đánh rồi bắt cô chủ và các tiểu thư đi mất. Quăng gia Khanh của Hoàng đại tiểu thư đã đuổi theo rồi. – Quăng gia Nghiêm cố trấn tĩnh để thuật lại.

- Chết tiệt! – Đức Anh nghiêng răng.

- Bọn khốn! Dám giở chiêu này! – Lâm.

- Tôi nghĩ chúng ta nên đợi quăng gia Khanh liên lạc thì tốt hơn. – Quăng gia Trương.

- Đúng đó! Lúc cô chủ lấy vũ khí để cố đối phó thì có nói là nếu họ bị bắt đi thì nhắn lại với các cậu là giữ bình tĩnh. – Quăng gia Nghiêm.

Hắn lấy điện thoại ra nhắn gọi cho bà Hoàng Yến:

- Alo! Di về nhà chưa? – Hắn.

- Chưa! Có chuyện gì à?

- Bọn khốn đó cho người đến bắt Như và bạn cô ấy đi rồi! Con muốn nhờ di giúp! – Hắn.

- Con cần những gì?

- Lần trước di bắt được con của Long Thọ ở đâu? – Hắn.

- Để xem! Là InterContinental Asiana Saigon!

- Vậy thì chắc bọn chúng không đưa Như và mọi người đến đó đâu. Dì cho người lục soát các nhà kho bỏ hoang ở thành phố và ngoại ô, tuy là khách sạn đó khả năng thấp nhưng dì cũng cho người kiểm tra xem sao. Cho người chuẩn bị cho con khoảng 50 tên cao tay và trang bị vũ khí. Chuẩn bị xe giúp con luôn nha dì! 2 chiếc oto 2 chỗ! – Hấn nói một mạch.

- Ok! Giờ dì cho người làm ngay. Chào con!

- Chào dì! – Hấn nói rồi cúp máy.

- Tạm thời là vậy đi! Còn phải đợi tin từ quản gia của Như nữa!

Hấn quay sang mọi người đang lo sốt vó.

- Lũ khốn khiếp. Tứ Đại mà có chuyện gì thì tao lột da chúng! – Đức Anh nắm tay thành nắm đấm thật chặt.

15'...

30'...

45'...

“ Reng! Reng! Reng!”.

- Alo!

Quản gia Nghiêm ngay lập tức bắt máy khi nghe điện thoại bàn reo lên.

-...

- Được rồi! Cứ ở đó! Chúng tôi sẽ điều động người đến. – Quản gia nghiêm nói giọng gấp gáp.

- Đi thôi! Bìa rừng cao su Phú Giáo, họ bắt các cô ấy đến đó.

Quản gia Nghiêm nói xong thì cùng quản gia Khang và Trương chạy ào ra nhà xe.

- Các bác nên ở nhà!

Minh kéo quản gia Nghiêm lại không ông vừa quay lưng.

- Có một chuyện các cậu chưa biết! Đó là trước khi đi theo ba của các cô chủ, chúng tôi là một băng nhóm khét tiếng ở Sài Gòn những năm 80 đấy!

Quản gia Nghiêm nói rồi tiếp tục bước ra nhà xe cùng hai quản gia kia. Ba người họ đi chung một chiếc BMW, thẳng về Bình Dương.

- Alo! – Hấn.

- Có manh mối gì chưa?

- Rồi dì! Bọn chúng bắt họ đến vườn cao su ở Phú Giáo. Những gì lúc này con nhờ dì chuẩn bị sao rồi? – Hấn.

- Ok! Dì sẽ nói họ đợi con ở giao lộ. Bây giờ đang cấp bách nên bọn con ra đó là gấp.

- Tạm biệt dì! – Hấn nói rồi cúp máy.

- Thế nào? – Lâm.

- Ra giao lộ đi. Dì Yến chuẩn bị cả rồi.

FK bước ra xe rồi rồ ga, thẳng tiến về Phú Giáo.

Ở rừng cao su...

Quản gia Khanh đang núp ở một chỗ đủ để quan sát tình hình bên ngoài của cái nhà hoang mà bọn chúng nhốt Tứ Đại. Hơn 20 người canh dữ, tên nào cũng lăm lăm súng trong tay. Lúc này do đi gấp nên ông không lịp mang theo bất cứ vũ khí gì.

Bên trong nhà kho...

Tứ Đại tay chân bị gói dính chặt trên ghế, miệng bị dán bằng băng keo đen bản lớn, đầu ai cũng có vết thương và đang bất tỉnh.

TT ngồi trên gác nhìn bộ dạng khốn khổ của Tứ Đại, trong lòng hả hê vì họ đang ở trong tay chúng, sống chết gì cũng là do chúng quyết định.

- Xem chúng tỉnh chưa? – My ra lệnh ấy tên đàn em đứng sau ghế Tứ Đại.

Đứng phía sau Tứ Đại là bốn tên cao to vạm vỡ, hình xăm đầy mình, trên tay lăm le mấy con dao găm khứa là chết.

Nghe My ra lệnh, mấy tên đó cúi xuống xem rồi quay lên lắc đầu với My.

- Đánh thức tụi nó đi! – Nhỏ Vân.

Nhỏ Vân vừa dứt lời thì bốn tên từ đâu đi tới, trên tay là mấy chậu nước đá lạnh thấu xương.

“ Ào!”.

Tứ Đại bị tạt nước cùng một lúc, người ngợp ướt sũng, mấy viên đá rơi lộc cộc trên sàn nhà.

Tứ Đại lơ mơ tỉnh dậy, khê rùng mình vì nước lạnh và cơn đau từ vết thương trên đầu.

- Tỉnh rồi sao?

Nhỏ Huyền từ trên gác nói vọng xuống, giọng chanh chua khó nghe.

Tứ Đại nhìn lên gác, ánh mắt lạnh hơn cả mấy trăm chậu nước lúc này.

TT bước xuống, xua xua tay ra hiệu ấy tên đứng phía sau Tứ Đại lùi ra xa một tí rồi lại ra hiệu ấy tên khác bắt ghế cho chúng ngồi.

TT ngồi xuống, nhìn Tứ Đại y như thể muốn nói rằng các cô là con chó trong tay chúng tôi. Tứ Đại hiểu, rất hiểu là khác. Và cũng vì rất hiểu nên họ vẫn giữ thái độ im lặng từ lúc tỉnh lại đến giờ.

- Mang ra đây! – My cao ngạo lên tiếng lệnh cho đàn em.

Nhỏ dứt tiếng thì có ba đứa con gái bưng mấy cái mâm bị trùm vải đen từ trên lầu đi xuống, một số đứa khác bắt mấy cái ghế không lưng dựa rồi để mấy cái mâm trước mặt Tứ Đại và TT.

- Biết này là gì không? – Nhỏ Quyên vừa nói, vừa hất mặt về phía mấy cái mâm.

Đáp lại câu hỏi của nhỏ, Tứ Đại im lặng đến phát sợ, khiến chúng hết kiên nhẫn mà giật phăm mấy tấm vải trùm ra.

Trong mấy cái mâm bản lớn đó chính là những thứ có thể lấy đi mạng sống con người một cách dễ dàng hơn bao giờ hết. Dao găm, búa đe, súng lục, kiếm ngắn,...v...v... Nhưng chỉ có 3 mâm là đựng vũ khí. Cái còn lại đựng hai cái lọ cao cổ gang tay, một lọ nắp xanh và một lọ nắp trắng, một chai thủy tinh trong suốt đựng dung dịch màu trắng như nước khoáng và hai đôi bao tay vải, bốn cái khăn mùi soa.

Thoạt nhìn, Tứ Đại cũng đủ hiểu cái thứ trong chai thủy tinh đó là chắc chắn là Axit – chất hóa học chết người. Hai lọ còn lại là gì họ cũng chưa rõ lắm, nhưng chắc hai thứ đó phải liên quan đến cái khăn mùi soa.

- Thông minh như các cô chắc cũng hiểu chúng tôi định làm gì mà? – Nhỏ My nhét miệng đều cáng.

- Hiểu những thứ này là gì chứ không thể hiểu lòng dạ cầm thú của bọn bây!

“ Chát!”

Nhi vừa nói dứt câu thì đã bị nhỏ Quyên giáng ột tát, hất tung cả mấy tóc đen mượt đang bị ước của cô.

- Mày nghĩ mày là ai mà dám lên tiếng ở đây?

Nhỏ Quyên ướm người tới, nắm tóc Nhi giật ngược lên thật mạnh. Nhỏ nghĩ rằng chắc Nhi sẽ hét lên đau đớn rồi xin tha nhưng... sự thật mất lòng. Nhi tuyệt nhiên không hé nửa miệng mà còn nhìn Quyên bằng ánh mắt “ Cô vẫn còn chưa đủ kinh nghiệm để đấu với tôi đâu!”.

- Dơ bẩn!

Ngọc cất lên chết giọng bất cần đời của mình, ánh mắt xem thường TT thấy rõ.

- Mày muốn gì đây hả CON CHÓ?

Nhỏ Vân bóp chặt hai má của Ngọc khiến xương cô như muốn vỡ nát ra, miệng nhả mạnh hai chữ cuối một cách thô tục.

- Con chó mà nghe cô gọi nó như thế chắc là nó sẽ tự sát vì nhục đó! – Mai cười, một nụ cười nửa miệng.

- Mày nói gì hả con khốn?

Nhỏ Vân tức sôi máu, buông bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người của Ngọc rồi nhào qua định đánh Mai nhưng đã bị nhỏ My dùng cánh tay cản lại rồi nói:

- Kẻ thù của ai người đó tự giải quyết!

Nghe My nói, nhỏ Vân mới nguôi ngoai hành động nhưng máu trong người vẫn đang sôi sùng sục.

- Từ nãy giờ mày vẫn chưa lên tiếng!

My đột nhiên đổi giọng, cúi người xuống nâng cằm nó lên mà lắc đầu ra vẻ tiếu nuôi người nguội.

- Một nhan sắc như thế này mà lại đi giật bò người khác! – My vẻ chua xót nhìn nó.

- Hoang tưởng!

Giọng nói mang phong thái vừa cao quý vừa lạnh làm cho TT lạnh cả người.

Nghe nó nói, My giơ tay lên định đánh nó thì một tên chạy từ trên lầu xuống thì thâm vào tai nhỏ gì đó làm nhỏ dừng tay lại.

Nói xong, tên đó chạy lên lầu, còn My kéo ba nhỏ kia lại một góc, to nhỏ rồi đi lên lầu.

Chỗ FK và ba quần gia...

Không biết là do ý trời hay là do Long Thọ cùng TT sắp xếp mà hiện giờ đường đang bị kẹt xe. Nghe mọi người truyền tai nhau là có vụ tai nạn 3 xe tải lớn đâm nhau nên mới tắc đường lâu như thế.

Mình lấy ống nhòm rồi kêu hấn nhấn nút xếp mui lại đứng lên xem xét phía trước.

- Trời ạ, còn dài lắm! – Minh lắc đầu.

- Cứ cái đà này thì nguy to. – Đức Anh.

- Không biết các quần gia thế nào? – Minh.

Trong khi mọi người đang lo lắng rồi tranh luận với nhau, hấn vẫn ngồi im như phỗng mà dựa vào cửa xe. Trong đầu hấn bây giờ chỉ có nó mà thôi.

Phần các quần gia thì nói là đi trước nhưng hiện giờ vẫn đang nằm trong vụ ùn tắc giao thông trước mắt. Cứ như thế này thì còn lâu mới đến được Phú Giáo để cứu Tứ Đại, thật là quá gay go.

55. Chương 55: Trò Chơi Sinh Tử - Sống Không Được, Chết Không Xong.(Part 01)

- KHÔNG ĐƯỢC! CON KHÔNG CHẤP NHẬN CHUYỆN ĐÓ! SỚM MUỘN GÌ CON CŨNG LÀ VỢ ANH ẤY, LÀM SAO CÓ THỂ NHƯ THẾ?!

Giọng nói của nhỏ My vang như sấm từ trên lầu xuống. Tứ Đại ngồi tít dưới này mà cứ như sắp nổ màn nhĩ. Không biết bọn người đó nói chuyện gì mà nhỏ My lại nổi trận lôi đình như thế, thật là hết chỗ nói.

- Ken! FK sẽ đến đúng không?

- Đúng đó! Tao lo lắm! Họ có đến không?

Giọng của Ngọc và Mai thều thào, cố gắng không để bọn người đứng canh chừng gần đó nghe thấy.

- Sẽ đến!

Nó nói hai chữ như tiếp thêm năng lượng cho tất cả. Nhưng không ai biết rằng, tia hy vọng trong nó cũng rất mỏng manh.

Nó không lo cho bản thân nó mà nó lo cho ba đứa, nó nghĩ rằng vì nó mà ba đứa bị luyện lụy và kéo vào chuyện này, người có lỗi là nó.

- Ken! Đừng có tự nhận lỗi về phía mình! Nghe không hả?

Nhi như nhìn thấu suy nghĩ của nó khi không hổ danh là đứa hiểu nó nhất.

- Ủ!

Nó trả lời cụt ngủn một chữ, giọng nói thì như âm độ.

“ Cộp! Cộp! Cộp!”...

Tiếng bước chân của TT vọng xuống từ mấy bậc thang. Thoắt cái, bốn đứa con gái ác độc lại đứng trước mặt Tứ Đại.

- Vồn đủ rồi! Đưa ba đứa này đi qua phòng khác!

My vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ từ phải qua trái, lần lượt là Nhi, Mai và Ngọc. Nhỏ chứa lại nó, người được nhỏ xem là kẻ thù không đội trời chung.

Nghe My ra lệnh, ba tên đàn em lại cởi dây buộc vào ghế cho ba đứa rồi bắt ba đứa đi, bước theo sau là Vân, Quyên và Huyền. Bây giờ, căn phòng này chỉ còn lại nó, nhỏ My, một tay đàn em của nhỏ và nhân vật trên gác.

Chỗ của Mai...

Sau khi bị bắt qua phòng khác, Mai bị đẩy ngã xuống nền gạch khiến khuỷ tay bị xước đến chảy máu. Mai nhìn xung quanh. Gần đó có một cái bàn để bốn cái mâm như lúc nãy, đầy đủ cái mà TT gọi là “ đồ chơi”.

Huyền đi nhẹ nhàng đến chỗ Mai, đưa một bàn tay lên sờ mặt cô một cách ghê tởm.

- Anh Lâm sẽ không tới cứu mày đâu! Chỗ này chỉ có mày, tao và người của tao. Cho dù mày chạy ra khỏi căn phòng thì mày cũng chết! Hahaha!

Giọng cười man rợ của nhỏ làm cho Mai cảm thấy kinh tởm đến phát sợ. Hạng người như nhỏ, làm sao xứng đấu với cô.

- Bắn thủ!

Chất giọng lạnh như hóa băng tan của Mai khiến nhỏ và tên đàn em đi chung lạnh cả sống lưng.

- Mày muốn chết à? – Huyền nhắm vào tóc cô mà giật thật mạnh.

- Có ngon thì mày giết chết tao đi! – Mai cười khinh.

- Mày được lắm!...- Quay qua đàn em-... Trói nó vào ghế!

- Dạ chị!

Tên đàn em chạy lại kéo Mai. Khi cô vừa đứng dậy, Mai tung cho tên đó một đá làm hắn ôm bụng la chói tai.

- Đồ ăn hại! Còn mày nữa con khốn!

“ Chát! Chát! Chát!”.

Nhỏ Huyền tức giận rằng, chửi xong tên đàn em thì tát Mai đến chảy máu miệng.

- Mày chỉ làm được có bao nhiêu đó thôi à? – Mai cười.

- Được thôi! Tao ày hối hận với những gì mày đã nói!

Nói xong, nhỏ xốc cổ áo Mai rồi kéo lê cô rồi cột Mai vào ghế.

- Mày muốn chơi thì tao chơi với mày! – Mai nói giọng đều đều không sợ sệt.

Sau khi trói Mai vào ghế, nhỏ Huyền bước lại chỗ mấy mâm đựng đồ, mở nắp một cái lọ để đó rồi chọn một con dao găm đi lại chỗ Mai.

- Mày biết thứ này là gì không? – Huyền lướt lướt con dao trên mặt Mai.

- Rạch mặt tao à? – Mai không hề tỏ ra sợ sệt.

- Đúng! Rạch mặt mày đó! Haha.

Nhỏ vừa dứt lời thì nhẹ nhàng dè con dao xuống rồi vẽ thành một đường dài và sâu trên mặt trái của Mai, máu bắt đầu nhỏ xuống.

Mai đang đau, nhưng không thể biểu lộ ra được. Nếu không nhỏ sẽ đất thắng.

“ Chát!”.

Nhỏ Huyền tiếp tục dùng lực tát thật mạnh vào vết thương mới rạch trên mặt Mai là máu bắn ra không ít.

- Đau không? Hả? – Nhỏ hả hê với những gì mình vừa làm, áp mặt vào mặt Mai hỏi.

Mai im lặng. Mặt của cô đầy máu, còn cả dấu 5 ngón tay của Huyền. Vết thương thì đang đau không tả nổi.

- Mang khăn lại đây, cả cái lọ mở nắp nữa!

Nhỏ Huyền ra lệnh cho tên đàn em mới bị đánh lúc nãy mang cái khăn sạch lại cho nhỏ lau tay, sau đó quơ luôn cái lọ trên tay tên đó.

Mai đang nhìn nhỏ, ánh mắt căm phẫn làm nhỏ hơi rợn người. Cố gắng bình tĩnh, nhỏ thọc tay vào cái lọ đó, lấy ra một thứ bột gì đó màu đỏ đỏ rồi đập thật mạnh thứ bột ấy vào bên mặt trái của Mai. Thứ đó, là muối ớt.

Mai cắn răng chịu đựng, tuyệt đối không la lên một tiếng rồi nhất liệm đi vì cơn đau cứ liên tiếp trên khuôn mặt của mình...

56. Chương 56: Trò Chơi Sinh Tử - Sống Không Được, Chết Không Xong.(Part 02)

Ngọc bị nhỏ Vân nắm đầu kéo qua phòng khác rồi quật cô ngồi xuống. Trên bàn, một chậu kính chuyên dùng nuôi cá loại trung bình đổ đầy nước, còn có cả hai ba con dao nhỏ xung quanh. Ngọc mơ hồ đoán ra

ý định của nhỏ, nhưng vẫn không biết chậu nước kia dùng để làm gì. Tên đàn em đi chung với nhỏ thì liên tục chĩa nòng súng vào đầu cô, phòng trường hợp Ngọc phản kháng.

Nhỏ bước đến ngồi chiếc ghế đối diện với Ngọc, gương mặt đắc ý nhìn cô, tên kia đứng sau lưng, súng hướng vào đầu của Ngọc.

- Thế nào? Hửm? – Nhỏ cười nhạo báng.

- Thấy kinh tởm khi ở gần mày! – Ngọc nhứt mép.

- Cứ nói những gì mày thích đi. Đại nhân đại lượng như tao không trách mày đâu. Haha! – Nhỏ lại cười kinh tởm.

Ngọc đang không hiểu, nhỏ nghĩ gì mà lại đắc ý như thế. Đột nhiên, cơn đau từ cú đánh lúc nãy lại nhói lên, khiến Ngọc cảm thấy choáng váng. Lắc đầu thật mạnh một cái, Ngọc cố gắng không để mình có chuyện.

- Bắt đầu nha!

Nhỏ nói rồi đứng dậy đi qua phía Ngọc, dùng hết sức bình sinh nắm hết phần tóc đen nhánh tuyệt đẹp của cô giật ngược lên, khiến da đầu Ngọc như muốn rách ra. Ngọc trợn mắt nhìn nhỏ, nhưng nhỏ lại cười.

- Khuôn mặt này mà có 1-2 vết sẹo thì chắc tiếc lắm nhĩ? – Nhỏ vỗ vỗ vào má của Ngọc.

Đáp lại nhỏ, Ngọc chỉ trợn mắt nhìn. Từ khi bước chân vào căn phòng này thì cô đã thừa sức biết nhỏ sẽ làm những gì. Con gái mà, gương mặt mà có sẹo thì coi như cuộc sống chấm hết.

Không nói gì thêm, nhỏ với lấy một con dao trên bàn rồi kéo một đường dài, thật sâu trên má trái của Ngọc. Máu của cô tuông ra như nước. Đỏ thắm và tanh tưởi.

Tay phải buông con dao xuống nền gạch, tay trái vẫn nắm tóc của Ngọc, nhỏ từ từ bước ra phía sau cô.

Cúi sát đầu vào tay Ngọc, nhỏ nói một câu đầy tính hăm dọa:

- Đức Anh sẽ vĩnh viễn rời xa mày!

Không để Ngọc phản ứng, nhỏ xốc cô đứng dậy rồi nhấn đầu cô vào chậu nước trước mặt. Ngọc bị nhấn nước bất ngờ nhưng phản xạ đủ nhanh để không phải uống nhiều nước. Nhưng má trái của cô, nó đang đau hơn bao giờ hết. Vừa đau vừa rát, cộng với vị mặn của một ít nước vào miệng, Ngọc đủ thông minh để biết đây là nước muối.

Màu máu đỏ hòa với nước uối tạo nên cái thứ dung dịch tanh hơn bao giờ hết. Ngọc ra sức vùng vẫy, nhưng vết thương cộng với sức nắm của nhỏ Vân thì Ngọc đành bất lực.

Sau một hồi, nhận thấy Ngọc đã hết sức chống cự, nhỏ lôi đầu cô ra khỏi chậu nước. Ngọc ướm gần nửa người vì vùng vẫy, vết thương cứ như có trăm ngàn muối kim đâm vào. Ngọc đang hối hận rằng, tại sao trước kia lại xử chúng nhẹ như thế.

Nhỏ liếc nhìn Ngọc một cái rồi phất tay ra hiệu cho tên đàn em ra ngoài, cứ mặt kệ sống chết của cô. Gương mặt ngọc xanh lại vì thiếu ôxi và đau

, thở dốc một lát rồi cũng ngất trên ghế...

Lúc này, FK và mọi người đã thoát được chỗ kẹt xe, tăng tốc đến nhà kho nhốt Tứ Đại càng nhanh càng tốt. Tất cả bọn họ, từ A-Z đều ngồi trên đồng lúa. Hấn ra sức nhấn ga, cho dù có gây tai nạn thì nó vẫn là trên hết...

Nơi nhốt Nhi...

Cũng như hai người kia, Nhi bị kéo qua một căn phòng khác. Chỗ này tối om, không có ghế hay bàn như căn phòng lúc nãy. Nhi bị kéo ra giữa gian phòng rồi bị đẩy ngã xuống sàn.

“ Cạch! ”. Có người mở công tắc đèn.

Nhi nhướn mắt nhìn lên. Một đám khoảng 9-10 đứa con gái đứng chống nạnh nhìn cô cách đó không xa, nhỏ Quyên đứng đó nhìn xuống Nhi rồi không thương tiếc đá vào bụng cô một cái. Tuy đau nhưng Nhi vẫn cắn răng chịu đựng.

- Tội của mày là đã cướp Minh của tao! – Nhỏ khụy xuống, nhìn vào mặt Nhi và nói.

- Đáng khinh bỉ cho những đứa chỉ biết mơ tưởng! – Nhi cười nửa miệng.

“ Chát!”.

Nhỏ không thương tiếc tát Nhi một cái rồi đứng dậy, đi về phía đám con gái.

Không biết nhỏ nói gì mà được chừng 1-2 câu thì cả đám đó đi về phía cô, nhỏ Quyên cũng đi sau.

- Đánh nó!

Nhỏ vừa ra lệnh thì cả đám lao vào đám đá túi bụi Nhi, cứ như là trả thù. Tay bị trói ra phía sau nên xem như cô không thể nào phản kháng, chỉ có thể để mặt sức chúng đánh.

Sau một hồi, nhận thấy Nhi như sắp ngất thì nhỏ ra hiệu cho đám con gái dừng lại.

Nhi bị đánh đến nổi té đầu, người bị thương không ít chỗ. Những nơi miệng vết thương sâu thì máu chảy xuống cả nền gạch. Nhìn rất dã man nhưng cô tuyệt đối không xỉu.

Nhỏ cúi xuống, áp sát mặt mình vào mặt Nhi, nói:

- Cho mày chết!

Tuy bị đánh tới tấp nhưng Nhi vẫn cười khinh. Miệng của Nhi cũng bị thương cô không thương tiếc tặc lưỡi vào mặt nhỏ một ngụm máu, thật là đáng xấu hổ cho nhỏ.

Bị Nhi làm bẽ mặt, nhỏ đưa một tay lên lau chỗ đó rồi dùng tay còn lại ra sức bóp chặt cằm của Nhi, dùng hết sức khiến Nhi đau đớn. Nhưng không biết nhỏ nghĩ gì mà đột nhiên buông Nhi ra rồi bước ra ngoài cùng đám đàn em.

Còn lại Nhi trong phòng, mình đau ê ẩm nằm la liệt dưới sàn nhà lạnh cóng. Cô bây giờ, cả sức lêu cừu còn không có, cứ nghĩ mình sẽ chết ở đây mà thôi...

57. Chương 57: Trò Chơi Sinh Tử - Kết Thúc!

“ Cộp! Cộp! Cộp”...

Từ trên lầu, một người đàn ông cao to đi xuống. Ông ta từ từ xuất hiện trong bóng tối. Một người đàn ông có vết sẹo dài trên mặt – Long Thọ. Nhưng nó làm gì biết người đàn ông này, nó chỉ biết, ông là kẻ thù mà thôi.

- Sao rồi? – Long Thọ cất giọng.

- Còn tỉnh lắm chú à! – My.

Long Thọ bước từng bước chậm rãi đến chỗ nó, nắm tóc nó giật ngược lên, nhưng... Long Thọ đã rất ngạc nhiên trước ánh nhìn và cả gương mặt của nó. Một cô gái đôi mắt to tròn, ánh mắt lạnh lùng và đường như không biết sợ. Gương mặt đẹp một cách hoàn hảo tuy đang trong một tình huống không mấy lạc quan. Ông ta cảm thấy thích thú với nó – kẻ thù của cháu mình và con mồi trong tay mình.

Ánh mắt Long Thọ thay đổi, thay vì tức giận thì lại nhìn nó bằng ánh mắt chiêm đoạt. Ông ta buông nó ra, đi về phía nhỏ My, hỏi:

- Con định làm gì?

- Cho nó tàn tạ nhưng nhan! – Nhỏ My nói giọng chanh chua.

- Chắc chắc! Con đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả! – Ông ta lắc đầu tiếc nuối.
- Chú nói vậy là ý gì? – Nhỏ My cố làm vẻ không hiểu.
- Con không biết thật hay không biết giả đây?! – Ông ta cười đều.
- Haha! Chú thích con nhỏ đó sao? – Nhỏ cố ý nói lớn cho nó nghe.
- Nếu thích thì con có tặng chú hay không?
- Đương nhiên là tặng, đương nhiên là tặng! Nếu vậy thì quá hay con gì! Con nhỏ đó cũng được! (T/g: Đẹp hơn bà là cái chắc phù thủy ạ! ==)
- Vậy thì con cứ ở lại đàm phán với lũ nhóc kia đi. Ta đi vui vẻ một tí! Cần gì cứ gọi!...- Quay qua một tên đàn em sau lưng nó... Cho cô ta ngủ một tí.

Nghe lệnh của đại ca, tên đó liền lầy lầy cái khăn tẩm thuốc mê đã chuẩn bị sẵn trong túi đưa lên bịt mũi nó lại. Nó ngồi trên ghế, ra sức vùng vẫy nhưng thuốc phải nói là quá mạnh nên chưa đầy 1' nó đã ngất thuốc. Tên đó liền vức cái khăn rồi vác nó lên vai mang ra xe Long Thợ đang đậu ở cửa sau nhà kho.

- Vui vẻ nha chú! – Nhỏ My đều cán nói.
 - Yên tâm! Haha! – Long Thợ cười đắc ý rồi quay ra xe, rô ga phóng tới khách sạn. !_!
- Ông ta vừa đi khỏi cũng là lúc FK cùng mấy quản gia và đàn em đến nơi. Tiếng súng nổ lên liên hồi bên ngoài khi TT đang hả hê sau khi kế hoạch trả thù đã thành công 60%.

“ Rầm!”.

Tất cả mọi người phá cửa nhà kho xông vào rồi nhìn dáo giác xung quanh. TT giật mình từ tên gác nhìn xuống. Thấy FK, ba nhỏ Vân, Quyên và Huyền luồn xuống từ cầu thang phía sau đi sang phòng giam ba đứa, có ý là đưa người đi.

FK xông vào thì không thấy những người của Tứ Đại đâu thì họ liền tản ra tìm kiếm. Ba chàng kia dẫn người cùng ba quản gia của bạn gái họ đi, dẫn 10 người cùng quản gia Khanh của nó chạy xộc lên lầu thì thấy nhỏ My đang ngồi đó.

Nhỏ cố giữ bình tĩnh mà nhìn hấn. Nhưng cái mà nhỏ nhận được là ánh mắt toàn tia chết người từ hấn chĩa vào nhỏ.

- NHƯ ĐÂU?

Hấn như con báo tìm không được mồi thì gầm lên kinh hãi nhưng vì trước giờ không đánh phụ nữ nên đành lên tiếng hỏi.

- Anh lo cho con nhỏ đó vậy sao? Còn em là gì hả? – Nhỏ My chạy lại ôm ngang hông hấn thì bị hấn xô xa té nhào.

Nhỏ My gượng cười đứng dậy. Nhìn nhỏ chả khác nào một người phụ nữ lẳng lơ chỉ muốn lao cào người hấn.

- Anh lo cho nó thì đợi lát nữa đem thân xác bẩn thỉu của nó về đi! – Nhỏ cười thật khả ố.

Hấn nhin hết nổi nên xông lên, dùng hay tay bóp cổ nhằm bắt nhỏ khai ra.

- Nói mau, Như đang ở đâu hả? – Hấn nghiến răng.

Nhỏ My tuy bị ngạt nhưng vẫn không chịu nói, ra sức vùng vẫy rồi dùng móng tay bấu chặt vào tay hấn đến rướm máu nhưng hấn vẫn không chịu buông.

- Em... em... nó...nói! Bu ... buông r...ra!

Nhỏ cố lên tiếng. Nghe được những lời đó, hấn nén ngọn lửa giết người đang cháy trong lòng rồi xốc hai vai nhỏ lên, hỏi:

- Nói mau. Như đang ở đâu? Cả những người kia đang ở đâu?

Nhỏ My bị bóp cổ, dẫu tay của hắn vẫn còn hăng ở đó, ra sức ho khan rồi trả lời:

- Anh muốn thấy cô ta thì phải nghe những gì em nói. Chỉ cần em có chuyện, chẳng những nó bị làm nhục mà cả mạng cũng không còn.

Nghe là những gì nhỏ đó nói, hắn không còn tin vào mình nữa. Hắn nhận thấy một đàn quạ đang bay trong đầu rồi lại tưởng ra cảnh nó ra sức kêu cút.

- Cô muốn gì? – Khuôn mặt hắn như quan địa phủ, hỏi một câu lạnh gáy.

- Không ngờ anh vì con nhỏ đó mà làm thế. Ba đứa kia bị nhốt xung quanh đây thôi. Nhưng e là không còn sống nữa đâu! Còn nó, chắc cũng sắp bị người ta ĂN mất rồi. Chỉ cần bây giờ anh nhường lại X3 cho Long Thọ là chú em và hứa sẽ yêu thương em suốt đời thì may ra em sẽ tha cho nhỏ! Sao hả, được không?

Nhỏ My giống như kẻ được nước lã tới, kê gương mặt vô lại gần sát mặt hắn.

- Cô chắc chứ? – Hắn đột nhiên hỏi một câu làm nhỏ My khựng lại.

- Anh không tin em? – Nhỏ vờ làm nũng.

- KHÔNG – BAO – GIỜ!

Hắn nhấn mạnh từng chữ, lấy hai tay xô nhỏ té nhào xuống đất. Đưa tay ra sau thắt lưng rút ra cây súng ra, lên nòng rồi nhắm vào nhỏ, lạnh lùng nói:

- Nói mau, Thanh Như của tôi đang ở đâu? Cả bạn cô ấy nữa? Nếu không, cô cứ xuống địa ngục mà mơ!

Từng chữ hắn nói ra như dầu hỏa châm vào ngọn lửa, khiến máu trong người nhỏ My sôi lên từ từ. Đồng thời, người nhỏ cũng rung lên vì sợ hãi. Chỉ cần nhỏ nói câu nào không đúng thì hắn lập tức bóp cò.

- A... Anh Khang... E... Em...

- Như đang ở đâu?

- Khách... khách... sạn... sạn...

“ Cạch!”

Cây súng trên tay hắn rơi xuống đất tạo thành thứ âm thanh khô khốc giữa gian phòng mờ tối.

- Cậu Khang! – Quản gia Khanh đứng phía sau nhắc nhở hắn.

- Nói mau, khách sạn đó ở đâu hả? – Hắn ưỡn tới túm cổ áo nhỏ My. Trong giọng nói là thứ tạp âm lạnh lẽo từ cõi chết.

- Hòa... Hòa... Bì...Bình! Đường XX.– Nhỏ My ngày càng rung lên.

- CÔ ẤY MÀ CÓ CHUYỆN GÌ, TÔI THỀ SẼ CHÔN SỐNG CÔ!

Hắn la toán lên rồi chạy ào ra xe. Một đám đàn em chạy theo nhưng hắn kịp ngăn lại.

- Bắn gãy chân cô ta!

Hắn nói một cách vô tình vô nghĩa ra lệnh cho đàn em rồi nổ máy. Trước khi đi, hắn nhìn qua phía quản gia Khanh gật đầu như muốn nói rằng “ Yên tâm, cháu sẽ đem như về” kèm theo cái gật đầu chắc nịch để trấn an về mặt lo lắng của quản gia.

Hắn lên tay ga phóng đi không xa thì tiếng súng vọng lại một cách rùng mình.

- Như, em tuyệt đối không được có chuyện, biết chưa hả?

Hắn vừa nói vừa ra sức vặn tay ga, khiến vận tốc lên đến 180 rồi vọt đi tìm khách sạn đó.

Minh, Lâm và Đức Anh lòng sục hết mấy căn phòng của cái nhà bỏ hoang cuối cùng cũng tìm được ba đứa. Bước vào phòng, họ lạnh lùng cho người bắt ba nhỏ Vân, Quyên và Huyền đi rồi sẽ tự tay xử lí.

Nhìn gương mặt bị hủy hoại, cơ thể bị hành hạ, lòng dạ ba người đau như xát muối. Ôm ba đứa chạy ra khỏi nơi quỷ quái đó, ba người lái ba chiếc oto chở ba đứa đến bệnh viện.

Ba cái vo-lang như công cụ xả giận, không ai hẹn ai mà ra sức bóp chặt nó trên đường đi. Ba người thề rằng sẽ giết chết bọn chúng, những đứa con gái lòng dạ xấu xa, chỉ biết hại người khác và tự mình là thông minh.

Quay lại chỗ Long Thạo, sau khi cho nó ngấm thuốc mê thì chở đến khách sạn nêu trên. Lão nhận phòng, tiện miệng nói với cô tiếp tân ai hỏi cũng không được ónoil, xong việc sẽ trả hầu bao gấp đôi rồi nhấn nút thang máy bước lên phòng.

Ông ta vác nó trên vai, quăng xuống giường ngủ rồi bước vào nhà tắm. Chấn động mạnh làm nó bừng tỉnh. Dụi dụi mắt ngồi dậy, tay chân không còn bị trói nhưng đau ê ẩm, đầu thì như muốn nổ tung ra.

Căn phòng này đối với nó hoàn toàn xa lạ, khác xa chỗ lúc nãy. Nhưng, cái đầu thông minh của nó mách bảo rằng, đây là phòng của khách sạn.

Nó loạn choạn đứng dậy cũng là lúc Long Thạo từ nhà tắm bước ra, trên người mặt đồ ngủ của khách sạn.

Ông ta dựa vào cửa phòng tắm nhìn nó bằng ánh ghê tởm như muốn nuốt chửng nó. Rùng mình một cái vì chưa bao giờ nó rơi vào tình huống này.

- Tỉnh rồi sao người đẹp? – Ông ta vẫn đứng đó nhìn người xinh đẹp trước mặt.

- Bẩn thỉu! – Nó.

- Bẩn thỉu? Haha! Lát nữa thuốc có công dụng rồi, để xem em còn nói tôi bẩn thỉu nữa không? Hahaha!

Thuốc có công dụng? Nó chỉ bị cho hít phải thuốc mê thì có công dụng gì chứ? Thật là quá nhảm nhí.

Nó đứng đó, chuẩn bị tư thế phòng thủ thì đột nhiên, chân tay không còn chút sức lực nào hết. Chết tiệt, thuốc mê của ông ta, lẽ nào còn có...

Bây giờ nó đang tự trách mình thì ông ta từ từ tiến lại đỡ nó. Nó mềm nhũn như con mèo con, đứng còn muốn không vững thì làm gì có sức chống cự. Ông ta quăng nó lên giường, nhìn nó cười kinh tởm.

- Đồ khốn... Rốt cuộc... rốt cuộc... là thứ gì? – Nó thở gấp vì kiệt sức.

- Người đẹp, em thật sự muốn biết thì tôi cho em biết. Là một thứ thuốc làm cho em mất đi sức phản kháng mà thôi! Em xem, bây giờ em khác nào một con mèo nhỏ hả? – Ông ta ngồi xuống giường, đưa bàn tay bẩn thỉu vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ của nó.

- Thật ra ông muốn gì hả? – Nó dùng hết sức còn lại hỏi một câu mạch lạc.

- Muốn X3, thứ mà David gây dựng. Muốn hủy hoại FK, chà đạp bọn chó con đó. Muốn em, bạn gái của David. Sao hả? Vừa ý chưa?

Bàn tay ông ta dùng lại trên cái cổ trắng ngần của nó, tay còn lại đặt trên đùi nó. Nó lúc này mặc quần áo ở nhà nên là quần short. Đúng là ghê tởm.

Theo phản xạ, nó đưa tay lên gỡ tay ông ta ra. Nhưng với cái sức lực đã bị ngấm thuốc, ông ta khảy tay nhẹ là tay nó văng ra rồi dùng tay trái chộp lấy hay tay nó cố định trên đầu.

- Tránh xa ra, đồ bẩn thỉu, khốn nạn, biến thái! – Nó nói, nhưng giọng nhỏ xíu.

- Này người đẹp, nghe lời một chút! – Nói xong liền cúi xuống hôn nó nhưng nó nhanh hơn, quay đầu đi chỗ khác.

“ Rắc!”

- A! – Nó la lên, xương hàm muốn vụn nát vì bị bóp chặt.

- Có chịu nghe lời hay không hả? – Vẫn là cái ánh nhìn tục tĩu đó.

- Chết cũng không? – Nó nén đau, cố gắng trả lời.

- Được lắm! Có cá tính!

Long Thạo cười đều, cúi đầu xuống hôn nó lần nữa.

“ Rầm!”

“ Ầm!”

Cánh cửa bị đá bay ra khỏi bản lề, khiến nó lảo Long Thạo đầu giật mình nhìn ra.

Hắn tay lăm lăm súng, ánh mắt đỏ ngầu như chó sói nhìn về nước giường ngủ.

- Anh Khanh! – Nó yếu ớt kêu lên.

“ Cạch!”.

- Khôn hồn thì bỏ súng xuống! - Hắn đe dọa.

- Hahaha! Bị mày đuổi tới bước đường cùng rồi thì liệu một phen. Mày dám bóp cò, tao cho con bồ mày không mảnh vải che thân! Haha! – Long Thạo cười đầy gian kế, đưa tay xé một bên vai áo của nó.

Lửa tức trong người hắn thấy cảnh nó thì nhàn lên ngàn vạn lần. Chỉ là, hắn không hiểu rằng tại sao nó không chống cự lại.

Nước mắt, nước mắt đang từ khóe mi nó chảy xuống. Long Thạo nhìn hắn, sắc mặt cực kì khó coi liền đưa cái lưỡi bẩn thỉu lấy đi giọt nước mắt đó. Thật là sờn cả gai ốc.

- Mày... mày...- Hắn nói không thành lời.

- Thế nào hả? Có ngon thì bắn đi! – Bây giờ Long Thạo núp sau nó, vẻ mặt kệnh kiêu chọc tức, tay thì để ngay cổ nó hăm dọa.

- Bắn đi anh Khang! – Một giọng nói thỏ thẻ uất ức từ miệng nó nói ra.

- Nghe không? Nó kêu mày bắn đó.

Hắn do dự vài giây, tay định bóp cò thì đột nhiên, quần gia Khanh dẫn đàn em xông tới.

Long Thạo mất cảnh giác ở hắn, ngay lập tức nhìn ra cửa phòng.

Không chờ đợi gì nữa, hắn buông cây súng xuống rồi chạy đến quật Long Thạo xuống giường, ra sức đánh một đòn thật mạnh say gáy làm hắn ư lên như ch* rồi ngất đi.

- Không sao nữa rồi! Có anh ở đây rồi, không sao đâu! Ngoan, đừng khóc! Sẽ không ai tổn thương em nữa đâu!

Hắn ôm nó vào lòng, ra sức vỗ về người con gái yếu mềm trước mặt. Nó khóc không ngừng, mặt cho lờì động viên của hắn.

- Ngoan! Đừng khóc! Từ nay anh không để em có chuyện nữa đâu mà!

Nó ngược lên nhìn hắn. Hắn cúi xuống nhìn nó rồi đưa tay lên lau đi hai hàng nước mắt. Nhưng nước mắt của nó cứ thi nhau chảy xuống. Thấy thấy, hắn càng xiết nó vào lòng, dùng bờ ngực rắn chắc để nó cảm thấy thư thái hơn...

HẾT

58. Chương 58: Ngoại Truyện

5 năm sau...

Thoắt cái, thời gian trôi qua nhanh thật. Sau vụ bị bắt cóc của Tứ Đại, FK rút khỏi gian hồ, giải tán anh em của X3, chủ yếu đưa họ ra nước ngoài làm ăn. Long Thạo sau vụ đó, bị tuyên án tử hình với hai tội danh bắt cóc và liên quan đến đường dây buôn lậu súng. TT bị đưa vào trại giáo dưỡng cho đến năm ngoái mới được thả.

Gương mặt của ba đứa thì lành lặn xinh xắn, tất cả nhờ có ba của Lâm. Ông đích thân bay sang Hàn Quốc rồi lại đích thân mời bác sĩ thẩm mỹ số 01 lúc bấy giờ chữa trị cho họ.

Còn bây giờ, điểm qua cuộc sống của ba cặp đôi giàu có, hạnh phúc và tài giỏi nhé! __

Minh và Nhi bây giờ đang sống hạnh phúc ở nước Mỹ hoa lệ. Cậu con trai 2 tuổi kháu khỉnh cứ suốt ngày làm họ bận bù đầu bù cổ vì bận đưa con trai đi chơi. Minh là người kế thừa đã chuyển toàn bộ số vốn đầu tư sang Mỹ, sống cuộc sống mà ai cũng phải mơ ước. Nhi cũng là chủ tịch công ty của ba cô, một nữ doanh nhân hoàn mỹ.

Đức Anh cùng Ngọc đi du lịch khắp thế giới, sống cuộc sống đầy hưởng thụ. 1 tháng trước, hần còn nhận được tin của Đức Anh, nói hai người đang ở Hà Lan hưởng cái tuần trăng mật thứ mấy chục và Ngọc mang thai được 2 tháng rồi, chuẩn bị về nước. Đúng là cặp đôi hoàn hảo, cưới nhau 5 năm mà còn như vợ chồng son.

Lâm và Mai thì sao nhỉ? Hạnh phúc quá mức cho phép. Một tiểu công chúa và một tiểu hoàng tử song sinh. Hai người hiện là hai doanh nhân châu Á đứng đầu nước Úc về mọi mặt. Thỉnh thoảng còn đưa hai “báu vật” đi du lịch thật lâu mới về. Như vậy là viên mãn rồi còn gì?! Hai người, vừa đẹp đôi vừa thành đạt, đúng là hạnh phúc quá mức c ho phép.

Thế có ai tò mò sau vụ bắt cóc, hần và ai kia giờ ra sao không nhỉ? Có hạnh phúc như ba cặp kia không ta?...

Và chuyện là như thế này đây...

Trong một căn biệt thự màu da trời nguy nga tráng lệ ở bãi biển Nha Trang, ở gian phòng rộng như phòng tổng thống, hần đang yến tiệc thì đột nhiên chiếc đồng hồ báo thức vang inh ỏi.

Đưa tay tắt đồng hồ thật là nhanh, hần đưa mắt nhìn “bảo bối” nằm ngủ bên cạnh, trong vòng tay của hần. Thật may là nó chưa bị tiếng đồng hồ kia làm cho giật mình, nếu không thì hần thề không bao giờ xem đồng hồ nữa.

Nhìn nó hồi lâu, đưa tay vuốt mấy sợi tóc vương lại trên gương mặt rồi hôn nhẹ lên trán nó.

Kể từ khi nó bị bắt cóc, chuyện gì hần cũng nghe nó. Hái sao trên trời, mua hoa anh đào từ Nhật về trong 2 tiếng, công nó từ sân thượng chạy lên chạy xuống,... vân vân và vân vân. Tất cả mọi thứ, khó đến đâu hần cũng đáp ứng nó. Nó sống như nữ hoàng, được hần cưng chiều, quan tâm từng li từng tí, thậm chí còn hạnh phúc hơn cả ba cặp kia. Chỉ sợ, có ngày hần chiều hư nó mà thôi.

- Anh đang nghĩ gì đó?

Giọng nói của “bảo bối” mang hần quay về thực tại. Cái giọng nhẹ nhàng, yêu kiều và nũng nịu dễ dàng khiến bất kì người đàn ông nào nghe thấy đều tan chảy trong tức khắc.

- Nghĩ về em! – Vòng tay hần siết chặt nó hơn, tay mân mê mái tóc mượt như lụa của nó.

- Hoàn hảo như em có gì phải nghĩ? – Nó cao giọng nhưng lại nói bằng cái giọng nũng nịu.

- Nghĩ rằng tại sao có thể bắt cóc cô gái hoàn hảo nhất trong Tứ Đại Thiên Dương bọn em! – Hần cười.

- Hi! Đồ dẻo miệng! – Nó mắng yêu, vòng tay qua ôm ngang hông hần.

- Lí do này đó hả? Hừm? – Hần nhìn xuống gương mặt dễ thương như thỏ con của nó.

- Ai biết à! – Nó ngóc đầu dậy nhìn hần.

Chính là cái ánh mắt đó. Cái ánh mắt nó nhìn hần đầy ngọt ngào và khiêu khích. Bây giờ, nó đã hiểu hành động khiêu khích là gì chứ không có “thỏ ngốc” như trước kia. Càng ngày càng đẹp, càng ngày càng hấp dẫn.

- Mới sáng ra, không sợ à? – Hần nhìn gian ơi là gian.

- Em có điên mới để cho sói ăn thịt vào giờ này! – Nó sờ chớp mũi hần.

- Em không muốn bị ăn thì mau nằm xuống ngủ tiếp đi, mới có 9h sáng thôi đó! ~__

-- Anh muốn em thành heo à? – Nó cười.

- Em thành heo? Hahaha! – Hấn đột nhiên cười sặc sụa.

- Sao cười em? – Nó chu môi hỏi lại.

- Em nhìn xem, anh nuôi em 5 năm rồi mà em nằm trong lòng anh còn nhỏ xíu. Đối với anh, em mãi mãi là con thỏ con mà thôi! – Hấn lại gian ơi là gian.

- Xì! Không tin. Em mà nhỏ á hả? Em cao 1m70 nha! Nhìn đi!

Nó đứng phóc dậy nhìn hấn. Lại là cái bộ dạng này. Nó mặc áo sơ mi mà hấn đã mặc trước khi đi ngủ, hấn ở trần, ai không muốn phạm tội thì tốt nhất đừng nhìn.

- Không tin thật không? – Giọng gian manh.

- Ừ! Không tin!

Nó vừa trả lời xong thì liền bị hấn kéo xuống, nằm gọn lỏn trên ngực hấn. Quả thật, so với hấn, nó như thỏ con, còn hấn, chính là sói. Hấn gần 1 mét chín, so với nó 1m70 thì không nhỏ mới lạ.

Hấn liền ngồi dậy, xóc nó ngồi dậy theo. Ánh mắt hai người vẫn trân trân nhìn nhau.

- Khiêu khích anh à?

- Là anh nhìn em trước!

- Muốn anh ăn thịt em ngay lắm à?

- Xì!

Nó chu môi đáp lại, ngay lập tức bị hấn dùng môi mình phủ lên. Cứ giữ nguyên tư thế đó, nó ngồi trong lòng hấn rồi bị hấn hôn. Không biết họ hôn bao lâu, cuối cùng thì hấn cũng thả môi nó ra, cho nó oxi để hô hấp.

Hấn xoay người nó lại, lấy vòng tay to lớn ôm chặt người con gái quý báu trước mặt, đặt cằm lên vai nó, thì thầm:

- Nhóc con, em mãi mãi là con thỏ. Anh nguyện làm sói để ăn thịt em suốt đời.

Cầm hấn mấp máy, cộng thêm hơi thở nóng ngay mang tay, khiến nó e thẹn mà đỏ mặt.

- Mẹ Như, ba Khang! – Hai đứa trẻ từ đâu xuất hiện phá tan cái khung cảnh lãng mạn trước mặt.

Hấn và nó quay đầu nhìn nguyên nhân của sự việc. Là con của Minh và Nhi, anh trai Hoàng Phúc, em gái nhỏ Hoàng Khanh. Hai đứa sà vào lòng hấn, kéo nó ra.

- Mẹ Như ơi, Nghi nhớ mẹ quá! – Hoàng Khanh nũng nịu.

- Con cũng vậy! – Hoàng Phúc không khác gì.

- Được... được rồi! Mẹ cũng nhớ hai đứa! – Nó vịn bắt đất dĩ lên tiếng.

- Hai đứa về với ai đó? – Hấn cười khỏ với hai đứa trẻ rồi bước xuống giường.

- Về với ba Minh và mẹ Nhi! – Hoàng Phúc lẹ miệng.

- Thế ba mẹ hai đứa đâu? – Nó.

- Dạ ở dưới lầu! Còn có mẹ Ngọc và mẹ Nhi nữa! Có ba Minh với ba Đức Anh luôn! – Hoàng Khanh kể một lèo.

- Vậy hai đứa về khi nào đó? – Hấn.

- Mới tới! Mà hình như mẹ Như mặt áo của ba Khang! – Hoàng Phúc lém lỉnh.

- Á à... ờ ờ...- Nó nói lấp ba lấp bắp.

- Hai đứa xuống lầu trước đi, ba Khang với mẹ Như xuống sau! Ngoan? – Hấn.

- Vâng! – Hai nhóc đồng thanh rồi tọt xuống lầu.

Lát sau, hấn choàng tay qua eo nó đi xuống...

- Hai vợ chồng ngủ tới giờ này à? – Minh.

- Người ta đang hạnh phúc mà! – Lâm.

- Còn nói nữa. Xem chừng hai quý tử nhà mày kia! – Hấn lườm Lâm một phát.

- Nè hai đứa, sau lại làm phiền ba Khang với mẹ Như không biết? – Mai kéo hai con vào lòng, giả vờ quở trách.

- Thôi thôi! Cho xin đi! À mà Gia Bảo đâu? – Nó hỏi khi không thấy con của Nhi.

- Bé Bảo có bà nội giữ hộ rồi. Đi phi cơ về nên không tiện! – Minh.

- Ủ! – Hấn và nó đồng thanh.

- À mà hay tin gì chưa? – Nó nhớ ra gì đó, chợt liếc nhìn Đức Anh và Ngọc.

- Gì? – Cả bọn.

- Có hai người sắp lên chức rồi đó! – Hấn ăn ý nói theo.

- Ai? – Lần này cũng đồng thanh, nhưng trừ hai người.

- Đó! – Nó chỉ về phía Đức Anh và Ngọc.

- Trời ơi! Mày sắp có baby đó hả Zeny? Chúc mừng mày nghe! – Nhi.

- Mấy tháng rồi? Trai hai gái? – Mai.

- Nè! Đừng có làm vợ tui sợ nghe! – Đức Anh ra tay.

- Làm gì dữ vậy hả? – Minh.

- Cũng đừng có làm vợ tao sợ nghe! – Lâm.

Thế là cả đám phá lên cười. Ai cũng thấy vui mừng cho Đức Anh và Ngọc. Họ sắp được làm ba làm mẹ rồi, hạnh phúc không gì bằng. Hấn và nó ngồi xuống, nhìn bạn mình cười đùa mà cũng thấy vui ơi là vui. Nhưng mà...

- Tụi bây ăn gì chưa? – Hấn.

- Rồi! – Tất cả đồng thanh.

Hấn liền quay qua nó, nhẹ giọng hỏi:

- Em ăn gì không?

- Gì cũng được!

- Chị Năm à, lấy cho cô Hai phần ăn sáng giống mọi ngày với sữa tươi.

- Dạ cậu Hai!

Một lát sau, người giúp việc đem phần ăn sáng lên cho nó. Hấn cầm ly sữa tươi lên cho nó. Lúc này thì mọi người vẫn đang nói chuyện vui vẻ. Nó đưa ly sữa lên miệng, vừa tính uống thì mùi sữa xông vào mũi.

- Oẹ... ọẹ...

Nó bụm miệng chạy vào toilet nôn thốc nôn tháo. Hấn liền đuổi theo. 6 người còn lại ở phòng khách đang ngỡ người thì đột nhiên lại nhìn nhau cười phá lên như mới biết chuyện gì đó.

- Oẹ... ọẹ

- Không sao chứ? – Hấn vừa nói vừa nhăn mặt.

- Không... không sao! – Nói là nôn nhưng thật ra nó chưa ăn gì, bụng trống rỗng.

- Đi! Anh đưa em tới bệnh viện! – Hấn dìu nó ra.

- Không cần đâu, chắc là đau dạ dày thôi! – Nó cười nhạt cho hấn an lòng.

- Không được! Phải tới bệnh viện kiểm tra!

Hấn vừa nói vừa đỡ nó ngồi xuống. Nhưng đột nhiên lại phát hiện có một đám người đang nhìn mình gian xảo cực kỳ, quay qua thì thấy đám bạn của họ.

- Làm gì nhìn dữ vậy hả? – Nó khó hiểu lên tiếng.

- Để anh đi lấy xe! – Hấn quay đi.

- KHÔNG CẦN! – 6 người kia tự nhiên hét lên.

- Gì? – Hấn chẳng hiểu đang xảy ra chuyện gì thì quay lại hỏi.

- Tui tui nói không cần! – Nhi nhắc lại.

- Sao lại không cần? – Hấn cứ dần mặt ra.

- Ken! Nói mau! Gần đây có phải là hay nóng trong người, khó chịu muốn ói, nhất là khi ăn cá hay đồ nguội không hả? – Ngọc mặt hình sự hỏi nó.

- Ừ! Sao biết! – Nó ngây thơ hỏi lại.

Tự nhiên Đức Anh đứng phắt dậy, nhìn hấn hình sự gấp cả trăm lần Ngọc nhìn nó làm hấn hơi bất ngờ.

- Gì đó? – Hấn lại ngớ ra.

- Chết rồi! Chết thật rồi Khang à! To chuyện rồi! – Đức Anh cố nén cười, làm vẻ mặt nghiêm trọng hỏi hấn.

- To chuyện? Chuyện gì? – Lại ngớ ra.

- Chuyện của vợ mày!

- Vợ tao? Như làm sao?

- Vợ mày... vợ mày...

Nói đến đây đột nhiên Đức Anh cúi đầu xuống thấp, nét mặt bi quan như sắp khóc.

Hấn thì cuống cuống lên, lấy tay đặt lên vai Đức Anh, nghiêm nghị hỏi:

- Nói mau, cô ấy làm sao?

Đức Anh ngước đầu lên, nhưng cười phì rồi nói:

- Vợ mày cô ấy giống như vợ tao rồi! Hahaha! – Đức Anh bắt đầu cười lớn. 5 người kia cũng vậy.

Lúc này thì mặt hấn dần không tả nổi. Nó thì ngồi đó, mặt bắt đầu đỏ lên như quả cà chua, hết như con gái về nhà chồng.

- Giống Ngọc? Ý mày là cô ấy...

- Là thai nghén! Đúng hơn là mang thai thời kì đầu! – Nhi như bà giáo dạy học.

- Như à, em có thai thật sao? – Hấn sà lại chỗ nó, quỳ trước mặt nó hỏi ân cần.

- Em... em cũng không biết! Nhưng mẹ em có nói, mang thai thời kì đầu thì sẽ như thế! – Nó e thẹn nói.

Nghe tới đây, hấn mừng tới phát điên, ôm nó lên xoay mấy vòng.

- Bỏ em xuống! Có người nhìn đó! – Nó vỗ vào tay hấn.

- Được rồi! Lệnh của em, suốt đời anh không cãi. Sau này còn phải cho anh một nhóc con để thương đáng yêu nữa!

Hắn cười ha ha cảm nhận hạnh phúc rồi ôm nó thật chặt vào lòng. 6 người kia thật mừng cho hắn và nó. Cuối cùng thì hai con người lãnh khốc cũng viên mãn như thế thì còn gì bằng. Gia đình của nó và hắn sắp có thành viên mới. Đó là sự thật.

Một cuộc sống toàn vẹn hạnh phúc như thế ai mà không khỏi mơ ước. Chỉ cần bạn tin tưởng vào đối phương, tin vào bản thân thì không gì là không thể. Hãy là một con người sáng suốt trong mọi chuyện, tôn trọng những gì trước mắt. Biết đâu sau này, bạn có thể hạnh phúc như thế, thậm chí hơn thế thì sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-thien-duong>